

മലയാളനാട്

വാരിക

പത്രാധിപർ

എസ്. കെ. നായർ

താളുകൾ മരിക്കുമ്പോൾ

ലേഖനം:

തലചിന്തയ്ക്ക് ഒരാളും

— സെബാസ്റ്റ്യൻ, പുതുവീട് 4

ജില്ലയുടെ കവിതകൾ

ഇറാലിയൻ ഭാഷയിലേക്ക് 14

മഹാനഗരവും മനുഷ്യരും

— ഇയ്യങ്കോട് ശ്രീധരൻ 36

ലോകത്തെ നട്ടുകീഴ്

സ്റ്റേല്ലഡിക്കിൻസ് ദമ്പതികൾ

— വി എ എ അസിസ് 52

കവിത:

നൂറുപുത്രൻ

— രമാകാന്തൻ 6

കഥ:

ഔളിച്ചത്തിലേക്ക്

തൂങ്ങുന്ന ജാലകം

— മുണ്ടൂർ സേതുമാധവൻ 10

അകലങ്ങളിൽ

കെ എം രാധ 46

നോവൽ:

വനഭദ്രവത

— വൈകുണ്ഠ

ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ 17

വെള്ളൻ

— പത്മൻ 31

ആരും സ്വന്തമല്ല

— ഏകലവ്യൻ 41

വിലങ്ങുകളേ വിട

— എൻ. കൃഷ്ണൻനായർ 49

പംക്തികൾ:

കണ്ടതും കേൾക്കാത്തതും

— കാമ്പിജേരി 23

സാഹിത്യവാദഫലം

— എം. കൃഷ്ണൻനായർ 25

സിനിമ

— സിന്ധു 60

ചെപ്പിത്രം:

ചോട്ടോ

ആർ. എം. രാജൻ

എന്താണ് തത്വചിന്ത? ഒരു നിർവ്വചനത്തിൽനിന്നും തുടങ്ങാൻ ഞാനുദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. ശരിക്കു കാണാൻവേണ്ടി, കണ്ണിന്റെ കാഴ്ച കറുത്തതിന് തുല്യമാണ്, നിർവ്വചനത്തിൽനിന്നും ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയെപ്പറ്റി പറന്നു തുടങ്ങുന്നതു്: നേരെമറിച്ചു്, ഒരു വിജ്ഞാനശാഖയെന്നനിലയിൽ തത്വചിന്തയുടെ പ്രതിപാദ്യം വിശകലനംചെയ്തു. അതെപ്പറ്റി ചില സാമാന്യശാഖങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തിയെടുക്ക മാത്രമാണ് ഉത്തരമെന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നു.

നാം ജീവിക്കുന്ന ഈ ഭൂമിയെപ്പറ്റിയും, ഭൂമി ഉൾപ്പെടുന്ന സൗരയൂഥത്തെപ്പറ്റിയും, സൗരയൂഥം ഉൾപ്പെടുന്ന പ്രപഞ്ചത്തെപ്പറ്റിയും, നമ്മെപ്പറ്റിയും നമുക്ക് ചില അറിവുകൾ ഉണ്ടു്. ഇത്തരം അറിവുകൾക്കു്, മനുഷ്യനോളംതന്നെ പഴക്കവുമുണ്ടാവും. ഈ അറിവുകൾ പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ നാം എത്തിച്ചേരുന്നത് വളരെ രസകരമായ നിഗമനങ്ങളിലായിരിക്കും. പല വിധത്തിൽ ഈ അറിവുകളെ തരംതിരിക്കാം സൂക്ഷ്മമായ അറിവുകൾ; അസൂക്ഷ്മമായ അറിവുകൾ എന്നു് ആദ്യമായി തരംതിരിക്കാം. സൂക്ഷ്മമായ അറിവുകൾ ഏറിയപങ്കും അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവയാണു്. ഇതിനാവശ്യമായ അളവുകോൽ നാംതന്നെ ഒരുക്കി സർവ്വസമ്മതപ്രകാരം അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണു്. ഈ സൂക്ഷ്മമായ അറിവുകളെയാണു് നാം ശാസ്ത്രം എന്നു് പൊതുവെ പറയുന്നതു്. വിജ്ഞാനശാഖ ഏതായാലും, അതിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തിനു് എത്രകണ്ടു് അളന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുന്ന സൂക്ഷ്മ ആർജ്ജിക്കുവാൻ കഴിയാത്തവോ, അത്രയ്ക്കു് അതു് ശാസ്ത്രമായിത്തീരുന്ന എന്നുസാരം. സൂക്ഷ്മതയുടെ പരമകാടിയെന്നൊണ്ടാവില്ല: ശാസ്ത്രത്തിൽപ്പോലും "സൂക്ഷ്മത" പല പടവുകളായി, തട്ടുകളായി നിലകൊള്ളുകയാണെന്നു തോന്നുന്നു, ഈ സൂക്ഷ്മവിജ്ഞാനത്തിനു് അപ്പുറവും ഇപ്പുറവും അസൂക്ഷ്മമായ അറിവുകളാണു്: ആദ്യം അപ്പുറം പരിശോധിക്കാം. അവ ഏറിയ പങ്കും ഇന്ദ്രിയപാദാ കിട്ടുന്ന അറിവുകളാണു്. 'സൂര്യൻ കിഴക്കു് ഉദിക്കുന്നു', 'പട'ഞ്ഞാറു് അസ്തമിക്കുന്നു'; 'സൂര്യൻ ഭൂമിക്കു ചുറ്റും

പ്രദിക്കുന്നു വെക്കുന്നു'; തുടങ്ങിയവയും അറിവുകൾതന്നെ. ഈ അറിവുകൾ ഒരു കാലത്തു് സൂക്ഷ്മങ്ങളാണെന്നുതന്നെ മനുഷ്യൻ കരുതിയിരുന്നു. ഇന്ദ്രിയ വ്യാപാരങ്ങൾ മാത്രമാണു് ഈ അറിവുകൾക്കു് ആസ്വദം. ഇത്തരം അറിവുകൾ ശരിയാകാം; തെറ്റാകാം. തെറ്റും ശരിയും തമ്മിലുള്ള അതിർവരമ്പു് വളരെ നേരിയതാകാം. "എന്നും മാചിലെ സൂര്യൻ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത് കിഴക്കുദിക്കിലാണു്" എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതു് സൂക്ഷ്മമായ അറിവാണു്. അതേസമയം ഇവിടെ വ്യത്യാസം

ആവിഷ്ക്കരണരീതിയിൽ മാത്രമാണെന്നു് കാണാം. 'പ്രത്യക്ഷമാകുക' എന്നതിനു് പകരം 'പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോലും അറിവു് സൂക്ഷ്മമാവില്ല. ഈ രീതികൾക്കിടയിൽനിന്നും ഒരു വസ്തുത മനസ്സിലാക്കാമല്ലോ. സൂക്ഷ്മമെന്നും അസൂക്ഷ്മമെന്നും സൗകര്യത്തിനായി തരംതിരിച്ച അറിവുകളിൽ സൂക്ഷ്മതയുടെ നില വാരത്തിലുള്ള ഏറ്റക്കുറവുകളാണു് പ്രധാനം. അപ്പുറം തെറ്റും, ശരി, എന്നീ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള തരംതിരിക്കൽ ത

ല്ലാലും ഒഴിവാക്കുകയാണു്. സൂക്ഷ്മതയുടെ പരമകാടി എന്നൊന്നു് അത്യന്താധുനിക ശാസ്ത്രത്തിൽപോലുമില്ലെന്നതാണു് സത്യം. മറ്റൊരു രീതിയിൽ അറിവുകളെ നമുക്കു് തരംതിരിച്ചുകൂടെ? ആകാം. ഇന്ദ്രിയപാദാ ലഭിക്കുന്ന അറിവുകൾ ശിഥിലങ്ങളാണു്. (തെറ്റായാലും ശരിയായാലും) ഏകീകൃതങ്ങളല്ല മനുഷ്യന്റെ ജ്ഞാനതുഷ്ണിക്ക് ഉപശ്ചന്നം നൽകാൻ, സംഭ്രമജനകമായി "അനേക"മായ ഈ അറിവുകൾ പര്യായമല്ല. സ്വതന്ത്രതെന്ന ഈ "അനേക"ത്തെ കഴിയുന്നത്ര വെട്ടിച്ചുരുക്കി 'ഏക'മാക്കാൻ ഉത്ക്കണ്ഠയെ അഭിനിവേശം മനുഷ്യബുദ്ധിക്കും മനസ്സിനുമുണ്ടു്. ഈ ഏകീകരണപ്രക്രിയയ്ക്കു് വിഷയമാകുന്ന ശിഥിലങ്ങളും അനേകങ്ങളുമായ അസംസ്കൃതവിഭവങ്ങളാണു് ഇന്ദ്രിയപാദാ ലഭിക്കുന്ന അറിവുകൾ. ശാസ്ത്രങ്ങളാകട്ടെ അവയെ കറുപ്പാക്കി ഏകോപിപ്പിക്കുന്നു. വിശേഷങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മമായ വിശകലനഫലമായി സിദ്ധിക്കുന്ന വസ്തുതകളുടെ സാമാന്യധർമ്മം കണ്ടെത്തിയാണു് ശാസ്ത്രം ഈ ഏകോപനപ്രക്രിയ നിർവ്വഹിക്കുന്നതു്. ഈ ഏകോപനപ്രക്രിയ ശാസ്ത്രത്തിൽ സമഗ്രമോ, സമ്പൂർണ്ണമോ അല്ലല്ലോ. വിശേഷവിശകലനത്തു് മുടയോണു് ശാസ്ത്രം ഈ ഏകോപനം സാധിക്കുന്നതു് തത്ഫലമായി നമുക്കു് അനേക ശാസ്ത്രങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു. ഇന്ദ്രിയപാദാ ലഭിക്കുന്ന അറിവുകൾ ശിഥിലങ്ങളും, അനേകോപിതവുമാണെങ്കിൽ, ശാസ്ത്രജ്ഞാനം ഭാഗികമായിമാത്രം ഏകോപിതമാണെന്നു് സിദ്ധിക്കുന്നു. എങ്കിൽക്കൂടി ശാ

ക്കാനിതയല്ല എന്റെ ഉദ്ദേശം. ശാസ്ത്രത്തിനു് അതിന്റേതായ ചില പ്രവർത്തനമുറകളുണ്ടു്. ആ പ്രവർത്തനമുറകളിലൂടെ അറിയാവുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ പ്രപഞ്ചത്തിലുമുണ്ടു്. അവയെ മാത്രമേ ശാസ്ത്രപാദാ അറിയാൻ കഴിയൂ. ശാസ്ത്രത്തിനു് അറിഞ്ഞുകൂടാൻ വയ്യാത്തതൊന്നുമില്ല എന്നു് ശരിക്കു പറയാൻ, ശാസ്ത്രചൈതന്യം തന്നെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നവരെല്ലാമു് പറയണം.

അപ്പോൾ ശാസ്ത്രം നൽകുന്ന പ്രപഞ്ചചിത്രവും, മനുഷ്യന്റെ ജ്ഞാനതുഷ്ണിയെ പൂർണ്ണമായി ശമിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാവില്ല. "ഈ അനേകത്തെ വീണ്ടും ഏകതത്തിൽ വെട്ടിച്ചുരുക്കുവാൻ അവർ അഭിലഷിക്കുന്നു; ശ്രമിക്കുന്നു. ഈ ശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി മറ്റൊരു വിജ്ഞാനശാഖ രൂപമെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അതാണു് തത്വചിന്ത. ഇന്ദ്രിയപാദാ ലഭിക്കുന്ന അറിവുകളാണു് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അസംസ്കൃതവിഭവങ്ങളെങ്കിൽ, ശാസ്ത്രപാദാ ലഭിക്കുന്ന അറിവുകളാണു് തത്വചിന്തയുടെ അസംസ്കൃതവിഭവങ്ങൾ. മറ്റൊരുവിധം പറഞ്ഞാൽ ശാസ്ത്രം അവസാനിക്കുന്നിടത്തുനിന്നുതന്നെ തത്വചിന്ത ആരംഭിക്കുന്നതു്.

ശാസ്ത്രാഭിജ്ഞനാക്കും തത്വചിന്തകൾക്കും ഒരുപോലെ അഭിമതമായ ബർട്രാണ്ടു് റസ്സലിന്റെ അഭിപ്രായം ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രാമാണികമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുമെന്നു കരുതട്ടെ. "ശാസ്ത്രം വസ്തുതകളെ, ശാസ്ത്രീയനിയമങ്ങൾമൂലമേ കെട്ടുകളായി സമാഹരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു; ഈ നിയമങ്ങളാണു്; ആദ്യവസ്തുതകളിലേറെ.

സൈബാസ്റ്റ്യൻ, പുതുവിദ്യ

സ്ത്രം നൽകുന്ന പ്രപഞ്ചചിത്രവും സംഭ്രമജനകമായി അനേകവും വൈവിധ്യമാർന്നതുമാണു്. പ്രാകൃതമനുഷ്യൻ പ്രപഞ്ചത്തെനോക്കി എത്രയ്ക്കു് വിസ്മയഭരിതനായിത്തീർന്നോ; അത്രത്തോളമോ, അതിലേറെയൊക്കെ വിസ്മയഭരിതനായിത്തീരും ആധുനികമനുഷ്യനും — ഇത്രയൊക്കെ ശാസ്ത്രപുരോഗതിക്കുശേഷവും. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കൊടി താഴ്ത്തിക്കെട്ടി

തത്വചിന്തയുടെ അസംസ്കൃതവിഭവം, ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഒരു വിമർശനമാണു് തത്വചിന്തയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്; ശാസ്ത്രത്തിന്റേതിൽനിന്നും അതിനുമായി വിഭിന്നമായ വീക്ഷണഗതിയിൽ നിന്നല്ല. നേരെമറിച്ചു്, വിശദാംശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, അത്രത്തോളം താല്പര്യമില്ലാതെ, പ്രത്യേക ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ സമഗ്രഘടനയുടെ താളപ്പൊരുത്തത്തിൽ,

കൂടുതൽ താല്പര്യത്തോടുകൂടിയ വീക്ഷണഗതിയിൽനിന്നുമാത്രം."

* (Science tries to collect facts into bundles by means of scientific laws; these laws, rather than the original facts, are the raw material of philosophy. Philosophy involves a criticism of scientific knowledge, not from the point of view ultimately different from that of science but from a point of view less concerned with details and more of the whole body of special Sciences.) റസ്സൽ തുടരുന്നു. "ഓപ്റ്റിക്സ് അഥവാ ദൃശ്യം, കലാ, കാര്യകാരണബന്ധം തുടങ്ങിയവയെപ്പറ്റി സാമാന്യബുദ്ധിക്ക് സിദ്ധമാകുന്ന ധാരണകളെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് പ്രത്യേകശാസ്ത്രങ്ങളെല്ലാം വളർന്നു വന്നിട്ടുള്ളത്. സാമാന്യബുദ്ധിക്ക് സിദ്ധമായ ഈ ധാരണകളൊന്നും തന്നെ, ലോകത്തെ വിശദീകരിക്കാൻ ഒട്ടും പര്യാപ്തമാവില്ലെന്ന് ശാസ്ത്രം തന്നെ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, മൗലികതത്വങ്ങളുടെ പുനഃസ്രഷ്ടി ഏകദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രത്യേകശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സിദ്ധതിയിൽ പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇത് തത്ത്വചിന്തയുടെ ജോലിയാണ് വളരെ പ്രാധാന്യമേറിയ ഒരു ജോലിയാണെന്നാണ് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നതായി പ്രാരംഭത്തിൽത്തന്നെ വ്യക്തമാക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു." (Special Sciences have all grown up by the use of notions derived from common sense, such as things and their qualities, space, time, and causation. Science itself has shown that none of these common sense notions will quite serve for the explanation of the world, but it is hardly the province of any special science to undertake the necessary reconstruction of fundamentals. This must be the business of philosophy. I want to say, to begin with, that I believe it to be a business of very great importance.)

(ശ്രേഷ്ഠം 57-ൽ)

ഉലയിൽ വീണപോ, ലപ്പോൾ പാദംപൊള്ളിപ്പഴുത്തുപോയത്! തേങ്ങം വെന്തു പൊള്ളുമ്പോൾ ലക്കറങ്ങനെ നിന്നുപോയത്! തടാകനിർബലതലിൽ ദീനസ്ഥിതികണവേ

ചോരിഞ്ഞു കണ്ണുനീരബ്ധി വാഴും ദേവതാഗണം! 'യുഹററിസ്' ഗംഗയും പാടേ വററി, തോടിയൊളിക്കായത് 'നന്ദി'ലാ വെളയ്ക്കിൽതാഴ്ത്തി തല സാഗരവാരിയിൽ— സുര്യതാപത്തിൽ ഗംഭീര — സാഗരം ജലശൂന്യമായത് തലപൊക്കൻ തുനിഞ്ഞപ്പോൾ ജലരാജൻ തളന്നുപോയത്—

* * *

(ആറു)

സുര്യതേജസ്സ് താങ്ങിടാ — നാകാഞ്ചനപ്പോൾ വസുന്ധര,

രമാകാന്തൻ

വിലപിച്ചു വിളിച്ചോതി "ദേവപുജയ്ക്കിതോഫലം? കണ്ണിലേ ദേവ, നെന്തേനി റെന്തു പാടേക്കുറിഞ്ഞു സ്വർഗ്ഗവും തീയിലായല്ലോ ദേഹിരക്ഷാ മഹാപ്രഭോ!" ഭൂമിതൻ വാക്കു കേട്ടപ്പോൾ കോപിച്ചു ദേവനായകൻ

വുജായുധ പ്രയോഗത്താൽ "ഹിത്താനെ" കൊന്നു വീഴ്ത്തിനാൻ പല, തുണ്ടായത് രഥംവിണ്ണ! വീണ്ണ സൂര്യന്റെ പുത്രനും, ദേഹത്തെയേറ്റുവാങ്ങിച്ചു 'ഏറിമാനസ്' മഹാനദി! ജാലകെട്ടു; കറുപ്പാർന്ന

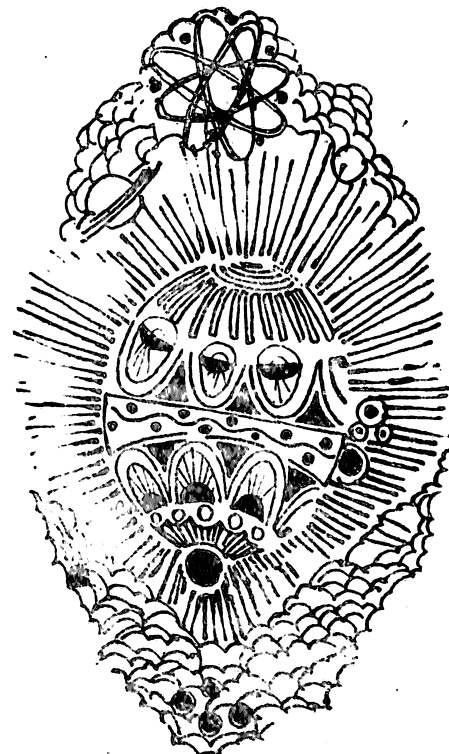
ദേഹം താങ്ങിയെടുക്കായത് ജലദേവനും, തീര ഭൂമിയിൽ സംസ്കരിക്കായത് കറിച്ചാരസ്ഥിമാടത്തിൽ, — "തോൽവിമാ പെരുതെങ്കിലും താതന്റെ രഥമോടിച്ചു ഫീതാണ് — ഏറെത്തുനിഞ്ഞവൻ"

(ഏഴു)

വിന്നെസ്സുര്യനുദിച്ചപ്പോൾ കണ്ടു കൽത്തറ തന്മുഖം സുഹൃത്തു, നന്ദികളുള്ള ക.പ.മേഘത്തിന്റെ പാളിയാൽ

(അവസാനിച്ചു.)

—o—

K

ചിത്രകാരൻ ജീവിതത്തെ ചിട്ടകളിയോട് ഉപമിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്തു ലഭിക്കുന്നു എന്നതിനെക്കാളും ലഭിക്കുന്നത് എങ്ങനെ വിനിയോഗിക്കുന്നു എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കാം വിജയം. സാമ്പത്തിക കാര്യങ്ങളിൽ ഇതു തികച്ചും അത്മ വത്താണ്. നിങ്ങളുടെ വരുമാനം വലുതോ ചെറുതോ ആയിരിക്കാമെങ്കിൽ അത് നിങ്ങൾ കരുതലോടെ കൈകാര്യം ചെയ്താൽ മാത്രമേ, ഐശ്വര്യവും സമാധാനവും നിലനിൽക്കുകയുള്ളൂ. ഇതിന് പ്രതിസന്ധികളെ നേരിടാൻ 'മുറപ്പ്' ചിട്ട രീതിമാ ഡിപ്ലോസിംഗ് സിസ്റ്റം നിക്ഷേപമാണ്. പോലെ ഉപകരിക്കും തികച്ചും ദ്രുതമായ ഈ നിക്ഷേപമാണ്.

രീതിമാ ഡിപ്ലോസിംഗ് സിസ്റ്റം
രീതിമാ & ബ്രദർ, ആലപ്പുഴ

X

മലയാളനാട് അടുത്തലക്കം

തയായ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ കഥ. ജോയിക്കുട്ടി പാലത്തുകലിന്റെ കഥ.

തിരുവനന്തപുരം ഗൃഹശാലയിൽ ഒരു ചിത്രാലയമുണ്ടെന്നത് അധികമാരും അറിഞ്ഞുകാണുകയില്ല. നമ്മുടെ ലളിത കലാഅക്കാദമിക്കാർപോലും! അവിടെ കണ്ടു. ഒന്നരണ്ട് ചിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിത്രാലയത്തിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോട് ഞാൻ ചോദിച്ചു. മറുപടിയില്ല. പിന്നെ ഒന്നും ചോദിച്ചില്ല. അതേത്തരം വിളക്കിൽ തിരിമ്പിട്ടുനവ നോട്ട് ഉണ്ണായിവാദ്യമെപ്പററിയും ഇരിയത്തൻതമ്പിയെപ്പററിയും ചോദിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധയല്ലേ? ഞാനാണെങ്കിൽ അതോടും ശ്രദ്ധ കാണിക്കുന്നവനല്ല. എങ്കിലും അവിടെനിന്നും ഇറങ്ങുമ്പോൾ പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥനോട് ചോദിച്ചു പോയി- ഡോക്ടർ ശ്രീവിക്രമൻ എന്ന ചിത്രകാരനെക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടുണ്ടോ എന്ന് അദ്ദേഹം അത്ഭുതംകൊണ്ട് പൊളിച്ചുവായ് അടയ്ക്കുന്നതിന് മുമ്പ് ഞാൻ ഇറങ്ങിപ്പോവുക. ചിത്രകലയുമായി ബന്ധമുള്ള എല്ലാവരെയും നട്ടുക്കുന്ന ഒരനുസ്മരണമാണി ലേഖനം.

എം. കൃഷ്ണൻനായരുടെ സാഹിത്യവാദപദ്ധതി.

വര രാജകുമാരൻ ഇനി വൈകിയാൽ എന്തെങ്കിലും ക്ഷേമപ്പെടുത്തുന്നതെന്തിന്? ഇത് ചിത്രവിശ്ലേഷനാണ്. വരിഞ്ഞു മുറുപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ശക്തി ക്ഷയിക്കുന്നു. അവൻ ഇതാ എഴുന്നേറ്റു രക്ഷപ്പെടണം. ചാടിപ്പിടങ്ങേണ്ടതല്ല അയ്യോ ആരാ! എന്തെങ്കിലും ലേക്ക് വീണ്ടും പിടിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ആനന്തകരമായ ആലസ്യത്തിൽ വഞ്ചി

പലവർഷങ്ങളായി ഒരു പത്രാധിപരാണ് എന്നുവരികിലും ഞാനങ്ങനെയിങ്ങനെ പത്രങ്ങൾ വായിക്കാറില്ലെന്ന ആമുഖത്തോടെയാണ്.

കാമ്പിശ്ശേരി കരുണാകരൻ കണ്ടതും കേൾക്കാത്തതും ആരംഭിക്കുന്നത് "കാളസ്സിയം" മാസികയോണിയത്.

വൈക്കം.

ചന്ദ്രശേഖരൻനായരുടെ വനഭവത തുടരുന്നു.

എൻ. കൃഷ്ണൻനായർ, ഏകലവ്യൻ എന്നിവരുടെ നോവലുകൾ തുടരുന്നു.

എം. ശ്രീജയന്റെ കഥ 'സഞ്ജീവനം'.

വെന്നിവാസുപിള്ള, പി. ടി. അബ്ദു റഹിമാൻ - കവിതകൾ.

വി. ബി.സി.നായരുടെ മുഖഭാഗചിത്രങ്ങൾ, മംഗലശ്ശേരിയുടെ സിനിമാ നിരൂപണം.

റോമിൽനിന്ന് ജോൺ മാർക്ക് ചക്കാലക്കിന്റെ കത്ത് - അർത്ഥങ്ങൾക്ക് പുറത്തുള്ള ഗഹനതകളിലേക്ക് കണ്ടു ചെന്ന രണ്ടു ലോകപ്രശസ്ത സംഗീതാ യകരെപ്പറ്റി.

ഗ്രന്ഥനിരൂപണം, വാഗ്ഗാനകാരകരുടെ കൃതികൾ ഇതുകൊണ്ട് ശ്രീധരന്റെ യാത്രാവിവരണം, മഹാനഗരവും മനുഷ്യരും എന്നുംഭാഗം.

ഇതുജലത്തിന്നു തൊട്ടപ്പുറത്തെ വരാനായി ഇങ്ങോട്ടുതന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചു നിൽക്കുന്ന നീ ആരാണ്? കഞ്ഞിലക്ഷ്മിയാണോ? പത്മജ? കനകാംബാൾ?

പൊടിയടിയെടുത്ത് വികൃതമായ മനസ്സിൽ സൂക്ഷ്മങ്ങളിലൂടെ ഏറെക്കാലത്തിനുശേഷം കടന്നെത്തിയ പ്രകാശശരീരമികളെ ഓമനിച്ചുകൊണ്ട് ജാലകത്തിൽനിന്നു കണ്ണെടുക്കാതെ കിടക്കുമ്പോൾ അയാൾ അവളെക്കുറിച്ച് തന്നെയായിരുന്നു ചിന്തിച്ചിരുന്നത്. മുന്നിലെ ഒരുക്കുമുള്ള കോട്ടേജിലെ അലുവത്താകൃതിയുള്ള വരാനും വരാനായിലെ, തനിക്കു സുപരിചിതമായ, തന്റെ മനസ്സിൽനിന്നും ചോർന്നുപോയ

വെളിച്ചത്തിലേക്കു തുറക്കുന്ന ജാലകം

കാലങ്ങൾക്കെല്ലാം സാക്ഷ്യമായ കരകൾ തുണിയിലാരി നോക്കിനിൽക്കുന്ന പെൺകുട്ടി. ചുറ്റും, സ്വപ്നങ്ങളുടെ കളിർമ്മനഷ്ടപ്പെട്ട്, മുരടിച്ചുപോയ ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ എന്തിനെന്നറിയാതെ വട്ടംചുറ്റുന്ന കാരന്റ. ഈ കാരറിന്റെ വരൾച്ചയിൽ, നിർവലിഞ്ഞുവീണ കാലത്തിന്റെ ശവമണ്ഡലമായ താൻ. അയാൾ ഓക്കുകയാണിരുന്നു. ഏന്റെ തരിശുഭൂമിയിൽ അളിയുകയോ നശിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ കിടക്കുന്ന ഈ ശവത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അറിയിക്കുന്ന പ്രകാശമായി നിൽക്കുന്ന നീ: വിഷാദത്തിന്റെ സമുദ്രമുറങ്ങുന്ന കണ്ണുകൾ ജാലകത്തിലൂന്നിനിൽക്കുന്ന പെൺകിടാവ് മനസ്സിൽ രൂപങ്ങളായി രൂപങ്ങൾ ഗന്ധങ്ങളും ഗന്ധങ്ങൾ ദുഃഖത്തി

ന്റെ നനവുള്ള ഏതോ സാമ്പ്രമായ സംഗീതവുമായപ്പോൾ അയാൾ പതുക്കെ തലതിരിച്ചു. അവൾ ഏതോ ജാലകങ്ങൾ തുറക്കുന്നു. ജാലകങ്ങൾക്കപ്പുറം വിശാലമായ ഒരു തീരം. തീരത്തിൽ പാഞ്ഞെത്തി തലയടിച്ചു ചിതറുന്ന തിരമാലകൾ അതു കാണാതിരിക്കാം.

തൊട്ടുകിലെ മേശപ്പുറത്ത്. സിഗററ്റ്. അതിന്നപ്പുറത്തെ ബാഗിൽ സൂരക്ഷിതമായിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ. ഈ ബാഗ് തുറക്കുന്നതോടെ താൻ സായുജ്യം നേടുന്നു.

ജടകെട്ടിയ താടി വകഞ്ഞുമാടി സിഗററ്റ് ചൂണ്ടിൽച്ചേർത്ത് തീ നൽകുമ്പോൾ അയാൾ കരുതി. ഇനി ഈ ജാലകം അടയ്ക്കാം. എല്ലാ കവാടങ്ങളുംകൊട്ടി അടയ്ക്കുകയാണല്ലോ താൻ വന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം. അതിനാൽ—

ശക്തമായി വലിച്ചു പുക ഉള്ളിൽ കലാപുണർത്തി. പെട്ടെന്നുതന്നെ കര പുറത്തുവരാതെ ഉള്ളിൽ കിടന്നു പിടഞ്ഞു. പീടയുന്ന കര വാരിയെല്ലുകളിൽ സൂചികളായി കി. കണ്ണുകളിൽ വെള്ളം.

ഉള്ളിലെ വിങ്ങലിൽ നിലച്ചുപോയ ശ്വാസഗതി വീണ്ടും സാധാരണനിലയിലെത്തിയപ്പോൾ അയാൾ പതുക്കെ തല ചരിച്ചു. കണ്ണുകൾ തന്നെ വകവെക്കാതെ ജാലകത്തിലൂടെ തെന്നിനീങ്ങുമ്പോൾ അയാൾക്കു തമാശതോന്നി. തന്റെ ഒരു ദേർബ്ബലും. ഈ സാധാരണത്തിൽ അപകടമതിയായ ഒരു യുവാവിന്റെ മാനസികാവ

മുണ്ടുൾ സേതുമാധവൻ

സ്ഥ തുറന്നു ചേർന്നു.

ജാലകത്തിലൂടെ ഊർന്നിറങ്ങിയ കണ്ണുകൾ കരിങ്കൽത്തുണിനുള്ളിലെത്തിയപ്പോൾ പതറി. അവിടെ അവളില്ല. അവൾ പോയിരിക്കുന്നു. അവളെ കാണാതെ കഴിഞ്ഞല്ലോ എന്ന സമാധാനം, അവളെ കാണാതെ വയ്ക്കല്ലോ എന്ന ചിന്തയിൽ പിടഞ്ഞു താഴുന്ന തറിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾക്കു വീണ്ടും തോന്നിയത് തമാശയാണു്. തന്റെ എന്നത്തേയും പരിഭ്രമം. തികച്ചും അപരിചിതമായ ഒരു പെൺകുട്ടിയെ കാണുമ്പോഴേക്കും വെള്ളയടന്ന മനസ്സിന്റെ ഭിത്തികളിൽ തെളിച്ചം. വെളിച്ചത്തിന്റെ അവസാനത്തുളളയും കടലിൽ ചേരുന്നതും കാത്തിരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിലെങ്കിലും ദുർബ്ബലങ്ങളിൽ നിന്നും തനിക്കു മോചനം വേണം. അയാൾ കണ്ണുകളടച്ചു. അവൾ ആത്മാകട്ടെ എന്ന നിസ്സംഗത മനസ്സിൽ നിറയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവെ വീണ്ടും കണ്ണുകളുണർന്നു. കരിങ്കൽത്തുണിൽ തട്ടുത്തു. അപ്പോൾ സ്വന്തം പരാജയത്തെ തന്നിൽനിന്നു തന്നെ മറച്ചുവെക്കുവാനെന്നവണ്ണം അയാൾ സ്വയം പറഞ്ഞു. ഏതോ ഒരു പെൺകിടാവ്. അവളെ കണ്ടാൽ തനിക്കെന്താണു്? കണ്ടില്ലെങ്കിലെന്താണു്? വർഷങ്ങൾ കാൽക്കീഴിലൂടെ വഴുതിപ്പോയ ഈ കാലത്തൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത കടംപിടുത്തം ഇന്നെന്തിനു്?

അന്തിയുടെ ചുവന്ന വേഷിൽ ചായം തേച്ച തുണിനരികിൽ വീണ്ടും കണ്ണുകൾ പരതിനടന്നു: അവൾ ഇല്ല. പെട്ടെന്നു് മനസ്സിൽ നിരാശയുടെ നിഴൽ നീളുന്നതറിഞ്ഞ അയാൾ പറഞ്ഞു: ഇല്ല. ഒന്നുമില്ല.

മുററത്തെ വേലമരത്തിൽ ശബ്ദം. അയാൾ നോക്കി. വേനലിന്റെ വെല്ലുവിളിയായി തഴച്ചുനിൽക്കുന്ന വേലമരത്തിന്റെ കൊമ്പിൽ ഒരു മയിൽ. മയ്ക്ക് നീണ്ടപിരിഞ്ഞു കയ്യുമ്പോൾ ഉതിരുന്ന പീലികൾ. വർണ്ണഭംഗിയേറിയ പീലികളെ ശ്രദ്ധിച്ചുകിടക്കവെ പീലികൾക്കിടയിലൂടെ മുന്നിൽ മലതെളിയുന്ന മലയിലേക്കുള്ള ആയിരം പടവുകൾ. പടവുകൾ താങ്ങി ദുരിതം താങ്ങി മുകളിലേക്കു നീങ്ങുമ്പോൾ താണുവരുന്ന ആകാശം കുറുപ്പും ചുവപ്പും കൂടിക്കുഴഞ്ഞു് അർത്ഥം കാണാനാവാത്ത അസ്വസ്ഥതനിറഞ്ഞ ആകാശത്തിന്റെ

മുഖം. അഗമിപ്പാത്ത പവുകൾക്കും ആ സ്വന്തമായ ആകാശത്തിനും ഇടയിൽ പ്രതികാശകമായി കൊത്തിയെടുത്ത രൂപങ്ങൾപോലെ കിടക്കുന്ന സന്ധ്യയിലായിത്തീർന്നു. മലകൾക്കു ചുറ്റും താഴെ വെളിച്ചത്തു്റെ നിശ്ചലമായ ജലാശയം.

വെളിച്ചത്തിന്റെ തടാകത്തിൽ ഇരുണ്ട ഗോപുരങ്ങൾപോലെ ശിരസ്സുയർത്തിനിൽക്കുന്ന മലകളിലേക്കു നോക്കി തേങ്ങിക്കുറഞ്ഞു കയറിയെഴുന്നേൽക്കുന്നവർ.

അപ്പോൾ, മലകളിലെ ക്ഷേത്രം ഏതോ ജന്മാന്തരസ്മൃതികളുയർത്തുന്ന കൂട്ടമണി മുഴക്കി. മൈക്കിലൂടെ ഭക്തിഗാനം ഒഴുകി. അയാൾ, അടഞ്ഞുതുടങ്ങിയ കണ്ണുകൾ മലയിൽനിന്നും തിരിച്ചെഴുന്നേൽക്കുന്നവർക്കിടയിലായിത്തീർന്നു. അവർക്കിടയിൽ പെൺകിടാവു്.

മനസ്സിലെ സുഷിരങ്ങൾക്കു വലുപ്പമേറിയ. രശ്മികളുടെ പ്രകാശം വർദ്ധിച്ചു. തളർച്ചയുടെ കനംകൂടുന്ന കണ്ണുകൾ ആവുന്നത്ര തുറന്നു് അയാൾ നോക്കി. ഈ പെൺകിടാവു്. ഈശ്വരൻ. ഇവളെല്ലെ കയ്യിലാക്കി?

മലകളിൽ ധൂതിയിൽ നടന്നെത്തി കിടക്കുന്ന കയ്യിലാക്കി കിതപ്പിനിടയിൽ പറഞ്ഞു:

“എനിക്ക് നോക്കൂ. മലകളെ ഇഷ്ടമാണ്. അവ എന്റെ ദുഃഖമാണ്.”

“അപ്പോൾ നിനക്കിഷ്ടം ദുഃഖമാണോ?”

“അല്ലാതെത്തന്നെല്ലെ?”

ആ ചോദ്യത്തിനു നൽകാൻ മനസ്സിലായത് ഉത്തരങ്ങളെല്ലാം വക്കിയിട്ടുള്ള ജലത്തിലായിത്തീർന്നു. ഒന്നും പറയാതെ നിൽക്കുമ്പോൾ, പ്രകാശം അലയടിക്കുന്ന മലകളിലെ ഏകാന്തമായ കോണിൽ അടുത്തേക്കു നീങ്ങിനിന്നുകൊണ്ടു് അവൾ പറഞ്ഞു.

“ഇതെന്തെ വെറുതെ, നാം കണ്ടുമുട്ടിയതു് കൂടി ഭീതി ഏറ്റുവാങ്ങാൻ. പിന്നെ പിരിയാൻ.”

അന്ന് അന്ത്യമുദാസം. ജീവിതം കണ്ടുവെന്നു് അവകാശപ്പെടാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത പ്രായത്തിലുള്ള ഈ പെൺകിടാവിന്റെ അഗാധമായ നോട്ടങ്ങൾ. അർത്ഥമറിയാത്ത അന്വേഷണങ്ങൾ.

അർത്ഥവ്യത്യാസംകൂടിയില്ലാത്ത വരാനായി മലകൾക്കിടയിൽ ചാർത്തിയ രാത്രി

കൾ. അവസാനം പിരിഞ്ഞുപോകുന്ന നദികൾ. മുന്നിൽ എല്ലാം മനസ്സിലാക്കുന്നിരിക്കുന്ന മല.

പുറത്തെ വേപ്പിൽ വീണ്ടും ശബ്ദം. അടഞ്ഞുപോയ കണ്ണുകൾ അയാൾ പാട്ടുപെട്ടു് തുറന്നു. മയിൽ ചാറകു കടയുന്നു. പീലിത്തണ്ടിലേക്കുവോൾ ഉതിരുന്ന പീലികളിൽ ആയിരം കണ്ണുകൾ.

പീലികൾക്കിടയിൽ, വീണ്ടും മറ്റൊരു ജനം. ഇവിടെ ഈ പർവ്വതത്തിനും ക്ഷേത്രത്തിനും താഴെ ഇതേ കരിങ്കൽത്തൂണിൽ ചാർത്തിയ മറ്റൊരു ദിവസം. അരികിൽ വളഞ്ഞ മുക്കം വീടർന്ന കണ്ണുകളുള്ള പെൺകിടാവു്. വീടർന്ന കണ്ണുകളിൽ ധിക്കാരവും കസ്യുതിയും. ശരീരത്തിൽ കരുനീരിൽക്കുന്ന താപനം.

പത്തു മൈക്കിലും വീണ്ടുപോയ ഇലകളെ നോക്കിനോക്കാൻ ശ്രമിച്ചില്ല. വീടർന്നുപോകുന്ന തളിരുകളെ നോക്കി ഭീതി പുണ്ടില്ല. അവൾ പറഞ്ഞു: എനിക്കിനിമിഷം തത്ര. എന്നെ യാഥാർത്ഥ്യമാക്കു. തന്റെ കൈകൾക്കിടയിൽ നെരുങ്ങിയ മരുമ്പോൾ, ആവേശം കണ്ണിരാകുമ്പോൾ അവൾ പറയു:

“നിങ്ങൾ ഒരു മലയാണ്. എനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ട മല.”

ഒരു ദിവസം പക്ഷെ അവൾതന്നെയാണ് ആദ്യം യാത്രചോദിച്ചതു്:

“എനിക്കു പോകണം.”

‘ഉം? ഇന്നലെത്തന്നെല്ലെ വന്നുളള?’

‘പക്ഷെ എനിക്ക് ഇന്നുതന്നെ പോകണം.’

എന്തെങ്കിലും പറയാനാവാതെ, ശേഷിച്ച അവധിദിവസങ്ങളെ ഓത്തുകൊണ്ടു് കിടക്കവെ, ബ്രിഫ്കെയ്സ് കയ്യിലെടുത്തുകൊണ്ടു് അവൾ പറഞ്ഞു:

‘എക്സ്ട്രാക്ട്. ഐ ഫാപ് ടു ഗോ. നാളെ എന്റെ വിവാഹമാണ്.’

ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചൊത്തു് തരിച്ചിരുന്നപോയ ആ രാത്രി. വിഴുപ്പു ഭാഗ്യവും ചുമന്നു് പിറേറന്നു് എങ്ങോട്ടെന്നറിയാതെ ഇറങ്ങുമ്പോൾ മുന്നിൽ അർത്ഥങ്ങൾ ശിരസ്സിലേറി കാലത്തിൽ നിന്നും കാലത്തിലേക്കു് നോക്കി നിൽക്കുന്ന കൂറ്റൻ മല. മല ചുറ്റി ഒരു പാമ്പു പോലെ കിടക്കുന്ന നിരത്തിലൂടെ അന്ന് ഒഴുകിപ്പോയതു് എന്തിനായിരുന്നു? വീണ്ടും വ

NBS NEWS

പുതിയ പതിപ്പുകൾ

നാടകം

- ലാബലം (3)
 - എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള 3-00
- കാഞ്ചനസീത (3)
 - സി. എൻ. ശ്രീകണ്ഠൻനായർ 5-50
- ശുദ്ധമദ്യം (2)
 - എൻ. എൻ. പിള്ള 2-50
- ആശ്ചര്യചുഡാമണി (4)
 - കഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ 4-00
- ഭാഷാശാകന്തളം (8)
 - കഞ്ഞുണ്ണി നമ്പീശൻ 4-75

മറ്റു പുസ്തകങ്ങൾ

- ലണ്ടൻ നോട്ട്ബുക്ക് (2)
 - എസ്. കെ. പൊറൈക്കാട്ടു്. 3-50
- കാവ്യദർശനം (3)
 - എം. പി. പോൾ 5-00
- ഇന്ത്യാചരിത്രം (2)
 - എം. ശ്രീധരമേനോൻ 12-50
- എന്റെ ജീവിതകഥ (2)
 - എ. കെ. ഗോപാലൻ 20-00
- കേരളസാഹിത്യം
 - ആക്ടും ചട്ടങ്ങളും (3)
 - ജി. ആർ. പീള്ള 10-00
- ചിത (8)
 - ആനന്ദക്കുട്ടൻ 2-00
- ലീലാതിലകം (7)
 - ഇളങ്കുളം 10-00
- എ മിനിമറ്റം വീണ (2)
 - ശ്രീകുമാരൻതമ്പി 2-25
- ഗീതാഞ്ജലി (8)
 - വി.വ. എൽ. എം. തോമസ് 1-50

നാഷണൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ

കോട്ടയം, തിരുവനന്തപുരം, തൃശൂർ, എറണാകുളം, പാലക്കാട്, കണ്ണൂർ, കൊല്ലം, കോഴിക്കോട്, ആലപ്പുഴ.

മാൻ. വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടാൻ.
അയാൾ മറ്റൊരു സിഗരറ്റിനു തി
കൊടുത്തു. മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്ന സ
ന്ധ്യയുടെ നാക്കുകൾ നിലത്ത് നക്കിത്തുട
ങ്ങി. പുക നെഞ്ചിലിറങ്ങുന്ന സൂചികളെ
കീഴ്ചെപ്പടുത്താൻ ശ്രമിച്ചു കൊണ്ട് അ
യാൾ വീണ്ടും ജാലകത്തു്ലയുടെ പുറത്തേക്കു
നോക്കി.

സന്ധ്യയാവുന്നു. സമയമാകുന്നു.
ഇരുട്ട് പാണ്ടു് പൂശിയ ശൂന്യമായ വ
രാന്ത മുന്നിൽ. വരാന്തക്കപ്പുറത്തെ വേ
പ്പിൽ. ചിലക്കുന്ന മയിൽ. മലയിൽ, പീ
ലിത്തണ്ടിളക്കുമ്പോൾ കൊഴിയുന്ന പീലി
കൾ. പീലികൾക്കിടയിൽ വെളിച്ചത്തി
ന്റെ ജലാശയം.

ഇപ്പോൾ താൻ വരാന്തയിലെ കൽത്തു
ണിൽ ചാരിയിരിക്കുകയാണ്. തൊട്ടടു
കിൽ മനസ്സു നിറയെ ഭക്തിയുമായി കന
കാംബാൾ. ഐസം സോഡയും ചേർത്ത
മദ്യത്തിന്റെ ഗ്ലാസ്സു നിട്ടുന്ന മെലിഞ്ഞ
പെൺകിടാവു്.

ഗ്ലാസ്സു് ഒഴിഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കവെ,
പകൽ ചേക്കേറിയ ശിരസ്സിൽ വിരലുകൾ
പായിച്ചു കൊണ്ടു് കനകാംബാൾ ചോദി
ക്കുന്നു:

“എന്തിനാണ് മദ്യപിക്കുന്നതു്?”
ചന്ദനവും കങ്കുമവും പൂശിയ അവളുടെ
സെററിയിലേക്കു നോക്കി ചോദിച്ചു:

“എന്തേ?”

“കുടിക്കുന്നതു കൊണ്ടല്ലേ ഈ തടി തക
രുന്നതു്?”

“ആവാം.”

“ഇതു നിർത്തിക്കൂടെ?”

“എന്നിട്ടു്?”

“ഒരു വിവാഹം കഴിക്കൂ.”

“എന്നിട്ടു്?”

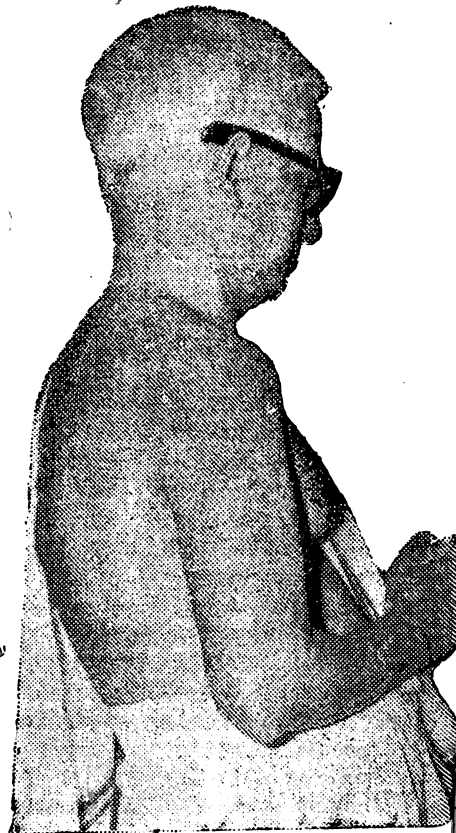
“ഒരു നല്ല സ്ഥലത്തു് സെററിൽ ചെ
യ്ക്കണം.”

“എന്നിട്ടു്?”

“നല്ലൊരു കുടുംബജീവിതം.”

“എന്നിട്ടു്?”

ഉത്തരം മുട്ടിയ അവൾ നിശ്ശബ്ദമായി
വീണ്ടും അവളെ ശ്രദ്ധിച്ചപ്പോൾ കണ്ണു
കളിൽ പരിശുദ്ധിയുടെ പാൽക്കാവടി;
സ്വപ്നങ്ങളിൽ ഒരു നവോദയം. തൊട്ടപ്പുറ
ത്തു് കയറിയെത്താൻ കഴിയാത്ത നിസ്സംഗ
തയുടെ മല.

മലയാളഭാഷയിലെ ശക്തിസൗന്ദര്യ
ങ്ങളുടെ മുത്തുകൾ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാ
വുന്ന മഹാകവി ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ
പ്രസിദ്ധമായ പതിനേഴു് കവിതകൾ ഇ
റ്റാലിയൻ ഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്ത
പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ശ്രദ്ധേയമായ
ഒരു വ്യക്തിത്വപാത്രമനപറമ്പത്തോടെ

പിന്നീടു് അവർ യാത്ര പറയുമ്പോഴും മു
ന്നിൽ അഴുത്തായ അർത്ഥങ്ങൾ ചുമ
ന്നു കൊണ്ടു് നിൽക്കുന്ന മല.

കോട്ടേക്കുകൾക്കു മുന്നിലെ വിളക്കുകളു
ടെ വെളിച്ചത്തിൽ അയാൾ ഉണർന്നു. ശ
രീരത്തിൽ എവിടെയോ എന്തോ കാൻ

ട്ടറിനോ ബുണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ പ്രാ
ചാര്യയായ സിറോറാ എമാനുവേലാ
പനട്ടോണിയാണ് വിവർത്തനം ചെയ്തിരി
ക്കുന്നതു്. ഇറ്റാലിയൻ ഭാഷയിൽ ഈ
കവിതാസമാഹാരത്തിനു് പേരിട്ടിരിക്കു
ന്നതു് “TEMI E MOTTIVI DELLA
POESIA” എന്നാണ്. ഏകദേശമേ
യാളപരിഭാഷ ഇങ്ങിനെയാണ് “ജിയുടെ
കവിതയിലെ അന്തർധാരകളും പ്രമേയ
ങ്ങളും.” ഇറ്റാലിയൻ ഭാഷയിലെ ശ്ര
ദ്ധിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു കവിതയുതാണ് പന
ട്ടോണി. ഇറ്റാലിയിലെ ഒരു കേന്ദ്രത്തിൽ
അദ്ധ്യാപനം നടത്തുന്ന ഫാദർ നെട്ടുങ്ങാ
ടാണ് പനട്ടോണിയുടെ സംഗ്രഹങ്ങൾ
ക്ക് പരിഹാരമുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതു്.
ഭാടക്കുടൽ (il Flauto) സാക്ഷാത്ക്കാ
രം (Realizzazione), എന്റെ ചാമന

ജൂരിനോ, കമാരനാശാനോ; ലഭിക്കാ
ത്ത അദരവാണ് മഹാകവി ജിയു് ഇറ്റാ
ലിയൻ ഭാഷയിലുള്ളതു്. മലയാളഭാഷ
പഠിക്കുവാൻ അവർക്കുതെ കലാലയങ്ങളി
ലെ വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇപ്പോൾ വളരെയ
ധികം താല്പര്യം കാണിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കു
ന്നുവത്രെ. ജിയുടെ കേരളത്തിൽ കവിതകൾ
സമീപകാലത്തു തന്നെ ഇറ്റാലിയൻ ഭാ
ഷയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു ജീവിതത്തി
ന്റെ സൗന്ദര്യത്തെ ഇത്ര പൂർണ്ണമായി
നോക്കിക്കാണുകയും, കാണിച്ചു കൊടുക്കു
യും ചെയ്ത ഒരു കവിയെ സമകാലീനമാ
യി അപൂർവ്വമായേ കണ്ടുകിട്ടാൻ കഴിയു
വുന്ന് പനട്ടോണി കരുതുന്നു. റാം ഇവി
ടെ വെറും വിവാദങ്ങളിൽപെട്ടു് തിമിരം
ബാധിച്ചു് സത്യത്തിന്റെ മുഖം കാണാൻ
കഴിയാത്ത അന്ധനായിട്ടാണ്. നമുക്ക്

ജിയുടെ കവിതകൾ ഇറ്റാലിയൻ ഭാഷയിലേക്കു്

(Bambino Mio), ജീവിതം (VITA) സു
ര്യകാന്തി (il Girasole), എന്റെ വെളി
(Le mie Nozze), അന്വേഷണം (Ric
erca) ഇന്നു ഞാൻ നാളെ നീ
(Oggia me, domani a te), ശൈശവം
(Infanzia), നാമിഷം IsTante), കർമ്മ
ക്ഷേത്രത്തിൽ (Nella Terra del Kar
man), പുഷ്പപൂജ (Fiore di venera
zione), സാഗരഗീതം (Ode all'o cea
no), കാലം (Tempo) നക്ഷത്രഗീതം
(I canTo Lella STella വിശ്വഹൃദയം
'Cuore Cosmico), ആരാധനയിൽ (Nel
girdino) ഈ കവിതകളെല്ലാം ഇറ്റാലിയൻ
ഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.
മലയാളത്തിൽ വള്ളത്തോളിനോ; ഉ

പലപ്പോഴും മുത്തുകളെ വേർതിരിച്ചറി
യാൻ കഴിയുന്നില്ല, അല്ലെങ്കിൽ വളരെ
താമസിച്ചു പോകുന്നു. മഹാകവി ജിയു
ടെ കവിതകളെ മലയാളികളെക്കാൾ കൂടു
തൽ ഇറ്റാലിയൻ ജനത പഠിക്കുകയും മ
നസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യാൻ ആവേശം കാ
ണിക്കുന്നു എന്നതു് സത്യമാണെങ്കിൽ ന
മുക്ക്, ഭാഷാഭിമാനമുണ്ടെന്നഭിമാനിക്കുന്ന
നമുക്ക് ആക്ഷേപമല്ലേ? □

പാരമ്പര്യത്തിൽപ്പോലും
കുടങ്ങിക്കിടന്നാലും
ഭാരതഹൃദയത്തിൽ
ലിപ്ത ചങ്ങലയിനും. ജി.

—o—

തിരുന്നു. മുറിയിൽ ഇരുട്ടു്. ജനലിലൂടെ
മുറിയിലെത്തിയ വെളിച്ചം ഇരുട്ടിൽ നി
ന്നു പകർന്നു. എഴുന്നേറ്റു ലൈറ്റിടാൻ വ
ച്ചു. ഇരുട്ടു നിറയട്ടെ. ഈ ഇരുട്ടു് കനത്ത
തും മുകുമാവുമ്പോൾ സായുജ്യം.
തൊട്ടുകിടയിലെ മേശപ്പുറത്തു് ഇരുട്ടിൽ

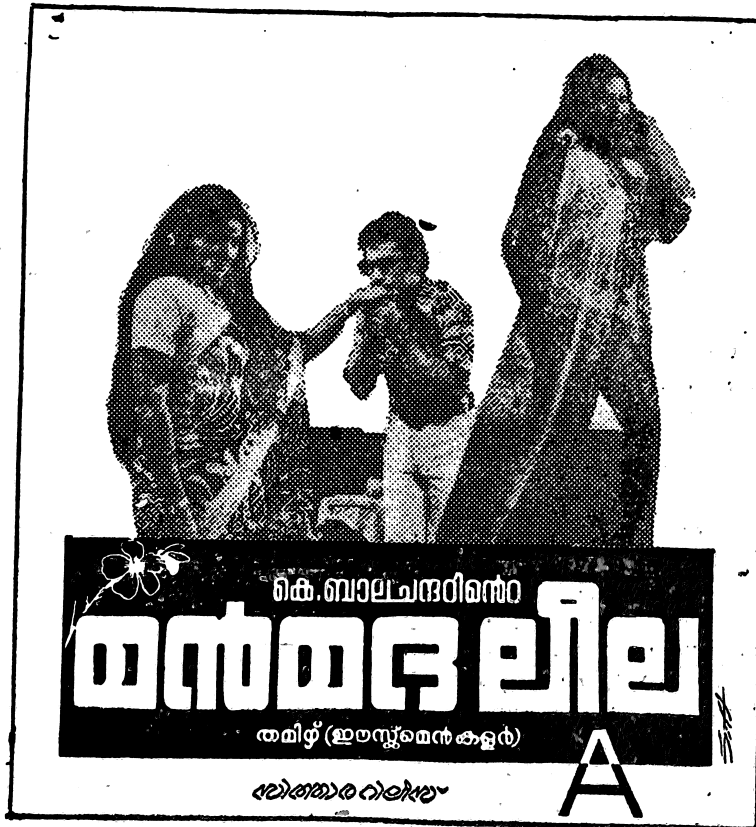
തിളങ്ങുന്ന ബാഗ്. ബാഗ് തുറക്കുന്നതോ
ടെ, തന്നെ കാർന്നുതിന്നുകൊണ്ടിരിക്കു
ന്ന മഹാരോഗത്തിൽ നിന്നും മോചനം.
അകലെ, കാലസ്മൃതികളുണർന്നു മ
ണി മുഴക്കം.

(ശേഷം 56-ൽ)

യുവകോമളനായ ഭർത്താവിനെ രാത്രികാലങ്ങളിൽ അവൾ വൃഥാ കാത്തിരുന്നു അയാളോ കോമളാംഗികളിൽ സുഖം കണ്ടെത്തി. യുവ ഹൃദയങ്ങളിൽ മദനരസമുണ്ടാക്കുന്ന “മൻമദലീല”

കേരളത്തിലെ 10 പ്രമുഖ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ
ഏപ്രിൽ 30 മുതൽ പ്രദർശനമാരംഭിക്കുന്നു

കമലാഹാസൻ, ഫോമാചൗധരി, ആലം, റീന, ജയപ്രഭ

Kerala Rights Controlled by SITHARA PICTURES, Pavamani Road, Calicut - 4. Branches: Ernakulam - Trivandrum;

വൈകുണ്ഠ ചന്ദ്രശേഖരൻ്റെ നായകത്വം

ഭർത്താവിനോടു കരുണയോടെ ചോദിച്ചു:
'നിങ്ങൾക്കിടയിൽ എന്തു ബി.സി.സി. ബന്ധമാണ്?'
'മിസ്റ്റർ നായർ ചിട്ടിവിസിനാണ്. പക്ഷക്കണക്കിന് ഉണ്ടാക്കി. അതൊക്കെ ഓരോ മനുഷ്യൻ്റെ ഭാഗ്യമാണ്. എനിക്ക് മൂന്നുലക്ഷം രൂപ അഡ്വാൻസ് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്—'
മേനോൻ ആഫീസ് ഫയലുകൾ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നാരായണൻകുട്ടിയുടെ കാര്യം ഓർമ്മിച്ചു.
'നാരായണൻകുട്ടിയെ കണ്ടോ?'
'ഇല്ല—'
'അവൻ രണ്ടുതവണ ഇവിടെ വന്നിരുന്നു—'
മേനോൻ ഫയലിൽനിന്നു കണ്ണുടുത്തു.
'എന്നിട്ടു?'
'പോകുന്നു. പിന്നെ കണ്ടോളാം എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടു പോയി—'
മേനോൻ പുകവലിച്ചുവീട്ടു:

പരമേശ്വരൻ

'അവൻ ഇനി വരികയാണെങ്കിൽ പറയണം, അവൻ ഞാൻ കുറച്ചു പണം കൊടുക്കുന്നുണ്ടെന്ന്—'
'അവനു പണം വേണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു.'
മേനോൻ നിവർന്നിരുന്നു.
'പിന്നെ?—'
'എന്തുവേണമെന്നു പറഞ്ഞില്ല—'
'ഇവനു ഭ്രാന്താണോ?'
പറഞ്ഞുകഴിയുന്നതിനു മുൻപ് മേനകചോദിച്ചു:
'ബന്ധുക്കളോടു പണം മേടിക്കാതിരിക്കുന്നതല്ലേ നല്ലതു?'
ഭാസ്കരൻനായരെപ്പറ്റിയാണ് സൂചിപ്പിച്ചത്.
'അതെ. പക്ഷെ പലിശയില്ല. നീയുമായുള്ള ബന്ധമുഖം അത്രയും സൗജന്യം എനിക്ക് കിട്ടി—'
തൊട്ടടുത്തുനിന്ന് ആ വാക്കുകൾ മുഴങ്ങിയതുപോലെ തോന്നി. എന്താണ് പറഞ്ഞത്? എന്തർത്ഥത്തിലാണ് പറഞ്ഞത്? പഴയ ഒരു സംശയത്തിൻ്റെ പുതിയ ശ

നോവൽ 5

ബ്ദമാണോ അതു?

മിണ്ടിയില്ല.

അല്പം കഴിഞ്ഞു കൂർക്കംവലി കേട്ടു.

ലളിത ജനാലയിൽക്കൂടി പുറത്തേക്കു നോക്കിയിരുന്നു. നിറത്തിൽക്കൂടി വാഹനങ്ങൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പോകുന്നുണ്ട്. സ്കൂട്ടറിന് പിന്നിലിരിക്കുന്ന ചെറുപ്പക്കാരികൾ ആ ജനാലയിലേക്കു കടന്നുപോകുന്നു. അവരിൽ ചിലർ പരിചയക്കാരാണ്. ചില ചെറുപ്പക്കാർ ആവശ്യത്തിലധികം ഉററുനോക്കുമ്പോൾ അവർ പിന്നിലേക്കു തല വലിച്ചുകളയും. അത്തരം നോട്ടങ്ങളുടെ പിന്നിൽ ദുർബ്ബലമായ പുരുഷന്മാരാണ് ഉള്ളതെന്ന് അവൾക്കറിയാം.

സുകുമാരൻ വന്നിട്ട് രണ്ടു ദിവസമായി. കോഴിക്കോട്ടു പോയിരിക്കുന്നു.

ചെറിയ വീടാണതു്. വാടകവീടാണ്. എന്നാലും ഭംഗിയുള്ള വീടു്—പണിതിട്ട് രണ്ടു വർഷമായി. ആധുനിക ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാം അതിനകത്തുണ്ട്. എല്ലാം അവൾക്കിഷ്ടമാണ്. ഒരു സ്ഥലം ഒഴിച്ചു്—മദ്യക്കുപ്പികൾ അടുക്കിവെച്ചിരിക്കുന്ന ഒരലമാരി. അതിനെ നോക്കി അവൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു നില്പാറുണ്ട്. അദ്ധരാത്രികളിൽ അതിലെ കുപ്പികൾ ഒഴിയുമ്പോൾ നാടൻ ചാരായവുമായി, പച്ചൻ കയറിവരും. അവൻ അതു വാങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ അവൻ മർദ്ദനമാണ്.

ഓരോ ദിവസവും ഓരോ തരം ഭാരമാണ്. ചന്ദ്രനിൽ ഒരു കയ്പു വളർന്നുവരുന്നു ജീവിതത്തിന്റെ കയ്പുമാത്രം ആ വീട്ടിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്നതുപോലെ. നിറയെ വൈദ്യുതവിളക്കുകൾ കത്തുമ്പോഴും പ്രകാശമില്ലാത്തതുപോലെ. പെട്ടെന്നുവെളിച്ചം തെളിയാത്തപ്പോൾ എല്ലാ ദിവസവും ആലോചിച്ചുപോകുന്നു. എങ്ങോട്ടു പോകണം എന്നറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ദിവസങ്ങൾ...

അച്ഛനും അമ്മയും ഇരുന്നാലോചിച്ചു് ചെയ്തു തെറ്റാണു്. അവരെ പഴിക്കാൻ മനസ്സില്ല. എന്നാലും അങ്ങിനെയാണ്. കുററും ചെയ്തവരെന്നു കണ്ടപ്പോൾ പുറത്താക്കി. തെരുവിലേക്കു വിട്ടാൽ മതിയായിരുന്നു. ഇല്ലെങ്കിൽ അന്ത്യരോഗത്തെക്കാലുമാധിരുന്നു. അച്ഛൻ ഭാര്യയും വന്നില്ല. അമ്മയ്ക്കു് ഭാര്യയും വന്നില്ല. അവർ ഒരാളെ ചെല്ലു മകൾക്കുവേണ്ടി ഏർപ്പാടാക്കി.

ആലോചിച്ചു.

ആ ആലോചനയുടെ ഫലമാണ് ഈ കട്ടംബം.

എന്നും ഒത്താവിന്റെ മുമ്പിൽ അപരാധിനിയുടെ മനസ്സോടെ, ഛമാപണ പൂർവ്വം നില്ക്കേണ്ട ഭാര്യ...!

ഒത്താവിനു ഭാര്യയും വന്നില്ല. അദ്ദേഹം കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴൊക്കെ ഉള്ളിൽ ഭയത്തോടെ സ്നേഹത്തിന്റെ ഓളങ്ങളിൽ ഒഴുകിനടക്കാൻ തുടങ്ങി. അതു് എത്രനാൾ നീണ്ടുനില്ക്കുമെന്ന് അന്നേ ശങ്കിച്ചിരുന്നു പുരുഷനാണ്. ഭാര്യയെപ്പറ്റി ഉള്ള സങ്കല്പം തകിടം മറിഞ്ഞു. എന്നിട്ടും സ്നേഹിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചാൽ, ആ നിശ്ചയം തകർന്നുപോകാൻ നിമിഷങ്ങൾ മതി. ആഗ്രഹത്തിനു വിപരീതമായ ഒന്നിനെ മനസ്സിൽ പാർപ്പിക്കുക. പീണ, അതിനെ വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻവേണ്ടി മനസ്സിനോടു് യുദ്ധം ചെയ്യുക. എത്ര നാൾ അതു നടക്കും? ആ യുദ്ധത്തിൽ അദ്ദേഹം പരാജയപ്പെട്ടുമെന്ന് തോന്നിയിരുന്നു. പരാജയപ്പെട്ടു.

അദ്ദേഹത്തെ കുററപ്പട്ടത്തിയില്ല.

അപരാധിനിയുടെ മരിച്ച മിഴികളോടെ, കാൽപ്പെരുമാറ്റം കേൾപ്പിക്കാതെ, ഈ വീട്ടിൽ ഒതുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു.

ഇപ്പോൾ, അങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞുകൂടിയ വർഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് ലളിത ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു.

കാരണമുണ്ട്; കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കു പോകാൻ നേരത്തു് എന്തോ അരിശംപുണ്ടു് ഒരു വാചകം പറഞ്ഞു:

“നിന്റെ തനതും തളളയും എന്നോ ചതി ചെയ്തുവരാണു്. പീണ, നിനക്കെങ്ങിനെ എന്നോടു യഥാർത്ഥമായ സ്നേഹം തോന്നും?”

പലതും പറയാറുണ്ട്. പക്ഷേ, ഇത്രയും ക്രൂരമായി സംസാരിക്കാറില്ല. ഈയിടെ മനസ്സ് കുററുകൂടി ഇരുണ്ടതുപോലെയാണ്.

സുരി അങ്ങോട്ടു വന്നു.

അമ്മച്ചി, അച്ഛൻ എപ്പോൾ വരും?

അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ഒരു കാര്യം അവൻ ചോദിക്കുന്നു, ഒത്താവു് പുറത്തിറങ്ങിയാൽ അവൻ ചോദിച്ചതുതന്നെ ചോദ്യമാണു്.

അറിഞ്ഞുകൂടണം പറഞ്ഞില്ല.

“ചിലപ്പം ഇന്നു്, അല്ലെങ്കിൽ നാളെ” അവനെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

കുററക്കാലം ആ ഓർമ്മ തിരശ്ശിലയ്ക്കു പിന്നിലേയ്ക്കു് തള്ളിയിരുന്നു. ഈയിടെ അതു തല കാട്ടുന്നു. ഒത്താവു് മേനകയുടെ അടുക്കൽ ചെല്ലുന്നു. ആ സ്ത്രീ നല്ലവളാണെന്ന് ലളിതയ്ക്കറിയാം പക്ഷേ; ആ പോക്കിന്റെ പിന്നിൽ ഒരു പ്രതികാരബുദ്ധി

ഉണ്ട്. അതു ബുദ്ധിമാണ്. വാസുദേനോനോടുള്ള പ്രതികാരബുദ്ധി, കുററനാൾ വൈരാഗ്യത്തോടെ നടന്നു. പീണ അടുത്തുകൂടിയിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം ഭാര്യയെ ചെറുപ്പത്തിൽ കൈയ്ക്കുലാക്കിയവനോടു് കാലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടു് പകവീട്ടാനുള്ള മോഹം വന്നിരിക്കുന്നു.

വാക്കുകളിൽ, വാചകങ്ങളിൽ പെരുമാ

ററത്തിൽ എല്ലാം അതിന്റെ ഗന്ധമുണ്ട്—പകയുടെ ഗന്ധം അതു ലളിത കാണുന്നുണ്ട്.

ഒന്നും മിണ്ടാൻ കെല്പില്ല. അതിനുള്ള ധാർമ്മികബലമില്ല.

അതിൽ ആ സ്ത്രീ എന്തു പിഴച്ചു?

അന്നു് തന്റെ ഒത്താവിനെ അരികിലിരുത്തിക്കൊണ്ടു് അങ്ങിനെ ഫോണിൽ സംസാരിച്ചതു് മനുപൂർവ്വമായിരുന്നു.

സുരിയെ അടുക്കിപിടിച്ചു. അവന്റെ നിറുകയിൽ ചുംബിച്ചു. എപ്പോഴും തോന്നാറുള്ള ഒന്നു് അപ്പോഴും തോന്നി;

ഒരിക്കൽ സത്യമറിയുമ്പോൾ അവൻ ക്കു നന്നോക്കി ചോദിക്കുകയല്ലേ? അവൻ ഇപ്പോൾതന്നെ വിചിത്രമായ സ്വഭാവമുള്ള കട്ടിയാണ്. സാധാരണ കട്ടികളിൽനിന്നും എത്ര വ്യത്യസ്തമാണ് സൂരിയുടെ രീതികൾ: അവൻ വായിക്കാനും പഠിക്കാനും ഒരാൾ ഒരു മുറിവേണം. മറ്റു കട്ടികൾ അങ്ങിനെയിരിക്കാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. ഇവൻ ഭയം അറിയില്ല. എല്ലാം ഒരൊക്കെ. അപ്പൻ പറമ്പിൽക്കാർ അങ്ങിനെയൊക്കെയായിരുന്നു എന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്... ..

സൂരിയെ അവന്റെ മുറിയിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവൻ വായന തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഇറങ്ങി പുറത്തേക്കു വന്നു, ആരോ പടികടന്നുവന്നു നോക്കി. വാടകക്കാരൻ.

“എതുവേണം?”

സാറിലേ?

“ഇല്ല—”

അയാൾ ഒന്നും പറയാതെ പോയി. ഒരുകാര്യം ഓർമ്മിച്ചു. വീട്ടവർക്കാർ പണമുണ്ടായപ്പോൾ ഒരുദിവസം അതേ പറ്റി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഭർത്താവു മറുപടി നൽകി.

“നമുക്കെന്നിന്നാ സ്വന്തം വീട്? മറ്റുള്ളവരുടെ വീട്? മതി. എന്റെ അനുഭവം അതല്ലായിരുന്നോ?”

കുടിച്ചിരുന്നപ്പോഴാണ് പറഞ്ഞത്. പക്ഷേ, മനസ്സിൽ കിടന്നതാണ് പറഞ്ഞത്.

ഒരിക്കൽ ഡയറി നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടു:

“ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ, വാസുമേനോൻ ക്കുളച്ചിലിരുന്ന് സുഹൃത്തുക്കളോടു പറഞ്ഞു. അവളേയും അവനെയുംകൂടി ഒന്നു നോക്കിയല്ലോ. കാക്ക മധുരനാരങ്ങാ തോണ്ടിയെടുത്തു കൊണ്ടിരിക്കുംപോലെയാണ് ഭർത്താവിന്റെ നിറം കറുത്തതാണെന്ന് ഒരിയ്യപ്പം ഓർമ്മിച്ചിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും... അദ്ദേഹത്തെ എന്തിനു പറയണം? പിഴച്ചു ചെല്ലുന്ന അറിയാതെ കെട്ടിയ ആ മനുഷ്യൻ ഇതുവരെ ഉപേക്ഷിച്ചില്ലല്ലോ..

കാക്കയെപ്പോലെയാണ് എന്നു പറഞ്ഞോ? ഒരിയ്യൽ നേരിട്ടുകണ്ടു ചോദിക്കുന്നുവെന്നു വിചാരിച്ചു. എങ്ങിനെ ചോദിക്കാനാണ്?

മോട്ടോർസൈക്കിളിന്റെ ശബ്ദം കേട്ടു:

ഭർത്താവാണ്.

എഴുന്നേറ്റു നോക്കി.

മോട്ടോർസൈക്കിൾ കടന്നുപോയി സെററിയിലിരുന്നു മയങ്ങി.

ഒരാൾ വരുന്നു. പിന്നിൽ വേരൊരാൾ വരുന്നു. നോക്കി. അപ്പൻ, അമ്മ ഭയപ്പെട്ടു. അപ്പനും അമ്മയും അസ്ഥിക്കുഷണങ്ങളായി മാറിയതു കണ്ടതാണ്. എന്നിട്ടും എന്തിന് ഇപ്പോൾ ശരീരത്തോടെ കയറിവരുന്നു? സഞ്ചയനം കഴിച്ചു, കാശിയിൽ അസ്ഥികൾ മുടിവയ്ക്കു വീണ്ടും വരാൻ കഴിയുമോ? വീണ്ടും ശരീരത്തോടു കൂടി വന്നുനില്പാൻ കഴിയുമോ? കഴിയും.

അപ്പൻ പറഞ്ഞു: ക്ഷമിക്കണം, മോളേ. അമ്മ പറഞ്ഞു: ക്ഷമിക്കണം, മോളേ.

ഈ തടവറയിൽനിന്നുകൊണ്ടു മനസ്സ് ആഗ്രഹിച്ചതു, അപ്പൻ തരുന്നു. അമ്മതരുന്നു. ശവകുടീരങ്ങളിലെ ശബ്ദങ്ങളിൽ കൂടി.

ഇതൊന്നും സ്വപ്നമല്ല. യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിൽ അനുഭവിപ്പിക്കുന്ന സ്വപ്നം: സഹിസ്താൻ വയ്യ. കള്ളക്കുടിക്കുന്ന ഭർത്താവിന്റെ സ്വപ്നങ്ങൾ ഭാര്യ സഹിക്കണം...

അതു പറയാൻപോലും അപരാധിനിയായ തനിക്ക് അവകാശമില്ല.

കതകിൽ മുട്ടുന്നു. കതകു തുറന്നു.

വാസുമേനോൻ നില്ക്കുന്നു. അവൾ മഴിച്ചുനിന്നു. വാസുമേനോൻ അകത്തേക്കു കടന്നു. സെററിയിൽ ഇരുന്നു. അവൾ മുലയിൽ ഒരുങ്ങിനിന്നു.

‘സുകുമാരൻ വന്നില്ലേ?’—

‘ഇല്ല’—

കുറെയേറെസമയം അവർക്കിടയിൽക്കൂടി കടന്നുപോയി.

‘എന്താവതും?’

ലളിത മിണ്ടിയില്ല.

സൂരി, മുറിയിൽനിന്നു പുറത്തേക്കു മുഖം കാട്ടി.

‘ആരാ, അമ്മച്ചി?’

‘നി ഇങ്ങുവെ’— ലളിത അവനെ വിളിച്ചു. അവൻ ഓടിവന്നു അലട്ടോട്ടു ചേർന്നു.

ഒരു മിണ്ടാപ്രവഞ്ചം. സൂരി ചോദിച്ചു.

‘നിങ്ങൾ ആരാ?’

വാസുമേനോൻ അവനെ വിളിച്ചു:

‘നി ഇങ്ങുവെ’—

അവൻ ചെന്നില്ല.

‘നിങ്ങൾ ആരാ?’

‘നി ഇങ്ങുവെ’—

‘നിങ്ങൾ ആരാ?’— സൂരി ലളിതയുടെ മാറിലേക്കു പിഞ്ചുകെ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു, അവൾ അവന്റെ നിറുകയിൽ തലോടി. അവൻ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

“ഈ മനുഷ്യൻ ആരാ അമ്മച്ചി...?”

ലളിത പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. മകന്റെ കൈമാറിൽ കുറച്ചുകൂടി അമർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു.

“ഒന്നിറങ്ങിപ്പോകാമോ?” അവൾ ഗർജ്ജിച്ചു: “എന്നെ ഇനിയും നശിപ്പിക്കുന്ന മെന്നാണോ ആഗ്രഹം?”

വാസുമേനോൻ പുറത്തു, സന്ധ്യ അദ്ദേഹത്തിന് മുററത്തു വിരിച്ചുകൊടുത്ത ഇരു

ട്ടിലേയ്ക്കു നോക്കിയിരുന്നു.

“അങ്ങൾ ഒരു ബിസിനസ്സിൽ ഒരുമിച്ചു ചേരുകയാണ്—” വാസുമേനോൻ പരിപാടി അറിയിച്ചു.

സൂരി അവന്റെ മുറിയിലേക്കു പോയി.

ലളിത ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

‘എന്നുവരും?’

‘ആരു?’

‘സുകുമാരൻ—’

‘ഇന്ന്. അല്ലെങ്കിൽ നാളെ—’

‘ഞാൻ അയാളെ കാണാൻവേണ്ടിമാത്രം വന്നതാണ്’—

‘മനസ്സിലായി.’

വാസുമേനോൻ എഴുന്നേറ്റു യാത്ര പറയാതെ പുറത്തേയ്ക്കു കടന്നു.

പുറകിൽനിന്നു ലളിത ചോദിച്ചു:

“ചായകൊണ്ടു പരട്ടെ?”

വാസുമേനോൻ തിരിഞ്ഞുനിന്നു.

“വേണ്ട, ലളിതേ—”

അദ്ദേഹം ഗേറ്റിലേക്കു കടന്നു.

അപ്പോൾ അകത്തുനിന്നും ഭയങ്കരമായ ഒരു വിളി. സൂരിയുടെ ശബ്ദമാണ്. വാസുമേനോൻ ഞെട്ടി പുറകോട്ടു നോക്കി.

“എന്താണതു?”

“മോനേ—” ലളിത അവന്റെ മുറിയിലേക്കു ചെന്നു. അവൻ കൈകൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. പുറത്തേയ്ക്കു വന്നു. വരാന്തയിലേക്കു ചെന്നു, അവൻ വാസുമേനോനോടു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ പേടിച്ചോ? പേടിപ്പിക്കാനാണ് ഞാൻ കൂവിയതു്—”

വാസുമേനോൻ ഒരുനിമിഷം നിന്നു. പിന്നെ ഗേറ്റുകടന്നു കാറിൽ കയറി ഓടിപ്പോയി.

“എന്താ മോനേ, നി ഇങ്ങിനെയൊക്കെ കാട്ടുന്നതു്?”

“നിങ്ങളല്ലാം വെറുതെ വർത്തമാനം പറയുകയല്ലേ. എനിക്ക് ഒന്നും പറയാനില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കൂവിയതാ—”

ലളിത ഏതോ വിചാരങ്ങളിൽ മുഴുകി. ഒരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു സുകുമാരൻ വന്നു. കാലുകൾ നിലത്തു ഉറക്കുന്നില്ല.

വേഷം മാറുമ്പോൾ ലളിത അതു കണ്ടു.

“കളിക്കേണ്ട—?”

“വേണ്ട. ഇരുന്നു. സൂരി—”

“എന്താ—” അവൻ ഓടിവന്നു.

“ഒരു വടി എടുത്തുകൊണ്ടുവാടി—”

“എന്തിനാ?” അവൾ ചോദിച്ചു.

“കൊണ്ടുവരാനല്ലേ പറഞ്ഞത്?”

അകത്തേക്കു നടക്കുമ്പോൾ മനസ്സു തകരുകയായിരുന്നു. ഇത് പതിവാണ്. കാര്യമില്ലാതെ അവനെ അടിക്കും. ഉള്ളിൽകിടക്കുന്ന മറ്റു വിചാരികൾ ആ കത്തിന്റെ നേക്കു പ്രയോഗിക്കുകയാണ്. തളയുടെ കററത്തിന് പിള്ള തല്ലുകൊള്ളുക. കണ്ണനീരോടെയാണ് വടി എടുത്തുകൊണ്ടുവരുന്നത്.

അവൻ വേദനിക്കുന്ന കണ്ണുകളോടെ നിന്നു.

സുകുമാരൻ എഴുന്നേറ്റു. അവനെ തുരുമാ അടിച്ചു. അവൻ ആദ്യം കരഞ്ഞില്ല. പിന്നെ വാവിട്ടു കരഞ്ഞു.

“അമ്മച്ചി, എന്തെ കൊല്ലാതെന്നു പറയമ്മച്ചി.”

ആ പിഞ്ചാത്താവ് അമ്മയെ വിളിച്ചു കരഞ്ഞു.

“കൊല്ലട്ടെ — കൊല്ലട്ടെ—” അവൾ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു.

അവൻ നിലത്തുവീണു.

വടിടെഞ്ഞു. സുകുമാരൻ അതു ദൂരെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ഇരുന്നു.

“മതിയായോ? — അവളുടെ ശബ്ദം ചിന്നിച്ചിതറി.

“പോരാ—”

അയാൾ എഴുന്നേറ്റു ആലോചിച്ചു നിന്നു. വീണ്ടുമിരുന്നു.

സൂരി ചുരുണ്ടുകൂടി തറയിൽ കിടന്നു കരഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. ലളിത അവനെ വാരിയെടുത്തു. അകത്തു കൊണ്ടുപോയി കിടത്തി.

പയ്യൻ ചാരായം കൊണ്ടുവന്നു. സുകുമാരൻ അതു കഴിച്ചു. ഇടയ്ക്ക് ലളിതയെ വിളിച്ചു; അവൾ വന്നു.

“വാസുമേനോൻ വന്നിരുന്നു. ഇല്ലേ?”

“വന്നിരുന്നു—”

“ഞാൻ തല്ലിയാലെന്തു?” അവനെ ലാളിക്കാൻ തനയുണ്ടല്ലോ—” അയാളുടെ ചുവന്ന കണ്ണുകൾ ഗ്ലാസ്സിനുള്ളിലേക്ക് ഇറങ്ങിപ്പോയി.

“അവനെ ലാളിക്കാനല്ല ആ മനുഷ്യൻ വന്നത്. നിങ്ങളുടെ ബിസിനസ്സിന്റെ കാര്യത്തിന്, നിങ്ങളെത്തേടി വന്നതാണ്—”

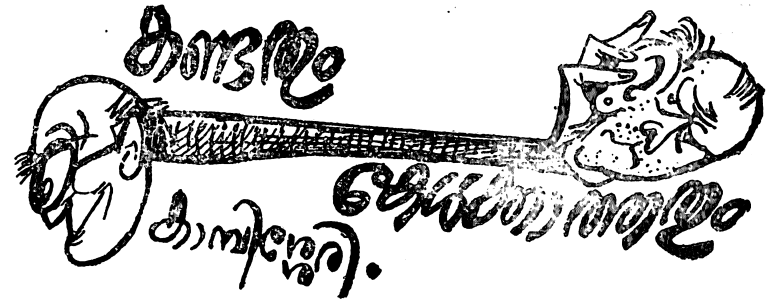
“ഉം”—അയാൾ മുളി.

തണുത്ത കാരറു വീഴുന്ന രാത്രി. സുകുമാരൻ ഉറങ്ങിയില്ല. ലളിതയും ഉറങ്ങിയില്ല.

രണ്ടു ചാലുകളിൽക്കൂടി ഒഴുകുന്ന മനസ്സുകൾ:

അടുത്തയാഴ്ച മുപ്പത്തിയെണ്ണായിരം രൂപാ ബാങ്കിലാക്കണം. ഒരു എണ്ണായിരം രൂപാ കൈയ്യിലുണ്ടാവും. ബാങ്കി ഉണ്ടാവണം. ഭാസ്ക്കരൻനായരുമൊന്നിച്ചു തികച്ചാഴ്ച കോവളത്തിനു പോകാമെന്നു വാസുമേനോൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഭാര്യക്കു നായരുടെ കൈയ്യിൽ നിന്ന് ഒരു ലക്ഷം രൂപാ വാങ്ങിത്തരാമെന്നു ഏറ്ററിരിക്കുന്നു. വാസുമേനോൻ വാക്കു പറഞ്ഞാൽ ചെയ്യും. രണ്ടു ദിവസങ്ങളായി കടയിൽ വില്ലന മോശമാണ്. സാധനങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതിട്ടാണ്. തൊട്ടടുത്തു വലിയ ഡ്രെയർ പാർട്ട്സ് കട എന്നും അത് ഒരു പേടി സ്വപ്നമാണ്. പക്ഷേ, അതിൽ കാര്യമില്ല. തനിക്ക് കര ആർക്കുണ്ടു്. അവർ തന്റെ കടയിലേക്കു തന്നെ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരു പോവുകയില്ല. അവരെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചാലോ? ആവശ്യത്തിന് സാധനങ്ങൾ കൊടുത്തില്ലെങ്കിലോ? ഭാര്യക്കു നായരുടെ പണം കിട്ടട്ടെ. ഒന്നു നില്ക്കാം. തല്ലാലും. കര സാധനങ്ങൾ വന്നു കിടക്കുന്നു. ഫ്ലാറ്റിനുള്ളിൽ കൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്, ഭാര്യക്കു നായർ എത്രകൊണ്ടോ അയാളോടു് ഇഷ്ടം തോന്നിയില്ല. മേനകയുടെ അച്ഛന്റെ സഹോദരിയുടെ മകൻ—പണ്ട് അവർ സ്നേഹമായിരുന്നിരിക്കും. അതാണ് ഇങ്ങോട്ടു കടന്നുവന്നു വാസുമേനോനെ സഹായിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. അതെ—അങ്ങിനെ യാവാതെ തരമുള്ളു. പക്ഷേ, വാസുമേനോൻ എന്നെ സഹായിക്കുന്നത് എത്ര കൊണ്ടാണ്? എത്രകൊണ്ടാണ്? എത്ര കൊണ്ടാണ്?.....? ലജ്ജ തോന്നുന്നു... ഇല്ല. ബിസിനസ്സിൽ ലജ്ജയില്ല. എന്തിന് ഭാര്യയെ ഓർമ്മിച്ചു ബിസിനസ്സ് നശിപ്പിക്കണം? ആ വശം മറന്നേക്കുക. ബിസിനസ്സ് വളർത്തണം. അടുത്ത ഡ്രെയർ പാർട്ട്സ് കട... അവനെ തകർക്കാതെ നമുക്കു വളർച്ചയില്ല. അവനെ എങ്ങനെ തകർക്കും? (ശ്വാസം)

—o—

സുകുമാർ പത്തുപത്തു വർഷം മുൻപു, നിറച്ചിരിക്കാതെ ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ, ഞാനൊരു കർഷകനായി മാറി. എന്നു കരുതി നമ്മുടെ തോട്ടിൽഭാസിയെ ഘാലുള്ള കർഷകിയോ പുഞ്ചക്കുപ്പിയോ ഒന്നും എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാനാണെങ്കിൽ ഒരുതരം കൃഷിയുമില്ലാത്ത കർഷകൻ എന്നുവെച്ചാൽ, സർക്കാർവക ആപ്തിക്കേപ്പൻ ഫാറങ്ങളിൽ, തൊഴിൽ എന്ന കാളത്തിൽ, യാതൊരു തൊഴിലും വരുമാനവുമില്ലാത്തവർ എഴുന്നേൽക്കുന്ന തൊഴിലാണല്ലോ “കൃഷി” അങ്ങനെ ഞാനും പെട്ടെന്ന് ഒരു കൃഷിക്കാരനായിത്തീർന്നു. അതെങ്ങനെ എന്നുകൂടി വിശദീകരിക്കാം.

1947 ആണ് കാലഘട്ടം. തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉത്തരവാദഭരണം വന്നിരിക്കുന്നു. പട്ടം — ടി. എം. — സി. കേശവൻമാർ ഏറ്റിമാരായി. അവരുടെ അനായാതികളായി നടന്ന അസ്സാദശരായ പ്രസംഗത്തൊഴിലാളികൾക്ക് തൊഴിലില്ലായ്മബാധിച്ചു. അതുവരെ ആവശ്യത്തോളം അലച്ചിലും അതിലേറെ പ്രസംഗകോലാഹലങ്ങളുമായി നടന്നവർക്ക്, പിന്നെ എന്താണ് ചെയ്യാനുള്ളത്? എന്നെ സംബന്ധിച്ചു പറഞ്ഞാൽ തൊഴിൽ “സമ്പൂർണ്ണകൃഷി” തന്നെ.

അപ്പോഴാണ് ഒരറിവു കിട്ടിയതു് കോട്ടയത്തെ പൗരസ്വപനി പത്രത്തിന് തിരുവനന്തപുരത്തു് ഒരു ഉപലേഖകനെ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു്. പൗരസ്വപനി അന്നു് സ്റ്റേറ്റ് കാൺഗ്രസ്സിനെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന പത്രമാണ്. ലേയാളമനോരമ നിരോധിക്കപ്പെട്ടിടമെന്ന ആ അവസരത്തിൽ പൗരസ്വപനിക്ക് നല്ല പ്രചരണമുണ്ടായി.

കാൺഗ്രസ്സ് നേതാവായ കെ. എം. കോരയുടെ ജ്യേഷ്ഠൻ കരിവേലിത്തറചാക്കോച്ചനാണ് പത്രത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ. കാൺഗ്രസ്സ് പ്രവർത്തനമായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനെ നിലയിൽ കോരച്ചന് എന്ന് ഓർമ്മയുണ്ട്.

അങ്ങനെ ഞാൻ പൗരസ്വപനിയുടെ തിരുവനന്തപുരം ഉപലേഖകസ്ഥാനത്തേക്കു് ഒരു അപേക്ഷകനായി. ആയിടെ കരിവേലിത്തറ ചാക്കോച്ചൻ തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നപ്പോൾ പൗരസ്വപനി സിററി ആഫീസിലേക്കു് എന്നെ വിളിച്ചിട്ടു. ഞാൻ അന്നു് അവരുടെ സർക്കിളിൽ അത്ര അപരിചിതനല്ലാതിരുന്നതിനാൽ, കശലപ്ര

നിങ്ങളെന്ന കള്ളനാക്കല്ലേ!

ശ്നങ്ങൾക്കുശേഷം ചാക്കോച്ചൻ ഒരു ചോദ്യം ചോദിച്ചു.

“മിസ്റ്റർ ഒരു കരുണാകരൻ സ്റ്റാർട്സിംഗ് പർച്ചേസറുണ്ടോ?”

“ഇല്ലല്ലോ ചാക്കോച്ചാ.”

“ആട്ടെ: ഏതൊക്കെയാണ് ഫോബികൾ?”

പ്രധാനപ്പെട്ട ഫോബികൾ രണ്ടെണ്ണമാണെന്നു് ഞാൻ പറഞ്ഞു. ഏതുപറച്ചിലാണ് ആദ്യത്തെ ഫോബി. അന്തിക്കുള്ള കടി രണ്ടാമത്തേതു്.

വലിയ നൂറ്റാണ്ടുകളിലും ചാക്കോച്ചൻ കടവരയിട്ടുകി ധാരാളം ചിരിച്ചു.

'പത്രത്തിന് പററിയ ആളാണല്ലോ. നല്ല കള്ളം പറഞ്ഞു ഫലിപ്പിക്കുന്നവരെയാണ് പത്രത്തിനാവശ്യം' ... എന്നിട്ട് ചാക്കോച്ചൻ ഒരു സംശയം ഉന്നയിക്കുക കൂടി ചെയ്തു:

"എന്താണി അന്തിക്കള്ളിന്റെ പ്രാധാന്യം?" ഞാനത് വിശദീകരിച്ചു: "കാൺ ഗ്രസ്സുകാർ കള്ളം കടിച്ചുകൂടാ. അഥവാ കടിച്ചാൽ നല്ല ലഹരിയുള്ള കള്ളതന്നെ കടിക്കണം. തലേദിവസത്തെ അന്തിക്കള്ളി അടുത്തദിവസം കടിച്ചാലേ ലഹരി കിട്ടൂ."

ഈ യോഗ്യതകൾ അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ ചാക്കോച്ചൻ എന്നെ തിരുവനന്തപുരത്തെ അസിസ്റ്റന്റ് കറന്റോണ്ടറായി നിയമിച്ചു. ഒന്നൊന്നരക്കൊല്ലക്കാലം ഞാൻ ആ ജോലി ചെയ്തു. പിരിയുവോളം പ്രതിജ്ഞ ലേഖനം ലംഘിച്ചിട്ടില്ല. എന്നു നിശ്ചയംതന്നെ.

ഇത്തരത്തിലാണ് എന്റെ പുരാവൃത്തം. കള്ളം ദിനചര്യയായി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന അതേ ഞാൻ ഇന്ന് സുഹൃത്തുക്കളോടു കൂടെക്കൂടെ ഒരു അഭ്യർത്ഥന നടത്താറുണ്ട്, നിങ്ങളെന്നെ കള്ളനാക്കല്ലേ എന്ന്!

ചിലർ ചോദിച്ചേക്കാം. കള്ളനാക്കരുതെന്ന് മറുത്തുവരോട്ട് ആവശ്യപ്പെടാതെ സ്വയമണ്ണ സത്യസന്ധനായ ജീവിച്ചാൽ പോരേ എന്ന്: അത് നേപ്പുള്ളിക്കാര്യമല്ല. പ്രലോഭനങ്ങളെ ചെറുക്കാൻ ഭഗവാൻ സാദ്ധ്യമാവില്ലെന്ന് ദശാവതാരകഥകൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. പിന്നെയുണ്ടോ മായാവ്യസനിയായ പാരമരണഷ്ടന കഴിയുന്ന!

ഒരു കാലത്ത് ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിലെ കപ്രസിദ്ധ കള്ളനായിരുന്നു കരിമന്തിപ്പുരമു. പല കേസിലും പെട്ട് എല്ലാവെള്ളമായി ജയിൽ ശിക്ഷയും പലതുകഴിഞ്ഞു പരമു നാട്ടിലെത്തി. മൂന്നാം പക്കം പോലീസു കാർ അയാളെ ലാക്കപ്പിലാക്കി., കേസ്സ്. മോഷണംതന്നെ. ഇത്തവണ കളവുമുതലിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ തന്റെ ഭാര്യവീട്ടുകാരനാകയാൽ സബ് ഇൻസ്പെക്ടർ പ്രത്യേക വാശിതന്നെ വന്നു, കേസ്സ് തെളിക്കാൻ.

പരമുവിനെ ലോക്കപ്പിൽനിന്നിറക്കി നിർത്തി, സ്വന്തം റിസ്പോണ്ടറായി ചുമ്പ് മേശപ്പുറത്തുവെച്ചിട്ട് ഇൻസ്പെക്ടർ ശീലായി മർദ്ദനപരിപാടി ആരംഭിച്ചു. ഇടി

കളേറു പരമു പലതവണ നിലംപററി. ഇനിയിടിച്ചാൽ പ്രേതത്തിന് സമാധാനം പറയേണ്ടിവരുമെന്ന പതനത്തിൽ, ഇൻസ്പെക്ടർ കൈകഴുകി വെടിപ്പാക്കാനായി വരാത്തയിലേക്കിറങ്ങി. അപ്പോൾ കിടന്ന പാടേ കരിമന്തിപ്പുരമു ദയനീയമായി ഒരു അഭ്യർത്ഥന നടത്തി:

"പൊന്നേമാനേ. ആ വാച്ച് അവിടുത്തെടുത്ത് മാറൂ. അല്ലേൽ ഞാനത് മോട്ടിച്ചു പോകും."

ഇതാണ് കള്ളന്റെ നിസ്സഹായത. ഞാനെന്റെ സ്റ്റേമിതന്മാരിൽ പണക്കാരുടെ കൂടെക്കൂടെ ഒരു സംഗതി പറയാറുണ്ട്: "ഞാൻ നിങ്ങളോടു പണം കടം ചോദിച്ചെന്നു വരും. എന്നാൽ നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും എനിക്ക് കടം തരരുത്. തന്നെ കഴിയ എന്ന് തോന്നിയാൽ സംഭാവനയായി തരിക. കടം വാങ്ങിയാൽ തിരിച്ചു തരാൻ കഴിയാതെ ഞാൻ കള്ളനായിപ്പോകും."

വാസ്തവത്തിൽ ഒരു കാലത്ത് ഞാൻ സാമാന്യം സത്യസന്ധനായിരുന്നു. എന്നു വെച്ചാൽ, സത്യത്തെപ്പറ്റി ഇന്നുള്ള പുച്ഛം അന്നെനിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നെ ഒരു കള്ളനാക്കി മാറ്റിയ കുറ്റം ഈ ലോകത്തിന്റെ മേൽ ഞാൻ ചുമത്തുന്നു. അതുമൊരു ചെറിയ കഥയാണ്.

ജനയുഗം ദിനപത്രമായി ആരംഭിച്ച കാലത്ത് (1953) പത്രാധിപസമിതിക്കാരായ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം ഒരു പോലെ പ്രതിമാസശമ്പളം അറുപതു രൂപയായിരുന്നു. ഇത് "പാർട്ടിവേജ്" ആണ്. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ ഫുൾടൈം പ്രവർത്തകർ അന്ന് ചെലവിന് നിശ്ചയിച്ചിരുന്ന തുകയാണ് അറുപതു രൂപ. ഞാനാണെങ്കിൽ അന്ന് സകുടുംബം താമസിക്കുന്ന വീടിന്റെ വാടക തന്നെ അറുപതു രൂപയാണ്. യാത്രകൾ മിക്കവാറും ടാക്സിയിൽ തന്നെ. വീട്ടിൽ അതിഥികളും ധാരാളമുണ്ടാകും. കുടുംബസ്വത്തു കുറച്ചുണ്ടെങ്കിലും അതിൽ നിന്ന് കാര്യമായ ആദായമൊന്നുമില്ല. വല്ലപ്പോഴും നാടകം (കെ. പി. എ. സി.) കളിച്ചാൽ അന്നത് ഇരുപതു രൂപയോടടുത്തു കിട്ടും. അത് "പാർട്ടിവേജ്" അടിസ്ഥാനം തന്നെ.

ഈ ദാരിദ്ര്യം പോക്കാൻ വേണ്ടി, കറേ (ശേഷം 45-ൽ)

സന്ധ്യാസമയത്തുള്ള അവിടുത്തെ പ്രകാശത്തിൽ ഈ മനോഹരമായ നഗരം മങ്ങലാൻ നില്ക്കുന്നത് നാം പലപ്പോഴും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ അസ്സപ്പുതകൊണ്ട് നഗരത്തിന് ഭംഗിയില്ലെന്ന തീരുമാനത്തിൽ നാം ഒരിക്കലും ചെന്നുചേരാറില്ല. പട്ടണം ചേരോഹരമാണ് സന്ധ്യാമയക്കും അതിന്റെ ഭംഗിക്കും ഒരാവരണമിടുന്നു. അത്രേയുള്ളൂ.....

'സ്വയംവരം' എന്ന ചലച്ചിത്രം കണ്ടിട്ട് ഞാൻ സിനിമാശാലയുടെ രണ്ടാമത്തെ നിലയിൽ നിന്ന് താഴത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ച് ഇറങ്ങുകയാണ്. ചിലരുടെ മുഖങ്ങൾ വികാരത്താൽ ദീപ്തങ്ങൾ. വാഹനങ്ങളുടെ വെളിച്ചം മുഖങ്ങളിൽ വന്നു വീഴുമ്പോൾ അതു കാണാം. പ്രകാശം മറയുമ്പോൾ മുഖങ്ങൾ അസ്വകാരത്തിൽ വിലയംകൊള്ളുന്നു. തിരിഞ്ഞുപോകുന്ന വാഹനങ്ങളുടെ പിറകിലുള്ള കൊച്ചു ചുവന്ന പ്രകാശം സിനിമാശാലയുടെ മുൻപിലുള്ള ചെടികളിൽ വന്നു പതിക്കുമ്പോൾ അവയിലുള്ള വെള്ളപ്പുക്കളാകെ അല്പനേരത്തേക്കു ചുവന്ന പൂക്കളായി മാറുന്നു. ഇരുട്ടിൽ നിന്ന് പ്രകാശത്തിലേയ്ക്ക് പോന്നതിന്റെ ഫലമായി കണ്ണുകൾ മണ്ണു. അതുകൊണ്ട് തൊട്ടടുത്തു കോണിപ്പടിയിനിങ്ങുന്ന സുന്ദരിയെ ആ യുവാവ് കാണുന്നില്ല. അയാളുടെ കൈ അറിയാതെ അപകടം മാംസളമായ കൈവണ്ണയിൽ സ്വർശിക്കുന്നു. അവർ കോപത്തോടെ ഒറ്റനോട്ടം സുന്ദരിയുടെ ദേഹശൃംഗലിന നോട്ടത്തിനും

ഭംഗിയുണ്ട് എന്തൊരു മാന്ത്രിക ലോകം! അപ്പോൾ ഒരു ശബ്ദം. "അയാ, അതാ" ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ സ്വയംവരത്തിലെ നായികയായി അഭിനയിച്ച ശാരദ ലജ്ജിച്ചു ഒരു കൈകൊണ്ടു കണ്ണുകൾ പൊത്തി കോണിപ്പടികൾ ഇറങ്ങിവരുന്നു. മനോഹരമായ സ്വന്തം രൂപം ചലച്ചിത്രത്തിൽ കണ്ടതുകൊണ്ടുണ്ടായ ലജ്ജയാണോ അത്? അതോ വികാരാധിക്യത്താൽ വന്ന മാററോ? ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ ലജ്ജാവതിയായി കാണപ്പെട്ട ശാരദ പൊട്ടുന്നവേ കോണിപ്പടികളുടെ ഇരുണ്ട ഭാഗത്തു ചെന്നുനിന്നു. ആകെ ദൈവ്യകൃത അതുകൊണ്ടെന്ത്? അദ്ധ്വാന കാരത്തിൽനിന്ന് എത്രോപരിചയക്കാരീ യോട്ട സംസാരിക്കുന്ന ശാരദ അപ്പോൾ അവിടുത്തെ രൂപമുള്ള വളാണെങ്കിലും സുന്ദരിയാണല്ലോ?

മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പത്രം 'ഒപ്പു' ശ്രീതീ സാറാജോസഫ് എഴുതിയ "സമൃത്തങ്ങൾ" എന്ന ചെറുകഥ വായിക്കൂ. സന്ധ്യാവേളയിലെ ഈ നഗരം പോലെ, അദ്ധ്വാനസ്വകാരത്തിലെ ശാരദയെപ്പോലെ ഇ

ക്കഥയ്ക്ക് അസ്സപ്പുതയുണ്ട്, എങ്കിലും ഈ കഥാകാമിനി സുന്ദരിയാണ്. അവർ എവിടെനിന്നോ ആ ലക്ഷണം കെട്ടു വീട്ടിൽ വന്നു താമസമായി. പലരും പാർട്ടി ഉപേക്ഷിച്ചുപോയ ഭാവനമാണ് അതെന്നു അടുത്തവീട്ടിലെ കൊച്ചുപ്പട്ടി - രഞ്ജി - അവളോടു പറഞ്ഞു. രോഗിണിയായ അവൾ അച്ഛൻ വരു

സാഹിത്യ വാരഫലം

എം.കൃഷ്ണൻനായർ

മ്പോൾ പോകും. അദ്ദേഹം എന്നാണു് വരുന്നതെന്നു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. അങ്ങനെ അച്ഛനെ പ്രതീക്ഷിച്ചു് അവർ അവിടെ കഴിയുമ്പോൾ താടിയും മുടിയും വളർത്തിയ ഒരുവൻ അവിടെ വന്നു് താമസമായി. അയാൾ ആരെന്ന് ആക്ഷമിഞ്ഞുകൂടാ. അച്ഛൻ വന്നില്ല. ഒരുദിവസം അവർ രണ്ടിയുടെ ഒരു കൊച്ചു പെൻസിൽ അവൻ തിരിച്ചുനൽകിയിട്ടു് അവിടെ വിട്ടുപോകുന്നു. അവർ പോയപ്പോൾ അയാളും പോയി. ഇതാണ് കഥയുടെ ചുരുക്കം. കർണ്ണാടക സംഗീതം കേൾക്കുമ്പോൾ നാം രസിക്കുന്നില്ലേ? പക്ഷേ അർത്ഥം വല്ലതും മനസ്സിലായിട്ടല്ല ആ ആസ്വാദനം. അതുപോലെ ഈ കഥയും നാം ആസ്വദിക്കുന്നു. ലക്ഷണമെടുത്തിട്ടു് ഈ ലോകത്തെന്തായിരിക്കാം; താടിയും മുടിയും വളർത്തിയ അജ്ഞാതനായ മനുഷ്യൻ നമ്മളുടെ കൂടെ എപ്പോഴും താമസിക്കുന്ന മരണമാകാം; അച്ഛൻ ഈശ്വരനാകാം. അവർ കൊച്ചു പെൻസിൽ കുട്ടിക്കു തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നത് ആകെക്കുടിയുള്ള ഒരു സ്നേഹബന്ധത്തെ വിച്ഛേദിച്ചുകുളയുക എന്നതാവാം. ഇതൊക്കെ അഭ്യൂഹങ്ങൾമാത്രം. ശരിയാവാം, തെറ്റാവാം. എന്നാലും സാറാജോസഫിന്റെ കഥയ്ക്കു് ദർശനാത്മകതയുള്ളതില്ലാത്തതു്.

ചലച്ചിത്രശാലയിൽ വെച്ചു് ശാരദയെ കണ്ടതിന്റെ അഞ്ചാദിവസം ഞാൻ അവരെ പരിചയപ്പെട്ടു. ഞാൻ അധ്യക്ഷനായിരുന്ന ഒരു സമ്മേളനത്തിൽ അവർ പ്രസംഗിച്ചു. ശാരദയെപ്പോലെ വിനയവും മര്യാദയും സംസ്കാരവുമുള്ള സ്ത്രീകളെ ഞാൻ വേറെ അധികം കണ്ടിട്ടില്ല. സമ്മേളനം കഴിഞ്ഞു് തിരിച്ചുപോകാനുള്ള വിട്ടുകൊടുത്തോടെ ഞാൻ കാറിനടുത്തേക്കു ഓടി. ആ തിട്ടക്കത്തിൽ അപരോ യാത്ര ചോദിക്കാൻ മറുപടിപോയി. ഡ്രൈവറേയും കാത്തു് കാറിൽ ചാരിനിന്ന എന്റെ പിറകിൽ ഒരു ഭക്ത ശബ്ദം യാത്ര ചോദിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ. ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ സുജനാഭാദയുടെ ഇടലെടുത്ത രൂപമായി ആ ചലച്ചിത്രതാരം നില്ക്കുന്നു. "പദ്മമൊട്ടിൽ വടിവിലവൾ കരം കൂപ്പിനാൾ ഭംഗിയായ്" എന്ന കവിവചനം ഞാൻ ഓർത്തിച്ചുപോയി.

അർദ്ധാസ്വകാരത്തിൽ അധ്യക്ഷതയാർന്നിന്ന ശാരദയ്ക്കുണ്ടോ ഭംഗി, അതോ മദ്ധ്യാഹ്നസമയത്തു് തിളക്കമാർന്നിന്ന ചലച്ചിത്ര താരത്തിന്നുണ്ടോ ഭംഗി? പ്രിയപ്പെട്ട വായനക്കാർ തീരുമാനിച്ചാൽ മതി. രണ്ടും ഒന്നുതരത്തിൽ ആകർഷകമെന്നേ എന്നിങ്ങ പറയാനുള്ളൂ. മഞ്ഞുമുടിയ ഗോപുരം നക്ഷത്രംനിറഞ്ഞ ആകാശത്തെ സ്വർശിച്ചു നില്ക്കുന്നു. പ്രചണ്ഡഭാര്യയുടെ കിരണങ്ങളേറ്റു് അതു് പകൽ സമയത്തു് വെട്ടിത്തീളുന്നു. രണ്ടും ചേർത്തോടൊന്നായി തന്നെ. വെറും അസ്വകാരമായാലോ? ഗോപുരമുണ്ടെന്നു് തന്നെ അറിയാൻ പാടില്ലെങ്കിലോ? ആക്ഷം ഒരു കാൽപര്യവുമുണ്ടാകാനിടയില്ല. മലയാളനാട്ടിൽ കമാരി ചന്ദ്രിക എഴുതിയ 'മദ്ധ്യാഹ്നമുതൽ രാത്രിവരെ' എന്ന കഥയുടെ ന്യൂനത അതാണ്. വെറും വാക്കുകൾ കൊണ്ടുള്ള കളിയല്ലാതെ അതിൽ വേറെന്നു മില്ല. monotonous banality (ഏകസ്വരത്തിലുള്ള ക്ഷുഭരൂപം) എന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽ പറഞ്ഞാൽ ഞാൻ ഇക്കഥയെക്കുറിച്ച് വിചാരിക്കുന്നത് ഒട്ടൊക്കെ വ്യക്തമാകും. പ്രയോഗിക്കുന്ന വാക്കുകൾ അജ്ഞാതങ്ങളായ അർത്ഥവിശേഷങ്ങളിലേക്കു് വായനക്കാരെ കൊണ്ടുചെല്ലുന്നില്ലെങ്കിൽ ആ വാക്കുകൾക്കൊണ്ടു് എന്തു പ്രയോജനം?

നന്ദിനി സത്പഥി അനുഗൃഹീതയായ സാഹിത്യകാരിയാണ്, മുഖ്യമന്ത്രിയായ അവർ മന്ത്രിമാരെ പരിഹസിച്ചുകൊണ്ടു് എഴുതിയ ഒരു കഥയുടെ തർജ്ജമകളാകുമുദയിൽ വായിക്കാം. മഹാവ്യക്തികളെ അർജ്ജുനജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അവഗണിക്കുകയും മരിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യരെ "യഥാർത്ഥ ന്റത്തിൽ" ആവിഷ്കരിക്കുന്നതാണ് ഇക്കഥ. നന്ദിനി സത്പഥിയുടെ കാവ്യാത്മകതയും ഇളയന്ന കഥകളിൽ നെല്ലു ഇളു്. പരിഹാസമാണ് ഇതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ആ പരിഹാസം ലക്ഷ്യവേയില്ലാമാണ്. ശ്രീ. കെ. ജി. പരമേശ്വരൻ നായരാണ് കഥ തർജ്ജമചെയ്തതു്. ആകർഷകതപരമുള്ള മലയാളഭാഷ പ്രയോഗിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാം. കഥയ്ക്കു് ആകർഷകത. ജീവിതത്തിലേക്കു

ഇറക്കപ്പെടുന്ന ജാലകമായിരിക്കണമതു്. നന്ദിനി സത്പഥിയുടെ കഥകൾ ആവിശ്വസ്യമുള്ളവയാണ്. [സത്പഥി എന്നാണ് കലാകരുമുദയിൽ കണ്ടതു്. "നല്ല മാർഗ്ഗത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന" എന്ന അർത്ഥത്തിലാകുമ്പോൾ സത്പഥിയെന്നേ വരൂ. പേരിനെസ്സംബന്ധിച്ച എന്റെ ഈ അഭ്യൂഹം ശരിയോ തെറ്റോ?]

Dreaming, the flower hung upon the tall stem. Evening twilight gathered around it. — സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടു് പൂവു് ഉയരംകൂടിയ തണ്ടിൽ കിടന്നു. സാന്ധ്യപ്രകാശം അതിനുചുറ്റും തങ്ങിനിന്നു; മഹായശസ്സനായ കാഹ്നക പരന്തതാണിതു്. മഴുകുതിരിയെക്കുറിച്ച് സിൽവിയ പ്ലാത്ത എന്ന കവി (കവയിത്രി) എഴുതിയ കവിതയുടെ ഒരു ഭാഗം:-

They are the last romantics, these candles:
Upside down hearts of light
tipping wax fingers
And the fingers, taken in by their own haloes
Grown milky, almost clear, like the bodies of saints.
ഇങ്ങനെ മഴുകുതിരികളെ വാക്സീയിട്ടു് കവി അവയെ അടുത്തു കിടക്കുന്ന കൊച്ചു കുഞ്ഞിനോടു ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു.
They molli by the bald moon.
Nun—Souled, they burn heaven ward and neuer marry.
The eyes of the child I nurse are scarcely open
In twenty years I shall be retrograde
As there draughty ephemerids.
ഇതിനുശേഷം ഞാനിന്നുവരെ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത കലാസൗന്ദര്യത്തോടെ കാവ്യം അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.
I watch their split tears and dull to pearls

How shall I tell anything at all To this infant still in a birth-drowse?
To night, like a shawl, the mild night enfolds her,
The shadows stoop over like guests at a Christening
[Crossing the water by Sylvia Plath. Pages 41-42 Faber & Faber]

പ്രിയപ്പെട്ട വായനക്കാരാ കാവ്യത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം കാണണമെങ്കിൽ സിൽവിയ പ്ലാത്തിന്റെ കവിതകൾ വായിക്കൂ; 'ചെറുകഥയുടെ സൗന്ദര്യം കാണണമെങ്കിൽ അന്നാകവാന്റെ ചെറുകഥകൾ വായിക്കൂ. രണ്ടു സ്ത്രീകളും ചെറുപ്പത്തിലേ ആത്മഹത്യ ചെയ്തവരാണ്. സിൽവിയയുടെ മറ്റു കാവ്യസമാഹാരങ്ങൾ Winter Trees, Aried, The colossus ഇവയാണ് എല്ലാം faber paper backs. കാഹ്നക മുന്നോ നാലോ വാക്കുകൾ പ്രയോഗിച്ചപ്പോൾ പൂവിൽ ഒരു മനുഷ്യജീവിതം മുഴുവൻ നാം കണ്ടു. സിൽവിയ മുന്നോ നാലോ വാക്യങ്ങൾ എഴുതിയപ്പോൾ മഴുകുതിരി മാലാഖയെപ്പോലെ വിശുദ്ധിയാർജ്ജിച്ചു. ശിശുവും അതിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള നിഴലുകളും വിശുദ്ധങ്ങളായി. കവിതയാകെ വിശുദ്ധമായി. അതു വായിച്ചു നമ്മളും വിശുദ്ധരായി. സാഹിത്യമെന്നാൽ ഇതാണ്. ഭാവനയെന്നാൽ ഇതാണ്. ക്ഷമം വാരികയിൽ "തുളസിയെത്തേക്കുക" എന്ന ചെറുകഥ എഴുതിയ ഡോക്ടർ എം. കെ. നായർ ഇതു ഗ്രഹിക്കുന്നു. അയാൾ (കഥാപാത്രം) ഭാര്യയെത്തു് തട്ടിന്റെ മുക്കിലിട്ടു വാരിക്കയെക്കുറുത്ത് അവിടെ കയറിച്ചെല്ലുന്നു. അപ്പോൾ ഉണങ്ങിയ തുളസിയെപ്പോലെ അയാൾ കാണുന്നു. ക്യാൻസർ വന്നു മരിച്ച അമ്മ സ്നേഹത്തോടെ വളർത്തിയ തുളസി ചെടിയാണു് അതു്. അതിന്റെ ദർശനം അയാളെ പൂർവകാലസംഭവങ്ങളിലേക്കു കൊണ്ടു ചെല്ലുന്നു. അങ്ങനെ സ്വപ്നം കണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അയാളെ കാണാൻ ഒരു രോഗിയെത്തുന്നു. (അയാൾ ഡോക്ടറാണ്) മുററത്തു് തഴച്ചു വളർന്ന തുളസിയെപ്പോലെ. ഇതാണ് ഡോക്ടർ എം. കെ. നായരുടെ കഥ. പ്രതിപാദ്യ

മാധവ സ്പെഷൽ ഔഷധങ്ങൾ

“മാധവ” ബാലപീയൂഷം:- ഗ്രഹണി, കരപ്പൻ, ബാലപീഡ, കരൾരോഗം മുതലായ എല്ലാവിധ ബാലരോഗങ്ങളിൽനിന്നും പരിരക്ഷ നൽകി കണ്ണുങ്ങൾക്കു് ആരോഗ്യവും, തേജസ്സും, പുഷ്ടിയും നൽകുന്ന ഉത്തമ ടോണിക് 400M.L. 200M.L.

“മാധവ” സരസപരില:- രക്തശുദ്ധിയും, രക്തം ഉഷ്ണിച്ചുണ്ടാകുന്ന രോഗങ്ങൾക്കും അത്യുത്തമം. ശരീരത്തിലെ അമ്തമായ ചൂടിനേയും രക്തസമ്മർദ്ദത്തേയും ക്രമീകരിക്കുന്നു. 400M.L. 200M.L.

“മാധവ” ബാലജീവനം:- ശിശുക്കൾക്കു് സുഖശോധനയ്ക്കും രക്തശുദ്ധിയ്ക്കും വിശേഷം 10M.L.

“മാധവ” മാമിഷ്ട്രാവകം:- (ഘഹാരാസ്താദി ക്ഷായത്തിൽ പ്രത്യേകം തയ്യാർ ചെയ്തതു്):- എല്ലാവിധ വാതോപദ്രവങ്ങൾക്കും അത്യന്തം ഫലപ്രദം. 600M.L. 400M.L.

കൂടാതെ ശാസ്ത്രീയമായി തയ്യാർചെയ്ത എല്ലാവിധ ആയുർവ്വേദ ഔഷധങ്ങൾക്കും വിദഗ്ദ്ധ വൈദ്യോപദേശത്തിനും നേരിട്ടെഴുതുക.-

മാധവ ഫാർമസ്യൂട്ടിക്കൽ ലാബറട്ടറീസ്

H.O. എറണാകുളം-കൊച്ചിൻ 682018.

Phone: 35267.

Founder:- Late Sri Poruthiyil Narayanan Vaidyar

Stockists & Depots:- മാധവഫാർമസി ഡെപ്പോ-G-26 N. D. S. E. Part I Near Main Market-New Delhi-49. കേരള ആയുർവ്വേദ ഭവൻ -C- Market, Sector VI- - ലാലായി, Modern Medical Hall, F. C. I. റോഡ് റൂർക്കല, മലബാർ മെഡിക്കൽ ഫാൾ-24 ബിസ്റ്ററി മുഹല്ല-ബോംബെ-9, പാഷനൽ ഫാർമസ് -36. K. V. Temple st, ബാംഗ്ലൂർ-2, T.H. റോഡ്, മദ്രാസ് etc.

വിഷയത്തിന്റെ ഏതേതു് അംശങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചാലാണ് അതിന്റെ പ്രതീതി വായനക്കാരന് ഉളവാകുന്നത് എന്ന കാര്യം മനസ്സിലാക്കാതെ ബ്ലോട്ടിംഗ് പേപ്പർ കൊണ്ടു് എഴുതിയതൊക്കെ ഒപ്പിയെടുക്കുന്ന മട്ടിൽ എല്ലാം കഥാകാരൻ ഒപ്പിയെടുത്തു വരുന്നു. സംശയമുണ്ടെങ്കിൽ കേട്ടാലും:- “നാഡി പിടിച്ചു നോക്കി... നെററിത്തടത്തിൽ കൈത്തലം അമർത്തി. പനിയുണ്ടായിരുന്നു. ലേശം വിറയും. ചുവന്ന പ്ലാസ്മാറ്റിക് കെയ്സിൽ നിന്നു് തെർമോമീറ്റർ എടുത്തു കടഞ്ഞു. നാവിനടിയിൽ തിരകി. തിരിയെ എടുത്തു. സാരമില്ല എന്നു പറഞ്ഞു. ബി. പി. നോക്കി” തെർമോമീറ്റർ കഴുകിയതും കൂടി എഴുതാമായിരുന്നല്ലോ. വെള്ളം ഇല്ലാതെ പോയിരിക്കും. ജലക്ഷാമമുള്ള കാലത്തായിരിക്കും രോഗിണിയെ ഡോക്ടർ പരിശോധിച്ചതു്. നെയ്യാറിൽ നിന്നു് വെള്ളം കഴൽ വഴി എത്താത്ത കാലം. കഥാകാരനെ കുറും പറയേണ്ടതില്ല...ഭാവനയുടെ ദാരിദ്ര്യമാണു് ഇക്കഥയുടെ മുദ്ര എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു് ഇതു് ഇവിടെ നിറുത്തുന്നു. അല്ല. രണ്ടു വാക്യങ്ങൾ കൂടി എഴുതിക്കൊള്ളട്ടെ. വൈദഗ്ദ്ധ്യമുള്ളവർ നിത്യജീവിത സംഭവങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ അതു കലയുടെ സൗന്ദര്യം ആവഹിക്കും. അവർ സാങ്കല്പികസംഭവങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ നിത്യജീവിതത്തിന്റെ സത്യാത്മകത ഉണ്ടാകും. സിമോൻ ടെ ബോവൂർ (Simone De Beauvoir) A very easy death എന്നൊരു പുസ്തകം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. അവരുടെ അമ്മ ക്യാൻസർ പിടിപെട്ടു് മരിക്കുന്നതിനെ വർണ്ണിക്കുന്നതാണതു്. ബ്ലോട്ടാറിന്റെ ഗ്രന്ഥം കലാസുന്ദരമാണു്. ഇതിനോടു് സമമാക്കി പറയുകയല്ല. ചിത്രകാത്തികയിൽ ശ്രീ. കെ. എസ്സ്. ചന്ദ്രൻ എഴുതിയ “നിയമപരമായകല്ലേറ്റം” എന്ന സാങ്കല്പികസംഭവത്തിന്റെ വർണ്ണന കാണു ജീവിതത്തിന്റെ സത്യാത്മകത നിങ്ങൾക്കു് അനുഭവപ്പെട്ടു്.

* * *
വൈകുണ്ഠമുള്ള ഭാര്യയെ തൊട്ടടുത്തു് നടക്കാൻ അനുവദിച്ചുകൊണ്ടു് ബഹുജനം

കാണത്തക്കവിധത്തിൽ റോഡിലൂടെ പോകുന്ന ഭർത്താവിനോടു് എന്നിങ്ങ ബഹുമാനമാണു്. കാരണം അയാൾ നല്ലവനാണെന്നതത്രേ. എന്നാൽ പല പുരുഷന്മാരും ഇങ്ങനെയല്ല. ഭാര്യ ഒരു ഫർലോണ് പീറ്റകിൽ. എന്നിങ്ങ ഇവളുമായി ഒരു ബന്ധുവുമില്ല എന്ന മട്ടിൽ അയാൾ മുൻപിൽ. ഒരുകാലത്തു് ഇങ്ങനെയായിരുന്നില്ലതാനും. എന്റെ പ്രേമഭാജനം ചുവന്ന ചുവന്ന പനിനിർപ്പുപോലെയാണു് എന്നു സ്വയം പറഞ്ഞു് അവളെ കൈയിലെടുത്തും മണപ്പിച്ചും നടന്നവനാണു് അയാൾ. അവൾ ഒന്നു പെററു. അതോടെ കണ്ണുകളിലെ ശോഭ പോയി കവിളുകൾ ഉലഞ്ഞു. അഗ്നിനാളങ്ങൾപോലെ അയാളുടെ വഷസ്സിനെയും മനസ്സിനെയും സമാക്രമിച്ചിരുന്ന അവയവങ്ങൾ തുലകത്തിന്റെ മൃഗേന്ദ്രമാർന്നു് ഉദരസ്തർശം നിർവഹിക്കുന്നു, ഇത്രയുമായാൽ അയാൾക്കു് അവളെ വേണ്ട. കൂടെക്കിടക്കാൻ ചെന്നാൽ “ദുരയ്യെങ്ങാനും ചെന്നു കിടന്നുകൂടെ, നാശം” എന്ന പറയുന്നവരാണ് ഭർത്താക്കന്മാരിൽ നൂററിനൊത്തു് റിടയോൻ പതുപേരും. പക്ഷേ അവളുടെ സൗന്ദര്യം നശിച്ചതിനു കാരണക്കാരൻ താൻ തന്നെയാണെന്ന പരമാർത്ഥം അയാളോടു് അറിയുന്നതുമില്ല. ഓഫീസുകളിലും രാജവീഥികളിലുംവെച്ചു് മറ്റു സുന്ദരികളെ കാണുമ്പോൾ വൈകുണ്ഠമാൻ സ്വന്തം ഭാര്യയെ ഓർമ്മിച്ചു് കോപിക്കുന്നവനു്, നിരാശപ്പെടുന്നവനു് സത്യം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിവില്ലല്ലോ. ചിലർ കോപിക്കുക മാത്രമല്ല, വിട്ടിരിക്കുവാനു് നിസ്സാരകാര്യത്തിനു് ഭാര്യയെ എടുത്തിട്ടു ചവിട്ടുകയും ചെയ്യും. ഓഫീസിൻ്റെ പോയിട്ടു തിരിച്ചു വീട്ടിൽ വന്നു് വൈകുണ്ഠമാൻ ഭാര്യയെ ഇടിക്കുകയും ചവിട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരാളെ എനിക്കു നേരിട്ടറിയാം. ഇതു് നിയമമായ സൈക്കോളജി “അനിയതമായ സൈക്കോളജി”യുടെ പ്രവർത്തനം ഇങ്ങനെയല്ല. താൻ നേരത്തേക്കുണ്ടാക്കിയ സുന്ദരിയെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടു് വൈകുണ്ഠത്തിനു് ആസ്വദമായ സഹധർമ്മിണിയെ പ്രാപിക്കുന്ന ചിലരുണ്ടു്. അവരിൽ ഒരത്തനെ ശ്രീ. വേദനമ്പടം ശ്രീധരൻ “കന്മദം”

എന്ന കഥയിൽ ഭംഗിയായി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. (കഥ വിവേകോദയത്തിൽ) എന്നെപ്പോലെ കാര്യം പച്ചയായി പറയാതെ കഥാകാരൻ തനിക്കു പറയാനുള്ളത് ധ്വനിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ആ ധ്വനിയാണ് കഥയ്ക്കു ചാരുത നല്കുന്നത്... രാത്രികാലങ്ങളിൽ വേമ്പനാട്ടുകായലിന്റെ തീരത്ത് ഞാൻ ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്. ദീപ ചെരിയുന്ന കൊച്ചുവള്ളങ്ങൾ പതുക്കെപ്പതുക്കെ അകരയിലേക്കു പോകുന്നത് കാണാം. ദീപത്തിന്റെ ശോഭ മങ്ങിമങ്ങി തീരെ ഇല്ലാതാവുന്നു. പിന്നീട് ഇരുട്ടു മാത്രം. പാവപ്പെട്ട പെണ്ണങ്ങൾ. അവർ കായലിൽ നീങ്ങുന്ന കൊച്ചുവള്ളങ്ങളാണ്; അവരുടെ സൗന്ദര്യം ശോഭ കറ

ഞ്ഞു കറഞ്ഞു് അപ്രത്യക്ഷമാകുന്ന ദീപ അതിനു് ഉല്പാദനം.

* * *
* * *

എനിക്കു കിട്ടിയ കത്തുകളിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ:-

1) ഞാൻ അതിർത്തിയിൽ ആയിരിക്കുമ്പോൾ മാസത്തിൽ ഒരിക്കൽ പത്താൻ കോട്ടവന്ന് എനിക്കുവേണ്ടി അല്പ സ്നേഹിതന്മാരുംകൂടി ഒരു മാസംകൊണ്ടു് ഞങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഭദ്രമായി മലയാളനാട്ടു് സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ള ശ്രീ നഗർകാരൻ ബുക്ക് ഉടമയുടെ കൈയിൽനിന്നും വാങ്ങി

ജനപ്രീതി നേടിയ മഹത്തായ മത്സരം

14	19	12	17
23	8	21	10
16	15	18	13
9	20	11	22

ട്രാൻസിസ്റ്ററുകളുടെ വില്പനയ്ക്കും പ്രസിദ്ധിക്കും വേണ്ടിയാണ് മത്സരം. ഒരു ഒന്നാം സമ്മാനം—ആയിരം രൂപ. ഒരു രണ്ടാം സമ്മാനം—അഞ്ഞൂറു രൂപ. ഇരുനൂറ്റും അതിൽ കൂടുതലും വരുന്ന മൂന്നാം സമ്മാനക്കാക്കു് 270 രൂപ വീതം വിലയുള്ള ഓരോ യാഷിക്കാ ട്രോയോ Hi-Fi 3 ബാൻഡ് ആൾവേർഡ് Ac / Dc ട്രാൻസിസ്റ്ററർ.

നിബന്ധനകൾ ശ്രദ്ധിച്ചു വായിക്കുക.

ഓരോ പങ്കർപ്പു സൂക്ഷിക്കുക

1. വെള്ളക്കടലാസ്സിൽ കോളങ്ങൾ വരച്ചു് ഒമ്പതു മുതൽ ഇരുപത്തിനാലു വരെയുള്ള അക്കങ്ങളുപയോഗിച്ചു് ഏതുവശത്തേക്കു കൂട്ടിയാലും 66 എന്ന ഉത്തരം കിട്ടുന്ന കണക്കുണ്ടാക്കുക. ഒരക്കം ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാവൂ.
2. ഞങ്ങൾ സീൽ ചെയ്തു സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള ഉത്തരങ്ങളുമായി പൂർണ്ണ സാമ്യമുള്ള ഉത്തരമയയ്ക്കുന്ന യാളിനു് ഒന്നാം സമ്മാനവും, മുകളിലത്തെ കുറുകെയുള്ള മൂന്നുവരി ഉത്തരങ്ങൾ ശരിയായി പൂരിപ്പിക്കുന്നയാളിനു് രണ്ടാം സമ്മാനവും നൽകപ്പെടും.
3. ഞങ്ങളുടെ ഉത്തരവുമായി സാമ്യമുള്ള ഏതെങ്കിലും ഉത്തരമയയ്ക്കുന്നവർക്കു് മൂന്നാം സമ്മാനം നൽകുന്നു.
4. രാൾ ഒരു പ്രാവശ്യം മാത്രമേ മത്സരത്തിൽ ചേരാവൂ.
5. മൂന്നാം സമ്മാനം ലഭിക്കുന്നവർ പോസ്റ്റ്ജെ, പാക്കിംഗ് ചാർജ്ജ് തുടങ്ങിയവയും സെററിന്റെ പകുതി വിലയും അയച്ചുതരേണ്ടതാണ്.
6. ഒന്നും രണ്ടും സമ്മാനർക്കു് പ്രവേശനഫീസില്ല.
7. മൂന്നാം സമ്മാനം നേടുന്നവർക്കു് കാഷ് സമ്മാനങ്ങൾ നൽകുന്നതല്ല.
8. ആരും പ്രേണേ ചെലുത്താത്ത വെറും മത്സരമാണിതു്.
9. ഫലപ്രഖ്യാപനം അറിയിക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി 45 പൈസയുടെ സ്റ്റാമ്പയച്ചുതരിക.
10. രക്ഷാധികാരിയുടെ തീരുമാനം അവസാനത്തേതായിരിക്കും.
11. നിയമതർക്കങ്ങൾ അലിഗാർ സിവിൽ കോടതിയിൽ മാത്രം.

അവസാനതീയതി 24-5-76.

ഫലപ്രഖ്യാപനം 26-5-76.

ATLAS ENTERPRISES (MNW-66), P. B. 95, ALIGARH

കൊണ്ടുപോയി ആണ് വായിക്കുന്നത്. വീണ്ടും അടുത്തകാസം ... ഞങ്ങളെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ആകർഷിക്കുന്നത് സാഹിത്യവാദമലം ആണ്. അതു് വായിക്കാൻ വേണ്ടിത്തന്നെയാണ് ഞങ്ങൾ മലയാളനാട്ടു് വരുത്തുന്നത്

[സ്വന്തം ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ.

— അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു് ഇല്ല.]

2) You are naive Mr. Krishnan Nair [പേരില്ലാത്ത കത്തു്]

3) ISRO പോസ്റ്റാഫീസിൽ ഫോസ്റ്റ് ചെയ്ത ഒരു കത്തു്. തെറി ആയതുകൊണ്ടു് ഒരു വാക്യപോലും ഉദ്ധരിക്കാൻ വയ്യ.

4) ഡൽഹി നല്ല പട്ടണമാണ്. തന്റെ വർഗ്ഗം ഇവിടെ ധാരാളമുണ്ടു്; തുണിത്തലക്കുന്ന വർഗ്ഗം. [പ്രഖ്യാതനായ കഥാകാരൻ — പേരു് എഴുതുന്നില്ല]

5) സാഹിത്യവാദമലം ഇല്ലാത്ത മലയാളനാട്ടു് എത്ര ശുഷ്കമാണെന്ന് ഞാനും എന്റെ കോളേജിൽപാഠിക്കുന്ന അനേകത്തിന്മാരും ഒരു ആങ്ങളയുടേ പഠയാറുണ്ടു്. [മാന്തപാടിയിൽനിന്നു് കിട്ടിയതു്. പേരുണ്ടു്]

6) കൃഷ്ണനായരെ: എനിക്കു നിയന്ത്രിന്റെ പിന്നാലെ പോകാനും മൂന്നാലെ പോകാനും രണ്ടു options ഇതിലേതാണ്. ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നതെന്ന് താൻ താമസിയാതെ അറിയും.

[പ്രഭാലഭ്ഭനായ ഒരു കഥാകാരൻ എഴുതിയതു്] ആൾത്താറേ വിയോക്കാരുടെ ഭാഷയിൽ പറയട്ടെ. കത്തുകളായ എല്ലാവർക്കും നന്ദി ഭഗവദ്ഗീതയിലെ ഒരു ശ്ലോകം:

ക്രോധാദ്ഭവതി സംമോഹഃ

സംമോഹാത്സ്മൃതി വിഭ്രാഃ

സ്മൃതിഭ്രംശാദ് ബുദ്ധിനാശോ

ബുദ്ധിനാശാത് പ്രണശ്യതി.

[ദേഷ്യത്തിൽനിന്നു് സംമോഹമുണ്ടാകുന്നു; സംമോഹത്തിൽനിന്നു് ക്ഷങ്ങിയ ബുദ്ധി; ക്ഷങ്ങിയ ബുദ്ധിയിൽനിന്നു് ബുദ്ധിനാശം; ബുദ്ധിനാശം വരുമ്പോൾ വ്യക്തിതന്നെ ഇല്ലാതാവുന്നു.]

നോവൽ

65

ആരും കേൾക്കാനില്ല.

ഒന്നും അനങ്ങുന്നില്ല

ദൂരത്തെയോ അപ്പോഴും പട്ടികൾ കരയുന്നു.

അല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വീണ്ടും തപ്പിത്തടങ്ങു് കണ്ണെരിയിൽ വന്നിരുന്നു. കൈനീട്ടി കപ്പിമെടുത്തു. അതിൽ കുറച്ചു ബാക്കി ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. കപ്പി നേരെ മുഖിൽ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചിട്ടു് അതിൽ നോക്കി പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.

ആ കപ്പിയിൽ ബാക്കി ഉണ്ടായിരുന്ന

വെളിച്ചം

ഇം അകത്താക്കി. എന്നിട്ടു് കപ്പി ചുമരിലേക്കു് വലിച്ചെടുത്തു.

കപ്പിയിലുള്ള അവിടൊക്കെ ചിന്നിച്ചിരി.

അപ്പോഴും അവൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

എഴാ ... എഴാ തെങ്ങിപ്പട്ടികളേ ... എഴാ ...

ബ്ഹാ ഇതു് വാസുവാ...വാസുനെ നീ നക്കാനും അറിഞ്ഞുഴാ ... അറിയാമോ അറിയാമോ... ഇല്ലെഴാ നെനക്കാനും അറിഞ്ഞുഴാ... ഞാൻ... ഞാൻ... അവൻ വായ തോരാതെ പുലമ്പുന്നു.

അപ്പോൾ രണ്ടാമത്തെ കപ്പി കണ്ണിൽ പെടുന്നു. എട്ടാക്കൻ വേണ്ടി കൈനീട്ടി.

പമ്മൻ

എത്തുന്നില്ല. മേശയിൽ ചവുട്ടിക്കൊണ്ടു പുറകോട്ടാഞ്ഞു. ഏന്തിട്ടും എത്തുന്നില്ല. ഊക്കോടെ തള്ളുന്നു.

കസേര മലച്ചു പോയി. കെട്ടിമറിഞ്ഞു നിലത്തു വീണു. മുട്ടു കുത്തി എഴുന്നേൽക്കാൻ ശ്രമിച്ചു; പൊങ്ങുന്നില്ല കഴഞ്ഞു വീണു പോകുന്നു. കൊച്ചു കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ മുട്ടുകുത്തി നിരങ്ങി. കുപ്പി കയ്യിലായപ്പോൾ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.

“നി അത്രക്കാരോ?...എഴാ നി അത്ര ക്കായോന്ന്.” കുപ്പിയോടാണ് ചോദിക്കുന്നത്. “എഴാ നെന്നക്കഴിമോ...അഴിമോന്ന്...എൻറച്ചൻ ആരാണ്... വലു ഉദ്യോഹസ്സനാ... നിനക്കറിയാമോ.. ഓ ഹാ...ഇല്ല നെന്നക്കഴിയത്തില്ല...വലുപ്പുള്ളിയാ.....എൻറ തന്ന...ഓഹാ... അയാളു പറയുവാ ഞാനയാളെഴ മോനല്ലെന്ന് അപ്പം തന്നെല്ല പൊറക്കാത്തവനാണ്...ഓഹ്ഹം... പോട്ടെ...തന്തയലേറ്റ പറഞ്ഞത് സാക്ഷിമില്ല...”

നിലത്തു കിടന്നു കൊണ്ടു തന്നെ കുപ്പി തുറന്ന് കുടിക്കുന്നു.

“എൻറനിയനും വലു ഉദ്യോഹസ്സനാ...യേക്കര ഉദ്യോഹസ്സൻ...അവൻറ പെമ്പറനോളൊണ്ടല്ലോ...അവളു് പുളളിയാ...പക്ഷേ, എൻററ കയ്യി ശരിക്കു കിട്ടില്ല.. അവൻ...അവൻ പാവമാ...അമ്മയും പാവമാ...അമ്മക്കു്...അമ്മക്കു് എന്നെ സ്നേഹമാ...അവർക്കേ ഒള്ളു വാസ്തവെ സ്നേഹം...മതി. മതി...അതുമതി— അവരു മാത്രം സ്നേഹിച്ചാ മതി—മററവരെയെല്ലാം— ഞാനിങ്ങെഴുത്തോളാം— വരട്ടെ— ഒരുത്തനേം ചുന്താ...“ശതില്ല—ർർർർ—”

കുപ്പി റായിലേക്കുപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. പക്ഷേ, പററുന്നില്ല. വഴുതിപ്പോകുന്നു; കൈക്കു് ബലമില്ലാത്ത പോലെ— വീണ്ടും ശ്രമിക്കുന്നു— വീണ്ടും വീണ്ടും—

പിടിവിട്ടു് കുപ്പി നിലത്തു വീണ് തകർന്നു.

കുപ്പിച്ചില്ലുകൾ ചിന്നിച്ചിതറി.

അതു നോക്കിയിരുന്ന് അവൻ കരയുന്നു. പൊട്ടിക്കരയുന്നു. കമഴ്ന്നു കിടന്ന് പട്ടിയെപ്പോലെ നിലത്തുനിന്നും നക്കിനക്കിക്കുടിക്കുന്നു, കുപ്പിച്ചില്ലുകൾ ചുണ്ടിലും മുഖത്തുമെല്ലാം കുത്തിത്തറച്ചു.

ചോരയൊലിക്കുന്നു.

ചോര തളം കെട്ടുന്നു.

മാസാവസാനത്തിൽ ബില്ലുകൊണ്ടുവന്ന പേപ്പറുകാരനാണ് ആദ്യം കാണുന്നത്.

നേരം നല്ലപോലെ വെളുത്തിട്ടും അകത്തു് വിളക്കുകൾ കത്തുന്നു.

കതകിനു മുട്ടിനോക്കി: തുറക്കുന്നില്ല. വിളിച്ചു നോക്കി. ശബ്ദമില്ല.

പിന്നെ നിന്നില്ല. അവൻ പോയി.

പോയിട്ടു് ഉച്ചനോത്തു് വീണ്ടും വന്നു.

അപ്പോഴും വിളക്കുകൾ കത്തുന്നുണ്ടു്.

കതകു തുറന്നിട്ടില്ല.

അവൻ മുട്ടി വിളിക്കുന്നു.

വീണ്ടും വീണ്ടും വിളിക്കുന്നു.

ശബ്ദമില്ല. അനക്കമില്ല.

ഒട്ടുവിൽ ജനലിൽ വലിഞ്ഞു കയറി അകത്തേക്കു് എത്തി നോക്കി.

“ഹൈ റാ!!”

അവൻ സ്തംഭിച്ചു പോയി.

അകത്തു് തറയിൽ ഒരു മനുഷ്യൻ കർശ്ശന്നു കിടക്കുന്നു. ചോരയിൽ കുതിന്ന് ശരീരത്തോടു് പററിപ്പിടിച്ചിരുന്ന വസ്ത്രങ്ങളിൽ ഈച്ചയും എറുപ്പും പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

ദുസ്സഹമായ നാറ്റം.

അവൻ ഉറക്കക്കു വിളിച്ചു.

ബഹളവൈച്ച.

ആളുകൾ തടിച്ചുകൂടി.

ആണങ്ങൾ, പെണ്ണങ്ങൾ, കുട്ടികൾ... അതിനിടയിൽ ആരൊക്കെയോ കൂടി വാതിൽ ചവുട്ടിപ്പൊളിച്ചു. ആക്കും അടുക്കാൻ ധൈര്യമില്ല. മുകളു പൊത്തിപ്പിടിച്ച് ആളുകൾ അകന്നു നിന്ന് നോക്കി.

ഡോക്ടർ വന്നു.

പോലീസുകാർ വന്നു.

ഗോപാലകൃഷ്ണൻ ശരണയും വന്നു.

കരിച്ചിട്ട് മൂന്നു ദിവസമെങ്കിലും ആയിരിക്കണം സോൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. കടിച്ചു കടിച്ചു തന്നെ മരിച്ചതാവണം. ഏതായാലും ശവശരീരം പോസ്റ്റ് മോർട്ടത്തിനു വേണ്ടി നീക്കം ചെയ്തു. പോസ്റ്റ് മോർട്ടം കഴിഞ്ഞു. കടിച്ചുകടിച്ചു തന്നെ മരിച്ചതാണ്. ലിവർ അമ്പേ തകന്നിരിക്കുന്നു. വയറിൽ അൾസറുണ്ടായിരുന്നു. ചെറുകുടൻ അഴുകിപ്പോയിരിക്കുന്നു. പോസ്റ്റ് മോർട്ടം കഴിഞ്ഞു മോർഗ്ഗിൽ അടച്ച ശവശരീരം ഏറ്റുവാങ്ങാൻ ആളുണ്ടായില്ല. സ്വന്തം കയ്യടിച്ചു ആരും അടുത്തില്ല. കമ്പിയടിച്ചു. ആരും വന്നില്ല. ഒടുവിൽ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ ശരീരം ഏറ്റുവാങ്ങി. മറ്റൊരാൾ അടുത്തേക്കു ചെല്ലാൻ പോലും കരുത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. തടിച്ചുവിൽ ശരീരം. പോസ്റ്റ് മോർട്ടത്തിനുവേണ്ടി വെട്ടിമുറിച്ച ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും രക്തം കെട്ടിത്തന്ന ഒരുതരം ദ്രാവകം ചെലുത്തു. ലിവർ അടുത്തു. അതി

ന്റെ അതിദൃഷ്ടമായ ദുർഗ്ഗന്ധം. ഒപ്പം പണിയെടുക്കുന്ന കര ചെറുപ്പക്കാർ ഒരു വണ്ടിയിലാക്കി ശവശരീരം കോളനിയിലേക്കു അതിർത്തിയിൽ തോടിന്റെ കരയിലുള്ള ശ്മശാനപരമ്പലം കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ ചാണകവരളിയും കാരാടി വിറകും അടുക്കി ഉണ്ടാക്കിയ പട്ടടയ്ക്കു മുകളിൽ ശവശരീരം കയറ്റിവെച്ചു. ആളുകൾ മുക്കുപോത്തി അകന്നുനിന്നു. വിധിരക്തമൊന്നും അറിവില്ലെങ്കിലും അറിയാവുന്നപോലെക്കെ ചെയ്തു. ചന്ദനത്തിരിയും കർപ്പൂരവും കാൽക്കലും തലയ്ക്കലും കത്തിച്ചുവെച്ചു. കട്ടിയാവും കവിണിയും പുതപ്പിച്ചു. നെയ്യൊഴിച്ചു. മുക്കിറുകത്തിച്ചു തീവെച്ചു. ഉപ്പു വിതറി. തീനാസുകൾ അളിപ്പിടിപ്പിച്ചു. ഒപ്പം പണിയെടുത്തിരുന്ന വടക്കാഞ്ചേരിക്കാർ ലോഹന്നാൻ ചാത്രം പുറംതിരിഞ്ഞുനിന്നു കരയുന്നു.

മരക്കൊമ്പുകളിൽ ചൂന്നുകൂടിയിരുന്ന കാക്കകളും കരഞ്ഞു. പറമ്പിൽ പശുക്കൾ മേഞ്ഞുനടന്നു. അടുത്തുള്ള കൂരകളിലെ കുട്ടികൾ അങ്ങോട്ടു നോക്കി ചെലുത്തു കട്ടിയും കോലും കളിക്കുന്നു. പട്ടടയിൽനിന്നും പട്ടുനൂലുപോലെ വെളുത്ത പുകച്ചാലുകൾ മേലോട്ടു മോലാട്ടുന്നതും, അങ്ങു മുകളിൽ നീലാകാശത്തിന്റെ അപാരതയിൽ അനന്തതയിൽ അഭയം തേടുന്നു. "അതുകണ്ടോ? ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോഴും ഇങ്ങനെതന്നെ ആയിരുന്നു" മേലോട്ടുയർന്നു പോകുന്ന പുകച്ചാലുകളിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു ആരോ പറയുന്നു. "എന്തുവാ മറ്റാരോ തെരക്കുന്നു. "ജീവിച്ചിരുന്നപ്പോഴും അതുപോലെ നേരെ മേലോട്ടേ പോയിട്ടുള്ളു. കീഴോട്ടെന്നൊരേർപ്പാട്ടു ഇല്ലായിരുന്നു പുള്ളിക്ക" "ഒന്നുകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോ ഇങ്ങനെങ്ങ

പോയതു നന്നായി. ഒട്ടക്കം കൊററക്കടന്നു നരകിക്കുമെന്നു എല്ലാക്കരകളിലെയും കയ്യിലിരുപ്പു അത്തരത്തിലല്ലായിരുന്നോ അടുത്തറിയുന്ന ആരുടേയോ അഭിപ്രായമാണ്. "അതൊക്കെ ചുരുക്കം, ദൈവത്തിനു പോലും തോൽപ്പിക്കാനാക്കുന്നില്ലെന്ന് പുളളി എപ്പഴും പറയുമായിരുന്നു. അങ്ങനെതന്നെ പറി...നാളെ അല്ലോ കേസ?" "ഇനി എന്തോ കേസോ. വിസ്താരവും വിധിയും എല്ലാം കഴിഞ്ഞു ഇതാ കടക്കുന്നു;" "അപ്പോ അതാ പറഞ്ഞതു. ഇവടെ കോടതിം തോറു ദൈവവും തോറു." എല്ലാം കഴിഞ്ഞു. കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവശേഷിച്ചതു ഇളിച്ചുകാട്ടുന്ന അഞ്ചാറു പല്ലുകളും ഒരുപിടി ചാരവും മാത്രം... .. അവസാനിച്ചു.

—o—

രണ്ടു്

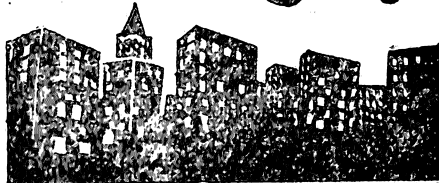
ദർശനം സിന്ധുതലിലെ, അന്തരീക്ഷത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചുനിൽക്കുന്ന "റിറ"സ്" എന്ന പഞ്ചനക്ഷത്രഫോട്ടൽ ചുണ്ടി വാരിയർ പറഞ്ഞു.

ഞങ്ങൾക്കു താമസിക്കാൻ ഏർപ്പാടുചെയ്ത, ഉദ്യോഗസ്ഥരായ ഏതാനും മലയാളി സുഹൃത്തുക്കളുടെ ക്വാർട്ടേഴ്സുകളിലായിരുന്നു. മഹാകവി, സൗന്ദര്യ കർമ്മത്തിലേ പുർണ്ണദാസ് റോഡിലെ സുകുമാര

മഹാനഗരവും

മനുഷ്യരും

ന്റെ കെട്ടിടത്തിലും ഞങ്ങൾ ശരത്ബോസ് റോഡിലെ, രാധാകൃഷ്ണന്റെ ലോഡ്ജിലും താമസിച്ചു. ഞങ്ങൾ താമസിക്കുന്ന കെട്ടിടത്തിന്റെ മറുപുറത്തു ഒരു പ്രാഥമികവിദ്യാലയമാണ്. പ്രൈമറി വിദ്യാലയത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലസംഗീതം എല്ലാദിനവും ഒരേമാതിരിയെ. വെളുപ്പിന് അഞ്ചുമണിക്കു വിദ്യാലയം തുറക്കുന്നതോടെ കുട്ടികളുടെ കൂട്ടുകൾക്കു ചില ആരംഭിക്കുകയായി. നിസ്സഹായനായ അ

ദ്ധ്യാപകന്റെ ശബ്ദം ആ നിലവിളിയിൽ തിരിച്ചറിയില്ല. തിരുവല്ലക്കാരനും ഇന്ത്യൻ ബാങ്കിലെ ജീവനക്കാരനുമായ ഞങ്ങളുടെ ആതിഥേയനാണ് കരച്ചിലിന്റെ അർത്ഥം വിശദീകരിച്ചതത്.

"രവിന്ദ്രസംഗീതത്തിൽ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ പ്രാർത്ഥനാഗാനമാണിത്!"

നേതാജി സഭാസിന്റെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരന്റെ പേരാണ് റോഡിനു നൽകിയിരിക്കുന്നത്. മുസ്ലീം ലാൻസ് ഡൗൺ! സായ്പിന്റെ പേരായിരുന്നു. പക്ഷേ ജനങ്ങൾക്കിന്നും ശരത്ബോസ് റോഡെന്നു പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലാവില്ല. പഴയ പേരായിരുന്നു. കർമ്മത്തിൽ എല്ലാദിനവും ഈ ബുദ്ധിമുട്ട് അനുഭവപ്പെട്ടു. പ്രശാന്തസർ കർമ്മത്താമേയായി വന്നപ്പോഴാണ് വ്യാപകമായ ഈ പേരുമാറ്റം നടപ്പിലാക്കിയത്. പേരുകൾ മാത്രമല്ല പ്രധാന കവലകളിലെ വെള്ളക്കാരന്റെ പ്രതിമകളും അദ്ദേഹം നീക്കംചെയ്തു. ദേശീയ ചരിത്ര പ്രാധാന്യമുള്ള പേരുകൾ തെരുവുകൾക്കു നൽകി. സ്വാതന്ത്ര്യസമരസേനാനികളുടെ പ്രതിമകൾ പ്രധാന കവലകളിൽ സ്ഥാപിച്ചു. രവിന്ദ്രസരണി, രാജ് ബിഹാരി ബോസ് അവന്യ, ലെനിൻ സരണി; ഫോച് മിൻ സരണി; ബങ്കിം ചന്ദ്രറോഡ്; സുര്യസെൻസ്കിന്ദ്ര എന്നിവ അതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്. പ്രസിദ്ധമായ ദർശനം സിന്ധുതലിനും രക്തസാക്ഷികളുടെ പേരാണ് നൽകിയത്. പക്ഷേ ജനങ്ങളുടെ നാക്കിനതു വഴങ്ങി വന്നിട്ടില്ല. ശീലങ്ങൾ മാറിവരാൻ കാലവും സഹായിക്കണമല്ലോ.

അങ്ങിനെ ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും പുരാതനമായ നഗരത്തിൽ, ഇന്ത്യയെ വളർത്തു ചുറ്റിപ്പിടിക്കാനായി വെള്ളക്കാരൻ ചുണ്ടലുമായി കാത്തിരുന്ന പട്ടണത്തിൽ, സത്യജിത് റേയുടെ "മഹാനഗര"ത്തിൽ ഞങ്ങളും എത്തിച്ചേർന്നു. ബങ്കാളികളും ബീഹാറികളും മാർവാറികളും പഞ്ചാബികളും കൂടിക്കലർന്നു ജീവിക്കുന്ന ഇവിടുത്തെ ജീവിതപ്രളയത്തിൽ ബങ്കാളിഭാഷയുടെ മുഗ്ദ്ധസംഗീതം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അടുത്ത പ്രഭാതം, മഞ്ഞുമുടി നഗരമദ്ധ്യത്തിൽ "രജനിഗന്ധ" പുഷ്പപോലെ വിടൻ. തെളിഞ്ഞ, വെളുത്ത പ്രഭാതം!

നൂറ്റിലേറെ ചതുരശ്രനാഴികസ്ഥലത്തു

കർമ്മത്താനഗരം പരന്നുകിടക്കുന്നു. ഹോറാപ്പാലം കഴിഞ്ഞു ഏതാണ് ധരംതലാസ്സീററുവരെ നോക്കു കർമ്മത്തായാണ്. അതുതന്നെയാണ് പഴയ കർമ്മത്തായും. വ്യവസായികളുടെ ഗോഡൗണുകൾ, കാനിങ്സ് സ്റ്റീറിറിലെ പ്രസിദ്ധമായ ഷേർ മാർക്കറ്റ്, ടാക്സി. കട്ടംബത്തിന്റെ ആസ്ഥാനം; യൂണിവേർസിറ്റി; പുസ്തകക്കടകൾ എന്നിവയെല്ലാം അവിടെയാണ്. ധർമ്മം സി, ചൗരംഗി തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളെ സെൻട്രൽ കർമ്മത്തായെന്നു വിളിക്കുന്നു. ദർശനം സിന്ധു ചുറ്റിലും കേന്ദ്രസർക്കാരിന്റെയും സ്റ്റേറ്റുഗവർണ്ണമെന്റും സ്വകാര്യകമ്പനികളുടെയും ആപ്പീസുകളാണ്. ചൗരംഗി; ന്യൂമാർക്കറ്റ്; ലാൽബസാർ എന്നിവ തിരക്കേറിയ മാർക്കറ്റിങ് കേന്ദ്രങ്ങളാണ്. പതിനായിരം രൂപ വിലയെന്ന് പറയുന്ന സാധനങ്ങൾക്കു പത്തുപൈസ പോരെയെന്നു നിങ്ങൾക്കു ചോദിക്കാം. ഇപ്പോൾ മാതിരി വിലപേശാം. കിട്ടുന്നതു. നിങ്ങളുടെ ഭാഗ്യയോഗ്യങ്ങൾക്കനുസരിച്ചിരിക്കും.

കും. സൗന്ദര്യകർമ്മത്തിൽപ്പെട്ടുന്ന ഭവാനിപ്പർ, ലൈക് ടൗൺ ധാക്കറി തുടങ്ങിയ പ്രദേശങ്ങൾ ഒരു കാലത്തു നഗരപ്രാന്തങ്ങളായിരുന്നു. ബങ്കാൾ വിഭജനത്തെത്തുടർന്നുണ്ടായ നിരന്തരമായ അഭയാർത്ഥി പ്രവാഹം, തൊഴിലന്വേഷിച്ചുവന്ന ഗ്രാമീണ ജനതയുടെ കുതിച്ചുകയറ്റം; ഭാഗ്യപരീക്ഷണങ്ങൾക്കായി നഗരത്തിലേയ്ക്കു പഠിച്ചുനട്ട കൊച്ചു കൊച്ചു വ്യവസായങ്ങളുടെ വികസനം എന്നിവയാൽ പട്ടണം ഒരു ബലുൺപോലെ അനിയന്ത്രിതമായി വീഴ്ത്തു വീഴ്ത്തുന്നു. ഇഗ്ളിന്ദി ചുറ്റും പൊന്തിയ വ്യവസായ ശൃംഖലയെ ഉപജീവിച്ച്, ആദ്യം വെള്ളക്കാരനും പിന്നീട് നാടൻ മുതലാളിമാരും താലോലിച്ചു വളർത്തിയ നഗരം ഇന്ന് ആരുടെയും പിടിയിലൊതുങ്ങാതെ വികസിക്കുകയോക്കുന്നു. നഗരസംവിധാനകര്മ്മയോടും 'കുട്ടികളുടെ ഗോട്ടികളി' മാതിരിയായിരിക്കുന്നു! ഇടയ്ക്കു ചില പരിഷ്കരണ സംരംഭങ്ങൾ നടക്കും. പ്രായോഗികമല്ലെന്നു മനസ്സിലാവുമ്പോൾ നിന്റും.

വീണ്ടും തുടരും, അങ്ങിനെ ഗവർണ്ണമെന്ററ അപൂർണ്ണതകൾ ധാരാളമുള്ള സെൻസസ് അനുസരിച്ചുപോലും നന്നാക്കോടിയോളം മനുഷ്യർ ഈ നഗരത്തിന്റെ ചിറകിലൊതുങ്ങി കഴിയുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിൽ മൊത്തമുള്ള ജനസംഖ്യ കർമ്മത്താനഗരത്തിലുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിശയോക്തിയാവില്ല. അഞ്ചോ ആറോ ലക്ഷംപേക്കു താമസിക്കാൻ സൗകര്യമുള്ള സ്ഥലത്തു നന്നാക്കോടിയോളം പുലരുന്നു. ദിവസേന വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഫുട് പാത്തുകളിലും പാക്കുകളിലും പുതിയ താമസക്കാരും കട്ടംബങ്ങളും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. നഗരം നിസ്സംഗമായി ഇതെല്ലാം നോക്കിക്കാണുന്നു. എസ് പ്ളനേഡ്; ചൗരംഗി, സിയാൽഡാ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ കാലത്തു എഴുമണിമുതൽ പ്രവഹിക്കുന്ന മനുഷ്യപ്രളയം കാണേണ്ടതുതന്നെയാണ്. കതിച്ചുപായുന്ന വാഹനങ്ങളും ജീവിത വ്യഗ്രതയാലുഴറിനടക്കുന്ന റെ

ഇയ്യങ്കോട് ശ്രീധരൻ

ഷ്ടരും വഴിവാണിരിക്കാതും ചേർന്നു സൃഷ്ടിക്കുന്ന തിരക്കു! ആപ്പീസുകളും വിദ്യാലയങ്ങളും തുറക്കുമ്പോഴും അടക്കുമ്പോഴും ഓമിലും ബസ്സിലും യാത്രചെയ്യുന്നമേകിൽ സർക്കുലർകളിലായി പരിശീലനം ആവശ്യമാണ്. നൂറുപേർ കയറുന്ന ഓമിൽ ചുരുങ്ങിയതു നാൻറുപേരുണ്ടായിരിക്കും. കരുത്തോലവിതാനങ്ങൾ തുക്കിയമാതിരി ആണം പെണ്ണും ദേദമില്ലാതെ മനുഷ്യർ തുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. കാൽവിരൽ ഒന്നു തൊട്ടുകിട്ടിയാൽ മതി. പിന്നെ യാത്രയാവുകയായി. ടൗൺ ബസ്സുകളുടെ ഫുട്ബോഡ് പാതയിലുരസി തീപ്പൊരി ചിതറുന്നുണ്ടാകും. എന്നാലും പരിഭ്രമിക്കാനില്ല. യാത്ര അപകടരഹിതമായി തുടരുന്ന. ഈ തിരക്കിനിടയിലും മനുഷ്യർ റോഡു മുറിച്ചു കടന്നുപോകുന്ന കാഴ്ച കർമ്മത്തിൽ മാത്രം കാണുന്ന ഒരു പ്രത്യേക ദൃശ്യമാണ് പാതമുറിച്ചു കടക്കുന്ന സാഹസികതയ്ക്കു ഞങ്ങളും ഒന്നുരണ്ടുതവണ തരംഗമായി. അതൊരു പുതിയ അനുഭവമായിരുന്നു. എത്ര കരുതലോടെ, എത്ര സഹിഷ്ണുതയോടെയാ

1. ജാലവിദ്യ — ചിട്ടുകൾ നാണയങ്ങൾ ഇവയെ 60 കോണ്ടുള്ള ജാലവിദ്യകൾ ചെല്ലടി വിദ്യകൾ തന്ത്രങ്ങൾ മായാജാലങ്ങൾ മാജിക് പഠിക്കാനുള്ള ചിത്രഗ്രന്ഥം. വില 6 രൂ.
2. സ്വഭാവ പഠനശാസ്ത്രം — കയ്യടക്കം കപ്പൽ നടത്തം വേഷം ഭാവം മിശ്രജന്മം, മറുപടിക്കണങ്ങൾ 60 നോക്കി ഒരു വ്യക്തിയുടെ സ്വഭാവവും കഴിവുകളും പഠിക്കാനുള്ള ശാസ്ത്രം. വില 5 രൂ.
3. നഷ്ടരഹിതവും ലാഭമെടുക്കാനും — ഏതുനാളിൽ ജനിച്ചവരുടേയും ഭൂതവർത്തമാന ഭാവീകരണങ്ങൾ അറിയുന്നതിനും പറയുന്നതിനും. വില 4 രൂ.
4. പ്രേമലേഖനങ്ങൾ — ശോക പദ്യവസായിയായ പ്രണയകഥ ധാരാളം രാഷ്ട്രീയമത്സ്യ പ്രേമലേഖനങ്ങൾ സഹിതം. വില 3 രൂ.
5. സാമൂഹികശാസ്ത്രം — സ്ത്രീപുരുഷ ലക്ഷണങ്ങൾ, മറ്റുകൾ ചുഴികൾ, ലക്ഷണങ്ങൾ 60 ഗുണഭോജ ഫലങ്ങൾ ചിത്രഗ്രന്ഥം. വില 2 രൂ.
6. ചിററായുടെ ഹസ്തരേഖാശാസ്ത്രം — ചിത്രങ്ങൾ സഹിതം. വില 2 രൂ.
7. മുഖലക്ഷണശാസ്ത്രം — പൂർണ്ണ ചിത്രഗ്രന്ഥം. വില 2 രൂ.
8. മെസ്മറീസം — മനശ്ശക്തി ഉറക്കം നിയന്ത്രിക്കുക, വശംവരമാക്കുക. പ്രാചീന പാഠങ്ങൾ. വില 2 രൂ.
9. ഹിപ്നോട്ടിസം — പരമൈതന്യ വാദവിദ്യ ശാസ്ത്രം. വില 2 രൂ.
10. മാജിക്കും മാസ്മരികവിദ്യയും — കണ്ണുകളെ വേലകൾക്ക് സമസ്തങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിട്ടുകൊണ്ടുള്ള മറിയത്തിവിദ്യകൾ, 60. വില 2 രൂ.
11. അത്ഭുതവാർത്തകൾ — മസകരമായ വാർത്തകൾ. വില 2 രൂ.
12. മോശ്വരോഗങ്ങളും നിവാരണമാർഗ്ഗങ്ങളും — ചികിത്സാഗ്രന്ഥം. വില 1-30

F. P. A. I. Thariannagar, VIA - Tiruvalla - R M S, Kerala

കേരള
ദിനേശ് ബീഡി
കാണൂർ

എന്നാൽ ഏറെയും ശ്രദ്ധേയമായ സംഗതി സ്ഥിരപത്തോടു കാണിക്കുന്ന ആദരവാണ്. അഭിനന്ദനാർത്ഥം ആണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ജയം ജയം കൂടെ കൂടെ സ്ത്രീകൾ

കുറിയിട യാത്രയെല്ലാം. തിരക്കേറിയ ഭാ
മിലും ബസ്സിലുമെല്ലാം സ്ത്രീകൾക്കു ഇരി
പ്പടംനൽകുന്ന കാര്യത്തിൽ പുരുഷന്മാർ
ശ്രദ്ധ കാണിക്കുന്നു. ദുർഗ്ഗയെയും കാളി
യെയും ആരാധിക്കുന്ന ബങ്കാളിയു സ്ത്രീ, അ
മ്മയും ഗുരുവും ശക്തികേന്ദ്രവുമാണ്. ശ
രാശരി ബങ്കാളികളും ബങ്കാളിലെല്ലാം ഭര
ണാധികാരി സ്ത്രീയാകിയിരിക്കുമത്രെ. 1969ൽ
ലൈക് സറോഡിയത്തിൽ വെച്ച്
സ്ത്രീകൾക്കു നേരെ നടന്ന കയ്യേറ്റങ്ങൾ
ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, അത്തരം
സംഭവങ്ങൾ ഒറ്റപ്പെട്ടവയാണെന്നാണ്
വാരിയരും കഞ്ഞിക്കണ്ണനും പറഞ്ഞത്.
പൊതുസ്വഭാവവുമായി അതിനു ബന്ധ
മില്ല ജനാഷ്ടമി, ദുർഗ്ഗാപൂജ തുടങ്ങിയ
ഉത്സവങ്ങൾ ബങ്കാളിനെ മുഴുവൻ ആവേ
ശംകൊള്ളിക്കുന്ന വിശേഷാലസമരങ്ങളാ
ണ്. ഇത്തരം ചടങ്ങുകളിലും സ്ത്രീകൾക്കാ
ണ് നേതൃത്വം.

നഗരശുചീകരണപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ കാ
ര്യമായ ഒരു പങ്കു പ്രകൃതിയുണ്ട്. തിര
ക്കേറിയ തെരുവിലെ നടുക്കുള്ള വൃക്ഷനി
ബിഡമായ പാക്കുകൾ; കളങ്ങൾ; മൈ
താനങ്ങൾ എന്നിവ വായു മലിനീകരണ
ത്തെ ഒരളവോളം നിയന്ത്രിക്കുന്നു. ഹജ്റാ
പാക്കു, ദേശപ്രിയ പാക്കു, വിവേകാനന്ദ
പാക്കു എന്നിവ പ്രസിദ്ധങ്ങളാണ്. ഇ
ന്ത്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലെ ധീരനാ
യകന്മാരുടെ രോമാഞ്ചജനകങ്ങളായ ഭാ
ഷണങ്ങൾ നടന്ന സ്ഥലമാണ് "ദേശപ്രി
യ" പാക്കു. അടിയന്തരാവസ്ഥയ്ക്കു മുൻപുവ
രെ വിവിധ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാർ വ
ന്നു പ്രസംഗിക്കാറുള്ളതും ഇവിടെത്തന്നെ
യായിരുന്നു. വൈകിട്ട് കാറ്റുകൊള്ളാനും,
സൊള്ളാനും, ഇരുട്ടിന്റെ തിരശ്ശീലയ്ക്കു
ള്ളിലിരുന്ന് പ്രണയകേളികളാടാനുമായി
പാക്കുകൾ എല്ലാതരക്കാലെയും സ്വാഗതം
ചെയ്യുന്നു. ആരും ആരെയും തടസ്സപ്പെടു
ത്തുന്നില്ല. നന്നത്ത മഞ്ഞിന്റെ ഒരുകോ
ട്ടൻ കർട്ടൻ വീഴുന്ന സായാഹ്നത്തിൽ,
വിവേകാനന്ദപാർക്കിന്റെ പുൽത്തകി
ടിൽ നടക്കാനിറങ്ങിയ ഞങ്ങൾ അത്തരം
ചില രംഗങ്ങൾ കണ്ടു.

രണ്ടുപേർ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു കിടക്കുന്നു.
എന്തെല്ലാമൊ പൂലുവുന്നു. ജോൺ അവ
രുടെ അടുത്തേയ്ക്കു നടന്നപ്പോൾ ഗോപി
പിടിച്ചുപിടിച്ചു.

"താല്പാലിക പ്രണയത്തിനായി വാടക
മുളുത്ത പെൺകുട്ടിയാണു്." ഞങ്ങൾക്കി
തിൽ പുതുമയൊന്നുമില്ല. വത്രീ!"

അതൊരു രംഗം.
ധരം തലയിൽ ഒരു ത്രീസ്റ്റാർ ഫോട്ടുലി
ന്റെ പണി നടക്കുന്നു. ആഡക്കാലാണ്
കൂലിപ്പണിക്കുവന്നവർ. കോൺട്രാക്ടർ അ
വരെ ഒന്നാകെ വിലമുളുത്തുകൊണ്ടു വന്ന
താണ്. (അടിയമവേല നിർബാധമായി കാ
ര്യം കാക്കുക). ആ വഴി കടന്നപ്പോൾ
മ്പോൾ ഞങ്ങൾ ഒരു കൂലിക്കാരനോടു സം
സാരിച്ചു അയാൾക്കു തമിഴ് അറിയാം.
ഗോപിയാണ് സംസാരിച്ചത്. ദിവസക്കൂ
ലി നാലുരൂപയാണെന്നും പണിയെല്ലാം
കഴിഞ്ഞു നാട്ടിൽ പോകുമ്പോൾ വണ്ടിയി
ലി വേറെ തരുമെന്നും ആ തൊഴിലാളി
പറഞ്ഞു.

"നാലു രൂപകൊണ്ടു് ജീവിക്കും നടക്കു
മൊ?" ഞാൻ തിരക്കി.

"ഇവിടെയായതുകൊണ്ടു് ഒരു തരത്തിൽ
നീങ്ങും. മൈസൂരിലോ മലിയാശിയിലോ
ആണെങ്കിൽ നടപ്പില്ല സാരെ!" കൃഷ്ണ എ
ന്നു പേരുള്ള ആ മനുഷ്യൻ വ്യക്തമാക്കി.

"ഇതു ചുരുങ്ങിയ കൂലിയ്ക്കു എന്തിനു സ
മ്മതിച്ചു വന്നു?" ഗോപിയുടെ വിപ്ലവാ
വേശം സടക്കുഞ്ഞുഴന്നുററു.

"പിന്നെ കക്കാൻ പററുമോ?" ഞങ്ങൾ
ക്കു പിന്നീടൊന്നും സംസാരിക്കാനുണ്ടായി
രുന്നില്ല. ഗോപിയുടെ ആവേശം തണുത്തു
റഞ്ഞു.

അതു മറ്റൊരു രംഗം!

"...ശ്രീധരൻ...പറയുമ്പോൾ തമാശ
യാണെന്നു് കരുതരുതു്. ഈ നഗരത്തിന്നു്
ഒരാത്മാവുണ്ടു്. നീങ്ങൾ ഒരു ഭൗതികവാദി
യാണെന്നറിയാം. ആദ്ധ്യാത്മികമായ അർ
ത്ഥത്തിലല്ല ഞാനിതു പറയുന്നതു്..."

ഒറ്റ പക്ഷത്തും സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരി
ക്കുന്നതിനിടയിൽ, മലയാളത്തിൽ പുസ്തക
വിജ്ഞാനീയത്തിന്നു് ഇടക്കമിട്ടു ഷൊറാ
വുദ്ധനായ കെ. എം. ഗോവിന്ദാണ് പറ
ഞ്ഞതു്. ഗോവി ഇരുപതിലേറെ വർഷ
ങ്ങളായി ഇവിടെ താമസിക്കുകയാണ്.
നാല്പതുകൊല്ലക്കാലമായി കർക്കശത്തിൽ
കഴിയുന്ന, എതാണ്ടു് ബങ്കാളി ഭട്ടായിത്തീ
ർന്ന കണ്ണൂർക്കാൽ ദാമോദരൻറേയും അ
ഭിപ്രായം മറ്റൊന്നല്ല.

(തുടരും)

നോവൽ പതിനാറു്

അത്തരമൊരു ഭീരു എഴുതിയ കത്താണെ
ന്നാണ് ആദ്യം കരുതിയതു് ഒടുവിൽ മന
സ്സിൽ ഒരു മിനലാട്ടമുണ്ടായി. ആർ. ഡി
സി സാറിന്റെ പേർ ചന്ദ്രമോഹനനെ
ന്നാണ്. അദ്ദേഹമാകുമോ? ആകുമോ?
ആകപ്പാടെ ഒരു സംഭ്രമം. ബുദ്ധിമുട്ടു് അ
ദ്ദേഹം ഇത്തരമൊരു കത്തെഴുതുമോ? എ
ങ്കിൽ എന്തിനു്? അതിന്റെ ഉദ്ദേശം?
ഇല്ല, അദ്ദേഹമാകാൻ വഴിയില്ല. അദ്ദേ
ഹം ആരാണ്! ഞാനൊ... തമ്മിൽ നിക
ത്താനാവാത്ത വിടവു്. ഇല്ല; ഒരിക്കലും
അദ്ദേഹമാകുകയില്ല. അദ്ദേഹം ഇത്തര
മൊരു ചാപല്യത്തി
ന്നൊരുങ്ങുകയില്ല.

താൻ ചുറ്റുംനോ
ക്കി. ആരും തന്നെ ശ്ര
ദ്ധിക്കുന്നില്ലല്ലോ.
പൊട്ടുന്നനെ കത്തുമട
ക്കി വാനിററി ബാ
ഗിലിട്ടു് ജോലിയിൽ
ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചു.
പക്ഷെ ഒന്നിലും ശ്ര
ദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ
കഴിഞ്ഞില്ല. രണ്ടുവ
രിയുള്ള ഒരഴുത്തു്
ഒന്നാഥപ്രേതത്തെ
പ്പോലെ മനസ്സിൽ
ഒഴുകിനടക്കുകയായി
രുന്നു.

"ഉഷ" ഫെഡ്
ക്ലാഷ് വിളിച്ചു.

ചെല്ലുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ചിരിക്കുന്ന
ണ്ടായിരുന്നു.

"ഇതാ, വായിച്ചോളു്" ഒരു ഫയൽ ത
ന്റെ നേരെ നീട്ടി. പൊട്ടുന്നനെ എല്ലാം
മനസ്സിലായി. ആർ. ഡി: സി. സാറി
ന്റെ ഭേദയിൽ കിടന്നു് ചിതൽ പിടിച്ച്
രുന്ന തന്റെ ഫയലാണതു്.

ഫയൽ നിവർത്തിനോക്കി.

ഏകലവ്യൻ

ഫയലിലുള്ള "നോട്ടീംബർ" ചുവന്ന
മഷിയിലെഴുതിയ അക്ഷരങ്ങൾ ... ആ അ
ക്ഷരങ്ങൾ തന്റെ നേരെ നോക്കി പുഞ്ചി
രിക്കുകയോ പരിഹസിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നു.

ആ മനുഷ്യന്റെ നേരെ ആദ്യമായി
വെറുപ്പു് തോന്നി. എല്ലാം പറഞ്ഞിട്ടും, ക
ണ്ണിരോടെ തുറന്നു് പറഞ്ഞിട്ടും, നിർഭ
യം, പ്രതികൂലമായി കോപിതരായിട്ടിരി
ക്കുന്നു. ഈ മനുഷ്യനു് തന്റെ മാറ്റം ത
ടഞ്ഞിട്ടെന്തു് കിട്ടാനാണ്.? എല്ലാവരും
വൃത്തികെട്ടവർ! അന്യനെ നോവിപ്പിക്കാ
നും ദുഃഖിപ്പിക്കാനും കച്ചകെട്ടിയിറങ്ങിയ
വർ ... അതുകണ്ടു് ആഹ്ലാദിക്കുന്നവർ.
നന്ദികെട്ട കപടലോകം:

ഒരക്ഷരം മിണ്ടാ

തെ ഫയൽ തിരികെ
കൊടുത്തു.

"കണ്ടോ, ഞാൻ
വിചാരിച്ചതു് പോ
ലെയായി. കുട്ടി ഏ
തൊ വികാരാവേശം
കൊണ്ടു് കൊടുത്ത അ
പേക്ഷയാണെന്നു് എ
നിക്കുപ്രമേതോന്നി."

മാധവൻനായർ
സാർ ചിരിക്കുന്നു. അ
ദ്ദേഹത്തിന്നു് സ്വന്തം
ഡ്രാഫ്റ്റ് തിരു
ത്തി കൊടുക്കാൻ,
ടൈപ്പ് ചെയ്ത തെ
ററു് നോക്കാനും ത
ന്നെ വീണ്ടും കിട്ടിയ
ല്ലോ ... ഓരോരുത്ത

രും അപരനെ സ്വാർത്ഥതയുടെ കണ്ണുട
ച്ചിട്ടിറങ്ങിയെഴുതാൻ നോക്കുന്നതു്.
ആദ്യം എന്റെ കാര്യം, പിന്നെയും എ
ന്റെ കാര്യം, ഒടുവിലും എന്റെ കാര്യം
തന്നെ.

തിരികെ സിററിൽ വന്നിരുന്നു. ഇവി
ടെനിന്നു് ഇറങ്ങിത്തരിച്ചു് എങ്ങോട്ടെ
ങ്കിലും ഓടണമെന്നു് തോന്നി. എല്ലാവരും
എന്തിനെയെതിരാണ്.

"എന്താ കാര്യം, ഇന്നു് ഉഷയുടെ "മു
ഡ്" ഓഫാണല്ലോ."

"എന്തു പറയാനാ വാർത്ത സാരെ."

"നമ്മുടെ അപേക്ഷ ആ മനുഷ്യൻ

തളി."

"ആരു, ആർ. ഡി. ഡിയോ..."

"അതെ."

"അയാളൊരു ശല്യനാണെന്നു" അന്നേ ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. നേഷ്യൽ ചേതമില്ലാത്ത ഉപകാരം ചെയ്യാൻ ചിലർ വലിയ മനോവേദനയാണ്. അങ്ങിനെയൊക്കെയിരിക്കും കുട്ടി, ലോകത്തിന്റെ ഗതി. നമ്മുടെ ചങ്ങമ്പുഴ പാടിയതു് വെറുതെയാണോ? കപടലോകത്തിലാത്താർത്ഥമായൊരു ഹൃദയമുണ്ടായതാണെന്ന് പരാജയം ശരിയാ, അക്ഷരപ്രതി ശരിയാ..."ശ്രദ്ധൻ പഴക്കു എന്തൊരു ചൊല്ലിട്ടില്ല. അതുതന്നെ. ഉഷ ചെറുപ്പം. ഞാനിലോകം എത്ര കണ്ടിരിക്കുന്നു!"

ഓഫീസ് വിട്ടു പോകുമ്പോഴും മനസ്സ് അസ്വസ്ഥമായിരുന്നു. എന്റെ നേരെ സഹതാപം പ്രദർശിപ്പിച്ച ആ മനുഷ്യൻ, അനഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ച, ആ മനുഷ്യൻ, ഇങ്ങിനെ പ്രവർത്തിക്കുമെന്ന് സ്വപ്നേപി കരുതിയില്ല. അല്ലെങ്കിലും എത്രയൊ കാര്യമെങ്കിലും സ്വപ്നവും യാഥാർത്ഥ്യവും തമ്മിലുള്ള ദൂരം!

ആരെയും വിശ്വസിച്ചുപോകരുതു്. ഭരതനെയും ... അടുത്തുകൂടിയാൽ വഞ്ചിക്കാതെ അവൻ മടങ്ങുകയില്ല. റോഡിലൂടെ വേഗത്തിൽ നടന്നു.

ഈ ഏകാന്തജീവിതം എത്രകാലംവരും? ആരോ ഉള്ളിലിരുന്ന് പറയുന്നു. നീ എന്നെങ്കിലും വീണാൽ, എടുത്തുപൊക്കാനുപോലും ആരുണ്ടാകില്ല ... പക്ഷെ, ഞാനെന്തു് വേണം! നീ. നിന്റെ മോഹനേട്ടനെ മറക്കണം... മറക്കാൻ കഴിയുമോ? ഉറപ്പോ? ഒരിക്കലും കഴിയില്ല. അദ്ദേഹമൊന്നിച്ച് കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ആഹ്ലാദദിനങ്ങൾ ഞാനെങ്ങിനെ മറക്കും!

പക്ഷെ ആ ദിവസങ്ങൾ ഒരിക്കലും മടങ്ങിവരികയില്ല ഉഷ. നിന്റെ സഹോദരൻ പറഞ്ഞതോർമ്മയുണ്ടോ? അത്ര കാലത്തിന്റെ സ്വരമാണ്. ആ സ്വരം ശ്രദ്ധിച്ച് കേൾക്ക് ... എല്ലാവരും നിന്നെ ഒരിക്കൽ വെടിയും... വേർപിരിയും തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ അവരുടേതായ വഴിയിലൂടെ അവർ നടന്നുപോകും ... ഇവിടെ ആരും സ്വന്തമല്ല സ്വന്തമില്ല. ഉണ്ടെന്ന് കരുതുന്നത് കേവലം മിഥ്യാബോധമാണ്.

അനിയന്റെ ശബ്ദം. രായയുടെ ശബ്ദം. ജോയിസക്കറിയയുടെ ശബ്ദം. കാലഘട്ടത്തിന്റെ ശബ്ദം ... ആ ശബ്ദത്തെ തനിക്ക് അവഗണിക്കുമോ?

ഈ ശബ്ദത്തിന്റെ ലോകത്തിൽ തന്നെ തനിക്ക് ജീവിക്കേണ്ടിവരും.

നേടുതായി നെടുവീർപ്പിട്ടു...

ചുറ്റും നോക്കൂ, ഉഷ! നിന്റെ ഇടത്തും വലത്തും പോകുന്ന ഇണക്കളെ നോക്കൂ... അവർ ചിരിച്ചും സംസാരിച്ചുംകൊണ്ടു് കടന്നുപോകുന്നു. സുഖദുഃഖങ്ങളെ സമമായി പങ്കിടുന്നു. പക്ഷെ നിന്റേതാ?

ഞാനെന്തുവേണം, ഞാനൊരാളു് എന്തു് ചെയ്യാൻ കഴിയും?

പൊട്ടുന്നനെ പിറകിൽ കാർ ഇറച്ചു്

വന്ന് ഒരു തെരുക്കത്തോടെ അരികിൽ നിന്നു.

ഒരു ശബ്ദം.

'എന്റെ കയ്യിൽ ഉഷക്ക് കിട്ടിയിട്ടില്ല' തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അദ്ദേഹം. ഓ, താങ്കളാണല്ലോ ആ കത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ. എന്റെ ഹയൽ മടക്കിയതും താങ്കൾതന്നെ.

'എനിക്കൊരേഴുത്തും കിട്ടിയിട്ടില്ല സാർ' വെറുപ്പു് കലർന്ന സ്വരത്തിലാണ് മറുപടി പറഞ്ഞതു്.

പിറകിലെ ഡോർ തുറന്നുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

'കയറിയിരിക്കൂ.'

'വേണ്ട സാർ. ഞാൻ നടന്നു പോയ്ക്കൊള്ളാം.'

'കയറു ഉഷേ.'

അദ്ദേഹം തന്റെനേരെ നോക്കി. പിന്നെ നേരിയ പുഞ്ചിരിയോടെ പറഞ്ഞു.

'ആ ഫയൽ മടക്കിയതിന് എന്റെ നേരെ ദേഷ്യപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ. കയറിയിരിക്കൂ, ഞാനതിന്റെ കാരണം പറയാം.'

ഒരുനിമിഷം. നോട്ടമിടത്തു,

കയറണോ! അതോ, പാടെ നിരാകരിയ്ക്കണമോ? മനസ്സിൽ യുദ്ധം. തലച്ചോറിൽ മുഴക്കം, ഇരുമ്പം.

കയറു, കയറു ഉഷേ, ഇതാണ് നിന്റെ വഴി... മനസ്സിലാക്കൂ ആരോ പറയുന്നു. പൊട്ടുന്നതെ കാറിൽ കയറിയിരുന്നു. കാർ ഇറച്ചുനിൽക്കി:

വേഗതയിലോടുന്ന കാർ ചെന്നുനിന്നു് ഒരു വലിയ ഫോട്ടലിന്റെ മുൻവശത്തായിരുന്നു.

'എവിടെയ്ക്കൊന്നെന്നെ കൊണ്ടുപോകുന്നു?' താൻ പകച്ചുകൊണ്ടു് ചോദിച്ചു.

'മിണ്ടിപ്പോകരുത്. എന്റെ കൂടെ വരി.'

'ഞാൻ നിലവിളിക്കും.'

'നിന്നെ ഞാൻ കൊല്ലും, മനസ്സിലാക്കാ?'

ഫോട്ടലിലെ മുന്നാംനിലയിലൊരു മുറി. ഇരട്ടക്കട്ടിൽ, കിടക്ക മൊഡേൺ വിരിച്ചു തറ. പങ്കു വലിയ കണ്ണാടി. നഗരത്തിന്റെ വാതിൽ പുറകാഴ്ചകൾ കാണാവുന്ന തുറന്നിട്ട ജാലകങ്ങൾ.

'പറയൂ, എന്താണ് കടിയ്ക്കാൻ വേണ്ടതു്? ബിയർ, റം, വിസ്കി?'

'ദൈവത്തെത്തോളു് എന്നെ ഉപദ്രവിക്കരുത്. ഞാൻ പാവമാണ് സാർ. താൻ കൈകളിലി കണ്ണീരൊലിച്ചിച്ച് കെഞ്ചി. അദ്ദേഹം വികൃതമായി ചിരിച്ചു. പൊട്ടിപ്പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. കാമമുറന്ന കണ്ണുകൾ. നന്നായ ഒരു ധരങ്ങൾ... കൊത്തിപറിക്കുന്ന കഴകന്റെ നോട്ടം. തന്റെ അരികിലേയ്ക്ക് മനമന്ദം അടിച്ചുവെച്ചു വരുന്നു.

'എത്ര ചിലമായി നിന്നെയൊന്ന് തനിയെ കിട്ടാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.' വീണ്ടും പൊട്ടിച്ചിരിക്കുക.

'എന്നെ കൊണ്ടു് സാർ... ഞാനി

ലോകത്തിൽ ഏകയാണ് സാർ.'

'പേടിക്കരുത്. ഞാനാണ്.'

അദ്ദേഹം അടുത്തടുത്തു് വരുന്നു. കണ്ണുകളിൽ ഭീതി. ചുറ്റും, ചുറ്റും, ചുറ്റും.

ഒരൊറ്റ പീടത്തം, മുറുകിപ്പിടത്തം, ഇരയെ പിടിച്ച പാമ്പിന്റെ കടന്നാക്രമണം.

ഒരു കരച്ചിൽ.

'മിസ് ഉഷാ' ആ വിളി കേട്ടു് പെട്ടെന്നു്. താൻ സത്യമായും കാറിയിൽ കരഞ്ഞോ? കണ്ണുകൾ നനഞ്ഞിരുന്നു. നനഞ്ഞിരിക്കുന്നു:

അദ്ദേഹം കാർ പതുക്കെയൊക്കി, തിരിഞ്ഞു നോക്കിക്കൊണ്ടു് ചിരിച്ചു ചോദിച്ചു 'സപ്തം കാണുകയാണോ? പകൽ കിനാവു?'

'ഒന്നുമില്ല' ഞാൻ കരഞ്ഞു് അദ്ദേഹം കേട്ടിരിക്കുന്നു. ജാലകം തോന്നി. താനേതു ലോകത്തിലായിരുന്നു?

'ഇന്ന് നിങ്ങളെ ഞാനെന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടു പോകുകയാണ്.'

'വീട്ടിലേയ്ക്കോ?' തന്റെ സംഭ്രമം കണ്ടിട്ടദ്ദേഹം ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

'ഭയപ്പെടാനില്ല. അവിടെ ഞാനൊറ്റ കണ്ണു. എന്റെ ചെറിയ രണ്ടു മക്കളും ആയുരമുണ്ടു്.'

തെല്ലുനേരത്തെ നിശബ്ദത്തു് ശേഷം അദ്ദേഹം തുടന്നു.

ഉഷാ—ഞാൻ വളരെയേറെ ഒറ്റപ്പെട്ട ദുഃഖിതനായ മനുഷ്യനാണ്. അത്രയേറെ ഒറ്ററിഡരിയ്ക്കപ്പെട്ട ഒരാളിനപ്പുറം.

'നിങ്ങൾ തന്നെ എന്നെ കൊണ്ടുവരിച്ചു കാണും. പറയൂ, ഇല്ലേ? ഞാനാ ഫയൽ മടക്കി: ഉഷയ്ക്കിതിൽ ദേഷ്യം തോന്നും അതു് സാധാവികവുമാണ്.'

എന്നാൽ ഞാൻ വളരെയേറെ ദിവസങ്ങളായി ആലോചിച്ചുറപ്പിച്ചാണ് ആ യുഗം ചെല്ലു്—

എല്ലാം സശ്രദ്ധം കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇദ്ദേഹം പറയുന്നതൊന്നും തന്നെ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. തന്റെ പൊയ്മുഖവും പടച്ചുടയും അഴിച്ചു മാറി പച്ചയായ മനുഷ്യനെ കാണിച്ചു തരികയാണോ, അതോ പച്ചയായ മനുഷ്യൻ പൊയ്മുഖവും പടച്ചുടയുമെത്തിരിക്കുകയാണോ, ഒന്നും ത

ന്ന മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഈ ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ ആരെയും വ്യക്തമായി തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നില്ല.

കാർ ഒരു ഗെയ്റു് കടന്നു് ഒരു ബങ്കളാവിന്റെ പോർട്ടിക്കോവിൽ വന്നുനിന്നു. അകത്തു് നിന്ന് ഡാഡി വന്നു, ഡാഡി വന്നുവെന്ന് ആത്തുവിളിച്ചുകൊണ്ടു് രണ്ടു കുട്ടികൾ ഓടിവന്നു. അഞ്ചും ഏഴും വയസ്സ് പ്രായമുള്ള ഒരാൾക്കുട്ടിയും പെൺ കുട്ടിയും.

അദ്ദേഹം കാറിന്റെ ഡോർ തുറന്നു് മക്കളെ ഓരോരുത്തരെയായി എടുത്തു് പോക്കി. മുത്തമിട്ടു് നിലത്തു് നിൽക്കി.

(തുടരും)

—0—

(24-ൽ നിന്നും തുടർച്ച)

വസ്തുക്കൾ വിററു് ഏതാണു് 20,000 രൂപ മുലധനമുണ്ടാക്കി ഞാൻ കടപ്പാക്കടയിൽ രണ്ടു വ്യവസായങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. 'റോബി ബുക്സ്' എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണശാല, ഒന്നു്. മറ്റൊന്നു് ഒരു പലചരക്കു് കടയു.

ബുക്സ് റോറൽ ഏതാണു് രണ്ടു കൊല്ലക്കാലം നിലനിന്നു. കാരണം, അവിടെ ഒരു ചരക്കു് വിററഴിയത്തക്ക തന്നെ. പലചരക്കു കടയുടെ സ്ഥിതി നേരെ മറിച്ചായിരുന്നു. ഇന്ന് ചില വർഷിക വ്യവസായികൾ കൺസ്യൂമർ റസിസ്റ്റൻസിനെപ്പറ്റി ആവലാതിപ്പെടുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് ചിരിവരുന്നു. എന്റെ കടയിലെ ഉല്പന്നങ്ങളു് കർപ്പരം വരെയും കരുപ്പെട്ടി മുതൽ കയർവരെയുമുള്ള സകല സാധനങ്ങളും ആളുകൾ ആത്മീയതയോടെ വാങ്ങി. പരവരവുകാർ കടയിലേക്കു് ഇറച്ചു കയറുന്നത് കാണുകതന്നെ എനിക്കൊരു ആനന്ദമായിരുന്നു. അവരുടെ പുതിയ പുഞ്ചിരിയിൽ ഞാൻ പുളകമണിഞ്ഞു.

എന്നാൽ നാലാമത്തെ ആഴ്ചയോടു കൂടി പരവരവുകാരിൽ പലക്കും എന്നെ കാണുന്നത് ഒരു ശല്യം പോലെ ആയിത്തുടങ്ങി അവരുടെ മുഖങ്ങളിൽ നിന്ന് പുഞ്ചിരി പറന്നു. മിക്കവരും കടയുടെ ഭാഗത്തേക്കു കടക്കാതെയായി, വഴിക്കവച്ചു് വശാൽ കണ്ടുമുട്ടിയെന്നു വന്നാൽ തന്നെ, കണ്ടുവരും നടിക്കാത്തവരാണെന്നു ചിലരാകട്ടെ, ഞാൻ ഏതോ അപരാധം

അവരോടു പ്രവർത്തിച്ച മട്ടിൽ എന്നെ തുറിച്ചു നോക്കിത്തുടങ്ങി. അത്തരക്കാരെ കണ്ടാൽ ദുരവസ്ഥയെന്ന ഞാൻ വഴിയൊഴിഞ്ഞു പോകും. അവരെങ്ങാനും എന്നെ തല്ലിക്കളഞ്ഞാലോ എന്നാണ് എന്റെ ഭയം. എന്തെന്നാൽ, അവർ എന്റെ പരവരവുകാരാണ്. ശരിക്കു പറഞ്ഞാൽ, പരവരവു—വരവു് അശേഷമില്ല. പത്തിരപതു വർഷത്തിനു ശേഷമിപ്പോഴും ആ പരവരവ് (അഥവാ പററിപ്പുകാർ) എന്നെ തുറിച്ചു നോക്കി ഭയപ്പെട്ടു തിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. (കൂടുതൽ പറയട്ടെ അന്നത്തെ പരവരവുകാരുടെ ലിസ്റ്റിന്റെ നമ്മുടെ പത്രാധിപർ വി. ബി. സി, യുമില്ലേ എന്ന് എനിക്കൊരു സംശയം. വൈക്കം ചന്ദ്രശേഖരൻനായർ തീർച്ചയായുമുണ്ടു്.)

ഏതായാലും നാലാഴ്ച പൂർത്തിയായ സുദിനത്തിൽ കടപ്പട്ടി ഞാൻ താക്കോൽ കൊല്ലം മുനിസിപ്പാലിറ്റിയെ ഏല്പിച്ചു. (കട അവരുടെ വകയായിരുന്നു.) അക്കാലത്തു് ഞാനൊരു പ്രതിജ്ഞയെടുത്തു. ഭീഷ്മപ്രതിജ്ഞ തന്നെ. ഇനി എന്റെ ആയുഷ്കാലത്തു് ഞാൻ യാതൊരു വ്യവസായവും തുടങ്ങുകയില്ല. വ്യവസായമെന്നതു് യോഗ്യന്മാർക്കു പററിയ പണിയല്ല.

എന്നാൽ, യോഗ്യന്മാർക്കു ഈ രാജ്യത്തു ഇക്കാലത്തു് ചെയ്യാവുന്ന ഒരു വ്യവസായവുമില്ലേ എന്നു ചോദിച്ചാൽ, ഉണ്ടു്—ഒരേയൊരു വ്യവസായം മാത്രം എന്നാണ് എന്റെ മറുപടി. ആ വ്യവസായമാണു് സംഭാവന പിരിവു്. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ദശ വർഷക്കാലമായി ഞാൻ സാമാന്യം വിജയകരമായിത്തന്നെ ഈ വ്യവസായത്തിൽ വ്യാപൃതനായിക്കഴിയുന്നു. ദൈവഗതിയാതൊരു തരക്കേടുമില്ല.

എസ്. കെ. നായർ തുടങ്ങിയ ധനിക സുഹൃത്തുക്കളോടു് ഞാനെപ്പോഴും പറയാറുണ്ടു്, നിങ്ങളെനിക്ക് ന്യായമായ സംഭാവനകൾ കൂടെക്കൂടെ തരിക. എന്നാൽ ഒരിക്കലും എനിക്ക് കടം തരരുതു്. എന്തെന്നാൽ കടംമേടിച്ചാൽ ഞാൻ തിരിച്ചു തരില്ല. മേടിച്ചതു് തിരിച്ചു കൊടുക്കാത്തവൻ കള്ളനാണ്. നിങ്ങളെന്നെ എന്തിനു വെറുതെ കള്ളനാക്കുന്നു?

—0—

അവൾ അയാളുടെ കൈത്തണ്ട മുറുകെപ്പിടിച്ചു.

“ഇത്തിരി പതുക്കെ നടക്കൂ, നേ...”

“ഉം.”

“നിശ്ചിതം വേഗം വരാൻ വയ്യ.”

അയാൾ പതുക്കെ കൈതട്ടിമാറ്റി ബെൽബോട്ടം പാൻറിന്റെ കീഴയിൽ തപ്പി, മുതലിന്റെ സ്റ്റിക്കർ പരിച പച്ച ഡയറിയെടുത്തു ശ്രദ്ധ ഇണക്കി, നടത്തത്തിന്റെ ഗതി കുറച്ചു.

പുതലു പിടിച്ച വൈകുന്നേരത്തെ ഇളംവെയിൽ മാഞ്ഞു പോവാൻ നേരത്തിന്റെ ചിമ്മിമിഴിക്കലിൽ പരുങ്ങി.

അപ്പോൾ അവർ മല കയറാൻ ആരംഭിക്കുകയായിരുന്നു.

“പ്ലീസ്...”

പിന്നിലെ നേൽ, കിതയ്ക്കുന്ന സ്വരത്തിന്റെ ഈണം വേർതിരിഞ്ഞു. അ

യാൾ അവളെ തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

അവൾ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ ഇരുവരും ഒപ്പം നടന്നു നിന്നു:

ചിപ്പുകളിലെ അറും കൂൽ ഇലകൾ ഇടുപ്പ് വറ്റി ഏൽച്ചു. ഗതകാലത്തിന്റെ പോക്ക് വരവ് കണ്ണ് പകയ്ക്കുന്ന വഴി തെറ്റിയ യാത്രക്കാരനായി ചേർവ്വുക്കും. അതിന്നു നേരെ, ശാന്തിയും തേവാരവും ഒട്ടങ്ങി ഭക്തന്മാർ കടഞ്ഞിട്ടു പോയ ഒല്ലൂർ ക്ഷേത്രം.

അവൾ അയാളുടെ അരക്കെട്ടിൽ ഇടതു കൈ ചുറ്റി, മറ്റേ കൈ കൊണ്ട് പാറുന്ന മുടി ഒതുക്കിയപ്പോൾ വളകൾ കിലുങ്ങി.

സ്മൃതിധാരകളിൽ കുറുത്ത വിരഹത്തിന്റെ വെളിപാടായി നാട്ടിൻപുറം.

ഇതാണ് പുലകളിലെ ചുഴിയുന്ന പുലർച്ചയ്ക്ക് അമ്പലക്കുളത്തിലെ ഈറൻ തുടി

ചെറുകഥ

കോട്ടലിൽ കൊഴിയുന്ന പാതിയുറക്കം മഞ്ഞച്ചന്ദനവെയിലിൽ ചാലിക്കുന്ന നാടൻ പാട്ടുകളുടെ ഉടുക്കുകോട്ടൽ ചെറുമകളുടെ വരണ്ട ചുണ്ടുകളിൽ നിലയ്ക്കുവെച്ചു കാവി കലക്കിയ വെള്ളത്തിൽ നിവരുന്ന ഞാറുകൾ.

മീൻമാപ്തയുടെ കൂക്കിവിളികളിൽ കണ്ണിറക്കുന്ന ത്രിസന്ധ്യ. മകൾമാസത്തെ വെള്ളിയുരുക്കിയ നിലാവയിൽ പട്ടക്കുടിപ്പിടിയ്ക്കുന്ന ഉത്സവച്ചുരു.

“എന്താ ഭാഷ്ണമു?”

“ഉം.”

പട്ടണത്തിന്റെ തിരക്കിൽ പോലീസുകൾ ചുരത്തി കുറങ്ങുന്ന ദിവസങ്ങളിൽ കൂടുതൽ നിശ്ചാസം ലോഡ്ജ് മുറിയിലെ പഴഞ്ചൻ മണത്തിനൊപ്പം ചവുട്ടിത്തേച്ച വർഷങ്ങൾ മുന്നോട്ടു പോകാൻ വയ്യാത്തത്ര ബലത്തോടെ പിന്നോട്ടു വലിക്കുന്നു.

“എനിക്കു വലു ആഗ്രഹംണ്ടായിരുന്നു.”

“ഉം.”

അയാൾ താടി തടവി അപാരതയിലേക്ക് നോട്ടം ചുഴറ്റിയിട്ടു:

നി പറയാൻ ഭാവിക്കുന്നതെന്തെന്ന് വ്യക്തം സുഖവാസകേന്ദ്രമെന്ന് ആരോ കൈയോപറഞ്ഞു വെച്ചിടത്തുള്ള ഫ്ലാറ്റിന്റെ കാണുക.

അന്ന് മാറിയ ഫാഷൻ, സിനിമയുടെ തുടക്കം മുതൽ ഒട്ടക്കം വരെ കരയുന്ന നായികയെ പിന്തുടർന്ന ആക്രമത്തിന് മുതിരുന്ന റൗഡികൾ, പാ, സംസ്കാരത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടു ഏറ്റക്കുറച്ചിലുണ്ടാക്കുന്നതിന് നിന്നെപ്പോലെ ചുരുവിന്റെ കലശലുണ്ടാക്കുന്നവരോടൊപ്പമുള്ള ഫാമിയാസത്തിന് എന്റെ സൗജന്യമനുഭവിക്കണം.

“കനും കൊല്ലിയുമൊക്കെ കണ്ടിട്ടേന്താ? മനുഷ്യപ്പറ്റിപ്പാത്തിടമാണ്, ഇപ്പോൾ.”

“അതല്ലേ നമ്മൾ തമ്മിലുള്ള അന്തരം.”

ശിശുക്കൾക്കായ

പെട്ടെന്നുണ്ടായ മറുപടിയിൽ പരിഭവത്തിന്റെ പൊട്ടുകൾ മുഖത്തവിടവിടെ ചുമപ്പുണ്ടാക്കി.

എന്റെ ഒട്ടങ്ങാത്ത, തിരിനിട്ടിയത്തു സക്കി മയിൽപ്പീലി ഇഴകുട്ടി മോലങ്ങൾക്ക് കീഴെയുള്ള ഈ ക്ഷേത്രവും അതു ചുഴലുന്ന കോമ്പലക്കുന്നകളുമാണെന്ന് നിനക്കു പരിചിതം:

അതു നിന്റെ ശാര്യങ്ങളുടെ ഏറ്റുപടക്കങ്ങളിൽ പെട്ടുപോട്ടിയമരുക്കയില്ലെന്ന വാസ്തവം നിനക്കു അപരിചിതം.

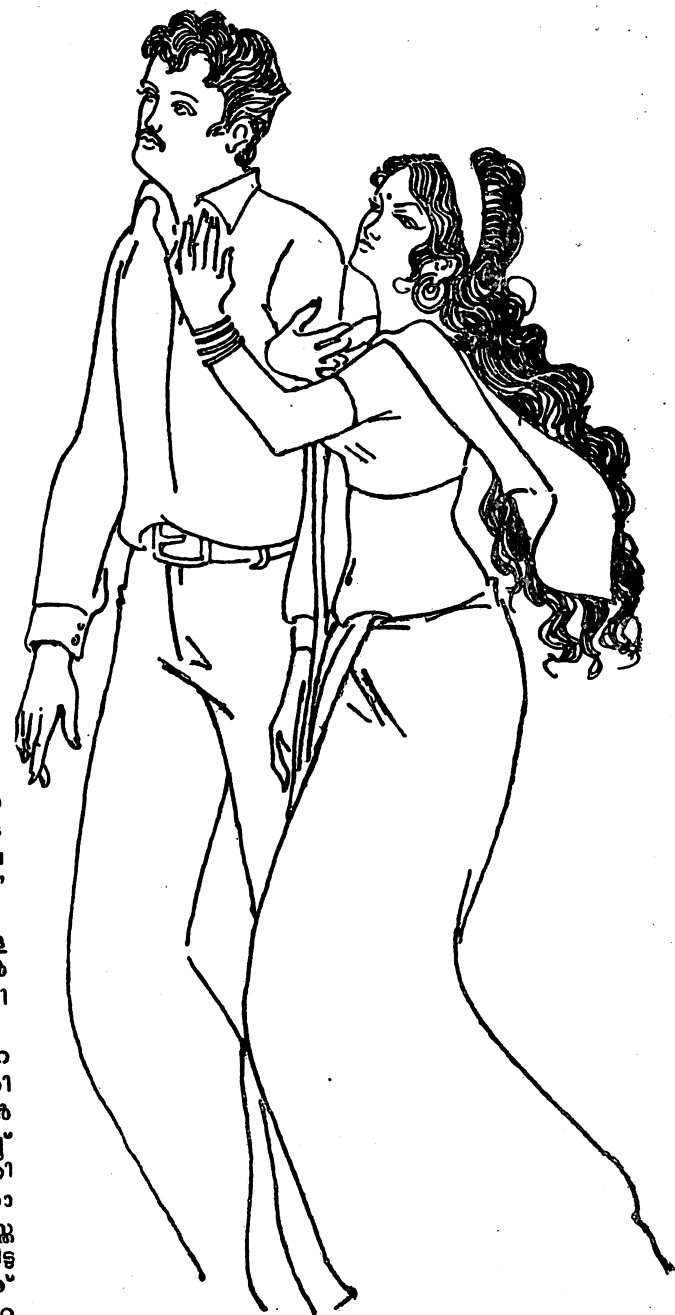
അല്ലെങ്കിലും എന്റെ ഭാഷ അതേത്ര മയ്യുള്ളതായാലും നിനക്കു മനസ്സിലാവില്ലല്ലോ.

“നമ്മളു ഈയാട്ടു ഈട്ടിയിലായിരിക്കുമെന്ന് ഞാൻ ശൈലജയ്ക്കു എഴുതിയിരുന്നു: നിങ്ങളേ...വല്ലഭം കഴിഞ്ഞോ.”

“ഉം.”

ചിരിച്ച മുഖമുള്ള സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഇടയ്ക്കിടെ നഖം കടിക്കുന്ന ശൈലജ.

“ഫോസ്ഫലിന്റെ മുററത്തേക്കു പാറിവന്ന വെയിൽ പാർലറിന്റെ സ്മരണയ്ക്കു കയറുമ്പോൾ കരുതിത്തള്ളിത്തു. വരാന്തയിലിരുന്ന് പുസ്തകത്തിലെ ശ്രദ്ധ വിട്ടതിൽകാണുന്നത് സൂക്ഷിക്കുന്ന കരീററു

പ്രകാശമുള്ള വാലിട്ട മിഴികൾ."

"അന്ധതയില്ലേ ഇവിടെ."

"എതു അന്ധത? ഇവിടെ നിരവധി അന്ധതമാരു കാണും."

ചെലേഴത്ത് നെറ്റി തുടച്ചു. വിഡ്ഢിയാക്കിയമട്ടിൽ സിച്ച് ചിരിക്കവെ, കവിളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട നണക്കുഴി നോക്കി നിന്നു.

"സുവോളജി ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിലെ..."

"ഓഫോ. വലിയപൊട്ട് വെള്ളന തടിച്ച കട്ടി."

തലകലുക്കി. കാട്ടുതവിയുടെ കലുങ്ങിച്ചിരി അവളോടൊപ്പം അകന്നു പോയി.

കയറാം പിന്നിട്ട് പടവുകളില്ലാത്ത അമ്പലമുറ്റത്തെ കത്തിയ കാല കാട്ടപ്പകളുടെ മറവിലുള്ള കടുത്തുവകൾതിന്നർപ്പണക്കവെ, തട്ടിനീക്കി വഴി തിരിച്ചു.

"തൊരു സ്ഥലം... ഓ"

"എന്തിന് കൂടെ വന്നു?"

പിടിവിട്ടുപോയി.

"വല്ലതും പറഞ്ഞോ"

"ഇല്ല."

വീണ്ടും തുരങ്കമുണ്ടാക്കി ഉള്ളിലേയ്ക്കു വാഹിയില്ലെന്ന് ശൈലജ. അവളോടൊപ്പം വീട്ടിലേക്കെന്നും പറഞ്ഞു മേട്രേൻ സമ്മതം വാങ്ങി തന്റെ കൂടെ ഉറയ്ക്കു ചുറ്റാറുള്ള അന്ധതയി.

"അന്ന് നമ്മളു വന്നപ്പോൾ മതിലു ഇത്രയധികം പിളന്നിരുന്നില്ലല്ലോ"

"ഇവിടെക്കെ കാട് പിടിച്ചു. പുഷ്യം മുടങ്ങി."

അടഞ്ഞ കണ്ണിൽ നിർകെട്ടിയ തണുപ്പ്:

നിറം കെട്ടുപോയ പ്രഭാതത്തിൽ മാരിയമ്മൻ കോവിലിൽ അഞ്ചാളുകൾ കൂടിയ മുളുത്തത്തിൽ തെച്ചിമാലകൾ കൈമാറി.

ചെമ്മണ്ണ് ചവക്കുന്ന ആൾനടപ്പില്ലാത്ത പാത പിരിയുന്നിടത്ത് പച്ചപ്പല്ലിലെ ഇളം കൂമ്പൻമൊട്ടുകളിൽ അവൾ ചെരിഞ്ഞു കിടന്നു അവൾക്കഭിമുഖമായി അയാളും.

അവളുടെ ഇടതിങ്ങിയ ഇമകളിൽ മഷിവരച്ചത് ഹിന്ദി സിനിമയിലെ നൽകികളെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

"നാ ഞന നോക്കണത്"

"ഇസ" നീ കൂടുതൽ സുന്ദരിയാണ്"

ജപരംപിടിച്ച നോട്ടംകൊണ്ടു ആക

മലയാളനാട്ടു

വർഷിക

വരിസംഖ്യനിരക്കു

ഒരു വർഷത്തേക്കു 40-00 രൂ.

ആറുമാസത്തേക്കു 20-00 രൂ.

ഒറ്റപ്രതി 00-75 രൂ.

വിദേശങ്ങളിൽ അയയ്ക്കുന്നതിനു വ

രിസംഖ്യാനിരക്കിൽനിന്നും പോ

സ്റ്റേറ്റ് കൂടുതലായിരിക്കുന്നതാ

ണ്.

—മാനേജർ.

പ്പാടൊന്നും ഉഴിഞ്ഞു.

"സെക്സിയും"

"അപ്പൂ"ന്റെ ദേഹത്തോടാണ് ഷടം ലേ"

"എല്ലാറ്റിനോടും"

തിരക്കുഴിഞ്ഞു പരിസരം വെടിപ്പാക്കാ നൊരുങ്ങവെ, നിനച്ചിരിക്കാത്ത വേളയിൽ വേഷമിട്ട് ഓടിവന്നു ആട്ടുന്ന ഓർമ്മ — ഒരു പാൽക്കാവടിക്കാരൻ.

"ഈ പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞ അമ്പലത്തിൽ നാണാവോ."

വിളക്കുമാടത്തിനു പിന്നിൽ ഉമിക്കരിയും അരിപ്പൊടിയുംകൊണ്ടു എഴുതിയ ഭദ്രകാളിക്കളം. അതിന്നു മുൻപിലിരുന്ന് പീഠത്തിലെ ചുമപ്പുപട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞ തെച്ചിമാലയിട്ട വാളിൽ മനസ്സിലെ നൈർമ്മല്യം കുടിയിരുത്തി നന്മണി പാടുന്ന കറുപ്പ്.

രാഗത്തിന്റെ പകർപ്പ് മുഴുവൻ നെഞ്ചിൽ പകരാൻ കലവറാതില്ലെ പെ വിരൂറപ്പിച്ചു നില്ക്കുന്ന കോണകക്കുന്തൻ.

ഞാനെന്ന താളിയോടുകൂടിപ്പിൽ പുനർജനിയുടെ ഉഷസ്സുകൾ വിരിയിക്കുന്ന അമ്പലപ്പുറമ്പിലെ തമ്പേരട്ടിപ്പോയ കാല നാദസപരതാളമേള രാത്രികളേ, നിങ്ങൾക്കു വിട.

അയാൾ സിഗരറ്റ് കത്തിച്ചു ആഞ്ഞു വലിച്ചു പുക അകത്താക്കി,

"തമ്മിൽ ദേദം കിടന്നുറങ്ങാമായിരുന്നു."

ഇവളെന്ന ലഹരി നിറപ്പിടിപ്പിച്ചിരുന്നപ്പോൾ മുൻകൂട്ടി അക്ഷരവശ്യതകൾ തേടിപ്പിടിച്ച് കടലാസ്സിൽ പുകക്കറികൾ

നിരത്തിവെച്ചിരുന്നു.

പക്ഷേ, ഒട്ടക്കത്ത ശ്വാസംവരെയുപിന്നുടരാൻ അവകാശമുള്ള നിന്നോടുള്ള താത്പര്യമില്ലായ്മ മുടിക്കെട്ടാൻ കിടപ്പറയിൽ പാതിരാത്രിയ്ക്കുപ്പറത്തേക്കു നിങ്ങളുപോകുന്ന വായന.

"ഇത്തരം ബോറു കാണാനും വേണം ഒരതലവിധി."

അവൾ സാരിയുടെ ഞൊറികൾ നേരെയാക്കി അയാളുടെ മുഖത്തു നോക്കി.

ഓത്തോത്തു വല്ലതും തികട്ടിയാൽ പുകഞ്ഞു പുറത്തെത്തിയ കൊള്ളിയെപ്പറ്റി മിണ്ടിയതിന്റെ പേരിൽ കണ്ണട വിറപ്പിക്കുന്ന അച്ഛന്റെ നേക്കു, ചോദ്യമായി നില്ക്കുന്ന അമ്മ. അവർ തട്ടിത്തുവിയ വാക്കുകളിൽ ഉണ്ണിയേട്ടന്റെ വല്ല വിശേഷങ്ങളുമുണ്ടോയെന്നു തപ്പുന്ന അനിയത്തി.

പരാതിയും സ്നേഹവുമുള്ള കൊച്ചു വളയത്തിൽനിന്നു എടുത്തുചാടി, എതിർപ്പുകളിൽ പുതിയ മാനംതേടി എന്നിൽനിന്നു നിന്നിലേക്കമന്ന നിഴലുകൾ പല വഴികളിൽ ഒളിച്ചുകളഞ്ഞു.

അയാൾ കവണയിൽ തൊടുത്ത കൂത്ത് നോട്ടം അവളിലേക്കെറിഞ്ഞു.

"ഹെ! തളൻപോയി."

"ഉം."

ദൂരത്തു, ഇരുട്ടിൽ കണ്ട ജപലിക്കുന്ന ഒറ്റത്തിരി നാളത്തെ തിരഞ്ഞുവന്നു. അതു ഓട്ടച്ചതുര പാഡീസ് വിളക്കിലെ പട്ടുതരിയാണെന്നിപ്പോൾ മനസ്സിലാവുന്നു:

പൌഡറിട്ട മാംസത്തിൽ വിതർപ്പുന്ന ചുറ്റുപാടുള്ള അവളിലെ പുളിച്ച മണം അയാളിൽ മനംപിരട്ടലുണ്ടാക്കി.

"തൊരു ... തണുപ്പാ, വ്ടെ."

പുണരാൻ ഭാവിക്കവെ, അവളിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുമാറി കരിങ്കല്ലിൽ പീടഞ്ഞിരുന്ന അയാൾക്കുതാഴെ അവളും ഇരുന്നു. ഒരു ഗാനത്തിന്റെ അപശ്രുതിവന്ന പശ്ചാത്തലസംഗീതംപോലെ.

നോവൽ

38

ബീച്ചസ്.

അയാൾ അറിയാതെ പറഞ്ഞുപോയി. പെട്ടെന്നു ടെലഫോൺ സംഭാഷണം അവസാനിച്ചു.

അകലെയെവിടെയോ പട്ടികൾ ശക്തിയായി കരക്കുന്നു ... പെൺപട്ടികൾ പ്രതിഷേധിക്കുകയാവും, ടെലഫോണിലൂടെ സംസാരിച്ച വനിതാരണങ്ങളുടെ അവതരണ പട്ടികയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയതിൽ.

രഘുവിന്റെ മനസ്സ് കൂടുതൽ അസ്വസ്ഥമായി. അയാൾക്കു ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒടുവിൽ, പരിചയമുള്ള ഒരു ഡോക്ടർ ഫോൺചെയ്തു.

'ഡോക്ടർ, രഘു ഹിയർ. ഒന്നിനും

വിവരമില്ലെന്ന്

എൻ കൃഷ്ണൻനായർ

വരാമോ? എനിക്ക് ഒരു ഇഞ്ചക്ഷൻ തരു ... അല്ലെങ്കിൽ കുറച്ചു ഉറക്കഗുളികൾ ... ഞാനിന്നലെ ഉറങ്ങിയില്ല ... ഞാനൊന്നുറങ്ങട്ടെ —

നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഡോക്ടർ എത്തി, "യു ആർ ഒറിബ്ളി വർക്ക്ഡ് അപ് — ആഹാരം വല്ലതും കഴിക്കരുതോ?" വേണ്ടെന്നു രഘു തലകലുക്കി, ഡോക്ടർ ഒരിഞ്ചക്ഷൻ കൊടുത്തു.

"സുഖമായി ഉറങ്ങിക്കൊള്ളൂ." രഘുവിനെ ദൈവത്തെപ്പോലെ കരുതിയിരുന്ന ഓഡർലി, ദയനീയമായി ഡോക്ടർ നോക്കി.

“അദ്ദേഹം സുഖമായി ഉറങ്ങിക്കൊള്ളട്ടേ. ശല്യപ്പെടുത്തണം, ഉണക്കേണ്ടവർ, അല്ല, ഷണി കൊടുക്കൂ... ശരീരത്തിന്റെയും മറന്നു നെറും ക്ഷീണം... അല്ലാതെ അല്ല...”

“ഡോക്ടർ, കാർ സ്റ്റാർട്ടുചെയ്യുന്ന ശബ്ദം രാജ്യ കേട്ടു. അത്രതന്നെ. എല്ലാ വേദനകളും ഉരന്നിന്റെ ശക്തിയിൽ അലിഞ്ഞുപോയി. അയാൾ സുഖമായി ഉറങ്ങി. ഉണർന്നപ്പോൾ, മുറിയിൽ നല്ല വെളിച്ചം. സമയം ഉച്ചയായിരിക്കുന്നു...”

ഒരുദിവസം മുഴുവൻ താൻ ഉറങ്ങിയോ? പുതിയ ഡി. എസ്സ്. പി: ഫിലിപ്പിനെ ചാർജ്ജെലിച്ച് രാജ്യ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു തിരിച്ചു. നാളെത്തന്നെ നാഗാലാൻറിലേക്കു യാത്രതിരിക്കണം. കൊല്ലത്തേക്കു യാത്രാ വിമലയുടെ വിട്ടിൽ കന്നിറങ്ങാതിരിക്കാൻ മനസ്സ് വന്നില്ല. ജയന്റെ മൃതശരീരത്തോടൊപ്പം കൊല്ലത്തേക്കു വരാതിരുന്നത് മനസ്സിലാക്കണം. ജയനുമായി അടുത്തു പരിചയപ്പെടാൻ ഇടവന്നിട്ടില്ലെങ്കിലും ആ മനുഷ്യന്റെ മൃതശരീരത്തിൽ തീ കൊളുത്തുന്നത് കണ്ടുനില്പാൻ ഉയ്യ: വിമലയുടേയും മറ്റുള്ളവരുടേയും ദുഃഖം കാണാനും... കാലത്തിന്റെ കൈകൾ മുറിവിലെ വേദന അല്ലെങ്കിലും ക്ലിമാറ്റത്തിലിരിക്കില്ലല്ലോ—

പുറത്തു ആരോടൊക്കെയോ ഇരിപ്പുണ്ട്. ദുഃഖമനോഹരമായി ബന്ധുക്കളായിരിക്കും. ഒരു വൃദ്ധൻ രണ്ടുവെറിലായെഴുത്തുതെറ്റുത്തു മുറുക്കുകയാണ്. — കരയുകയും പുകയിലയും അദ്ദേഹം ഇടത്തേകവിളിൽ തിരുകിച്ചെലുത്തി എത്ര ബന്ധു മരിച്ചുപോയാണോവോ, ഇതിനുമുമ്പ് ഇത്ര സുഖമായി മുറുക്കിയിട്ടുണ്ടാരുത്?

പ്രവസർ ഇറങ്ങിവന്നു. ഒരൊറ്റമുണ്ടുമാത്രമേ അദ്ദേഹം ഉടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

“ഛരിക്കു, രാജ്യ”
രാജ്യ ഇരുന്നു.
“എന്നാണ് നാഗാലാൻറിലേക്കു യാത്ര?”
“നാളത്തെ ഫ്ലൈറ്റിൽ”
“എത്രകാലത്തേക്കാണ് ഡയറട്ടേജൻ?”
“ആദ്യം മുന്നോട്ടുവെക്കണം. ഒന്നോ രണ്ടോ കൊല്ലത്തേക്കുള്ള നിട്ടിയേക്കാനാണിത്”
“ഇപ്പോഴാണോ, ഈ മാറ്റം”

രാജ്യ മറുപടി പറയുന്നതിനു മുമ്പ് അദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

“അല്ലെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ഇഷ്ടപോലെയല്ലല്ലോ പലപ്പോഴും കാര്യങ്ങൾ നടക്കുന്നത്...”

രാജ്യ മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. എന്തു പറയാനാണ്? വിഷയം മാറ്റം നേണോണം പ്രഥമസർ പറഞ്ഞു.

“രാജ്യ അകത്തേക്കു ചെല്ലൂ. വിമലയും ഭാര്യയും മറ്റു അവിടെയുണ്ട്”

രാജ്യ സാവധാനം സ്വീകരണമുറിയിലേക്കു കടന്നു.

അവിടെ ആരെയും കണ്ടില്ല. കേണക്കുറുമ്പിട്ടു. മരിച്ച വിട്ട്.

അല്ലെങ്കിൽ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ആരോ വെളുത്ത വശത്തേ മുറിയുടെ ചാർജിരുന്ന വാതിൽ ഇറങ്ങി:

അമ്മ.

അല്ലെങ്കിൽ കൊണ്ടു അമ്മയ്ക്ക് എങ്ങനെ ഇത്ര വ്യത്യസ്തം വന്നു?

“വത്ര.”

അമ്മ, രാജ്യവിനെ മുറിയിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു. കട്ടിലിൽ തളൻ കിടന്നിരുന്ന വിമല എഴുന്നേല്പാൻ ശ്രമിച്ചു:

“കിടക്കൂ, വിമലേ.”

അവൾ കിടന്നു.

വിമലയുടെ കാലുകൾക്കു സ്ത്രീ എഴുന്നേറ്റു മുറിയുടെ ഒരു മൂലയിലേക്കു ചാറി.

ആരോട് എന്താണു പറയേണ്ടത് എന്തിനെപ്പറ്റി രാജ്യവിന് ഒരു രൂപവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

“ജയയെ കാണുന്നില്ലേ?”

അമ്മയുടെ ചോദ്യം കേട്ടപ്പോഴാണ്, മുറിയുടെ മൂലയിൽ ഒതുങ്ങി നിന്നിരുന്ന ജയച്ചേച്ചിയെ ശ്രദ്ധിച്ചത്. ഇലകൾ വാടിയ ഒരു കൃഷ്ണമുളസിനെയ്ത്... ഒന്നേ നോക്കിയുള്ളൂ. രാജ്യ തല കുനിച്ചു:

“എന്നാ പോവേണ്ടത്?”

“ഞാൻ നാളെ പോവുകയാണമ്മേ.”

“എത്ര കാലത്തേക്കു?”

“മുൻ കൊല്ലത്തേക്കു— ചിലപ്പോൾ അഞ്ച്.”

“ബുദ്ധിമുട്ടായി; അല്ലേ?”

അമ്മയുടെ ചോദ്യം വ്യക്തമായില്ല. എങ്കിലും രാജ്യ പറഞ്ഞു: “ഓ! സാരമില്ല.”

“എന്തു സാരമില്ലെന്നാണ്?”

സംസാരം കേട്ടുകൊണ്ടു കടന്നു വന്ന വിമലയുടെ അമ്മയുടെ ചോദ്യമായിരുന്നു അത്. “എന്തിനാ ഇത്ര ദൂരെപ്പോണേ? ഇവിടെങ്ങാനും മറ്റു വല്ല ജോലി നോക്കിക്കൂടെ? ഇത്ര പത്രാസുണ്ടാവുന്നല്ലേ യുള്ളൂ? ശമ്പളം ഇത്തിരി കൊറായിരിക്കണം വെച്ചോളൂ.. അല്ലെങ്കിൽ ലെത്തിനാ ഇത്ര വലിയ ശമ്പളം? കണ്ടല്ലേ വിമലയുടെ സ്ഥിതി? ജയൻ അഞ്ചാറു ലക്ഷം രൂപയുടെ സ്വത്തുണ്ടത്രേ... പറഞ്ഞിട്ടേന്താ കാര്യം? അനുഭവിക്കാൻ വിധി വേണ്ട? ഇവളും കൊച്ചും കൂടെ ഈ സ്വത്തൊക്കെ എന്തോ ചെയ്യാനാണ് ഇനിയെങ്കിലും ദീർഘായുസ്സുള്ള ആരെങ്കിലും വന്നു പെട്ടാൽ നന്നു... ഒരു കണ്ണു ഉണ്ടായിപ്പോയെങ്കിലെന്നോ? അവളിനും വളരെ ചെറുപ്പമല്ലേ? അവളെ കണ്ടാൽ ആരെങ്കിലും പറയുമോ, പെററ പെണ്ണാണെന്നു?”

“അമ്മേ!”

ഇടിവെട്ടുന്ന ശബ്ദത്തിൽ അമ്മ വിളിച്ചു. അമ്മയുടെ നാവടങ്ങി.

“ഞാനൊന്നും പറയുന്നില്ലല്ലോ. സൂക്ഷിക്കുക... അല്ലാതെന്താണ്?”

അമ്മയ്ക്കു മുറിവിട്ട് പുറത്തിറങ്ങിപ്പോയി. വാർദ്ധക്യം അവരിൽ എന്തൊക്കെയോ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയിരിക്കുന്നു...

രാജ്യ വിമലയെ നന്നോക്കി, അവൾ കണ്ണടച്ചു കിടക്കുകയാണ്. പ്രാർത്ഥിക്കുകയും... പരേതന്റെ ആത്മാവിന് നിത്യശാന്തി നേരുകയോ? ഇടതുകണ്ണുകോണിലൂടെ ഒരു നിർച്ചാലൊഴുകുന്നത് പെട്ടെന്നാണു ശ്രദ്ധയിൽപെട്ടത്. അന്തരീക്ഷം വല്ലാതെ ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്നു:

“പോയിവരട്ടേ?”

അമ്മയെ നോക്കി. ജയച്ചേച്ചിയേയും. വിമലയെ നന്നോക്കു കൂടെ നോക്കാൻ ധൈര്യം വന്നില്ല:

“അനിറങ്ങട്ടേ!”

പ്രഥമസർക്കു മുമ്പത്തു നോക്കാതെ ചോദിച്ചു. മറുപടിക്കു വേണ്ടി കാത്തു നിന്നില്ല. കാരിൽ കയറി ഡോറടച്ചു. കാര്യസാവധാനം മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയപ്പോൾ, ഡ്രൈവർ കാണാതെ രാജ്യ കണ്ണുനീരൊപ്പി.

(തുടരും)

ബെനിഡിക്റ്റിൻസനും സ്റ്റേല്ലാ ഇർവിങ്ങും 1937-ലെ ശതകാലത്താണ് പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടിയത്. ഡിക്റ്റിൻസ് സ്റ്റേറ്റിംഗിൽ വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു. വായു വേഗത്തിൽ മഞ്ഞുമലകളിലൂടെ തെന്നിത്തെറിച്ച് നടന്ന കോമളമായ ആ യുവാവ് സാദാവികമായി സ്റ്റേല്ലയെ ആകർഷിച്ചു.

ഇപ്പോഴത്തെപ്പോഴെയെല്ലാം പ്രായമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഡിക്റ്റിൻസൻ ഒരു ബാലന്റെ മുഖമായിരുന്നു. ശരീരഘടനയും അതിനു യോജിച്ചതായിരുന്നു. നിഷ്കളങ്കതയായിരുന്നു ആ മുഖത്തെ സ്ഥായിയായ ഭാവം.

പെൺകുട്ടികൾ അയാളെ ആരാധനയോടെ നോക്കിനിന്നു. സ്റ്റേറ്റിംഗ് ക്ളബ്ബിലെ നിത്യസന്ദർശകരായിരുന്ന സ്റ്റേറ്റിംഗ് ഡിക്റ്റിൻസൻ മാർ വേഗം സുഹൃത്തുക്കളായി. പരസ്പരം

യുവാവിൽ പ്ലാറ്റിനം ഫോറത്തിൽ നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കകം താൻ ഡിക്റ്റിൻസന്റെ അടുത്തെത്തുമെന്ന പ്രതയാശ അവളെ കളുപ്പലച്ചിരുന്നു.

ഡിക്റ്റിൻസൻ ഒരു ക്രിമിനൽ പുള്ളിയാണെന്ന വസ്തുത അധികമാരും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പതിനേഴ് തികയുമുമ്പ് അയാൾ വഴിയിൽ പാടുകൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാർ ഉടമസ്ഥന്റെ സമ്മതംകൂടാതെ എടുത്തുകൊണ്ടു പോയിട്ടുണ്ട്. പിന്നീടൊരിക്കൽ വിജനമായ വഴിയിൽവെച്ച് ഒരു വണ്ടി കൈകൊട്ടിനിറുത്തിയശേഷം ഉടമസ്ഥനെ അടിച്ചുവിട്ട് അതുകൊണ്ടു വിനോദയാത്ര നടത്തി. ഇതിനെല്ലാംകൂടി അയാൾക്ക് ആറുമാസത്തെ ജയിൽവാസമനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. ഈ കഥയറിഞ്ഞപ്പോൾ സ്റ്റേറ്റിംഗ് അയാളുടെ മുതുകത്തു തട്ടി 'ചുണക്കട്ടി'യെന്നു പറഞ്ഞു അഭി

ലോകത്തെത്തിയ സ്റ്റേല്ലാ ഡിക്റ്റിൻസ് ദമ്പതികൾ

കൈകൊണ്ട് പിടിച്ചു അവർ മഞ്ഞുമലകളുടെ മുകളിലൂടെ റൂത്തറേവു. എന്നാൽ സിസൺ അവസാനിക്കുമുമ്പ് അയാൾ അപ്രത്യക്ഷനായി. സ്റ്റേറ്റിംഗ് യുടെ ദിവസങ്ങൾ അതോടെ ചൈതന്യരഹിതങ്ങളായിത്തീർന്നു. വർഷാവസാനപ്പരീക്ഷയ്ക്കു തയ്യാറെടുക്കേണ്ട ആ പെണ്ണി ഡിക്റ്റിൻസനെ സ്വപ്നംകണ്ട് സമയംകഴിച്ച അധികം വൈകാതെ സ്റ്റേറ്റിംഗ് യുടെ വിരമവേദനയ്ക്കു ആശ്വാസമേകുന്ന കത്തുകൾ വന്നുതുടങ്ങി. ആദ്യം ചിക്കാഗോയിൽനിന്നും. പിന്നെ ലോസ് ആഞ്ചലീസിൽനിന്നും. അവസാനം അയാൾ പ്രതികരിച്ച കത്തും പണവും വന്നുചേർന്നു. ഒരുമണിക്കൂറിനകം തന്റെ ഉടുപ്പുകൾ പാക്കു ചെയ്തുകൊണ്ടു സ്റ്റേറ്റിംഗ് തീവണ്ടിയാപ്റ്റിസിറ്റിയെ പാഞ്ഞു. കാലിഫോർണിയൻ എക്സ്പ്രസ്സ് പുറപ്പെട്ടാൻ തു

നടിച്ചതേയുള്ളൂ. എന്നാൽ മസ്സോറിയിലെ സ്റ്റേറ്റിംഗ് ബാങ്ക് കൊള്ളചെയ്തു 1147 ഡോളർ കവർന്നെടുത്തതിനു ഏഴുവർഷം ജയിൽവാസമനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന കഥ അയാൾ പെൺസുഹൃത്തിനോടു പറഞ്ഞില്ല. അന്ത്യമുള്ള വേഷംധരിച്ച് എല്ലാവരോടും സൗമ്യമായി പെരുമാറുന്ന സുന്ദരനായ ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ തികച്ചും മാനുഷനല്ലെന്നൊരു ആരും കരുതുകയ്ക്കില്ല. അയാളുടെ അച്ഛൻ ഒരു പ്രൊഫസറായിരുന്നു. മകൻ ആവശ്യമുള്ളതെല്ലാം അയാൾ കൊടുത്തു. പക്ഷേ ഡിക്റ്റിൻസൻ അസന്തുഷ്ടനായിരുന്നു. അയാൾ പുതിയ അഡ്വഞ്ചറിലും അന്വേഷണത്തിലും ഓടിപ്പോകാണിരുന്നത്. സ്റ്റേറ്റിംഗ് യെ ഡിക്റ്റിൻസന്റെ വീട്ടുകാർക്കുവേണ്ടി, മനോഹരമായ ആ

പെൺകുട്ടിക്ക് അപ്പോൾ പതിനാറു തിരക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു മാസത്തോളം അവർ വിനോദയാത്രകളും സൗഹൃദസന്ദർശനങ്ങളുമായി നടന്നു. പെണ്ണിനു പതിനേഴ് തികയാതെ സിവിൽ നിയമപ്രകാരം വിവാഹം സാധ്യമായിരുന്നില്ല. നിയമം അനുജലമല്ലാതിരുന്നിട്ടും അവർ എങ്ങനെയോ ഒരു വിവാഹസർട്ടിഫിക്കറ്റു സമ്പാദിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽതന്നെ അവരുടെ ജീവിതത്തിൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കാൻ യാതൊന്നും ശേഷിച്ചിരുന്നില്ല.

തോക്കുപയോഗിക്കാനുള്ള പരിശീലനമാണ് ഡിക്റ്റിൻസൻ ആദ്യമായി ഭാര്യയ്ക്കു നൽകിയത്. നായാട്ടിനെന്നും പറഞ്ഞു വിജനതകളിൽപോയി അവർ പരിശീലനംനേടി. സ്റ്റേറ്റിംഗ് യുടെ സാഹസികവാസനയ്ക്കു യോജിച്ചതായിരുന്നു ഈ വിനോദം. മനുഷ്യരെ വെടിവെക്കാനുള്ള പരിശീലനമാണ് തനിക്കു ലഭിക്കുന്നതെന്ന് സ്റ്റേറ്റിംഗ് അറിഞ്ഞില്ല. അവളുടെ ഉന്നം പിഴയ്ക്കാത്തതായിരുന്നു. ചുരുങ്ങിയ ദിവസങ്ങൾക്കകം ഭർത്താവിനേക്കാളും മികച്ച വെടിക്കാരിയായിത്തീർന്നു സ്റ്റേല്ലാ.

ഏഴുവർഷത്തെ ജയിൽജീവിതത്തിനിടയിൽ ഡിക്റ്റിൻസൻ പലതരം കവർച്ചകാരമായി പരിചയപ്പെട്ടിരുന്നു. ബാങ്ക് കവർച്ചയുടെ ടെക്നിക്കുകൾ അയാൾ അവരിൽനിന്നു പഠിച്ചു.

തന്റെ പരിജ്ഞാനം തരംപോലെ അയാൾ ഭാര്യയ്ക്കും പകർന്നു. ബാങ്ക് കവർച്ചകൾ വിജയകരമായി നടത്തുന്നതിനുള്ള റിഹേഴ്സുകൾ അവർ ധാരാളം നടത്തി പരിശീലനം പൂർത്തിയായപ്പോൾ അതു പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുവാൻ അവർ നിശ്ചയിച്ചു.

സൗത്ത് ഡക്കോട്ടയിലെ എൽക് ഓൾ ബാങ്കാണ് ഇതിലേക്കു തിരഞ്ഞെടുത്തത്. താരതമ്യേന ഒരു ചെറിയ ബാങ്കായിരുന്നു അത്. സ്റ്റേറ്റിംഗ് യെ തലമുടിയിൽ കെട്ടിവെച്ച് ഭർത്താവിന്റെ ഒരു തൊപ്പി നേറ്റി പകുതിയും മറയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. കൗമാരകം കഴിയാത്ത മൊൺകുട്ടിയാണെന്നു അവളെ കാണുന്നവർ വിചാരിക്കുമായിരുന്നുള്ളൂ. ട്രോസിന്റെ പോക്കറ്റിൽ അവൾ കൈതോക്ക് ഒളിപ്പിച്ചു. കറേക്കുടി വലിയ ആട്ടേമാറിക്ക് ഓരോ ഫീൽ ഡിക്റ്റിൻസന്റെ കൈകൾക്കുണ്ടാ

യിരുന്നു. ഉച്ചതിരിഞ്ഞു മണ്ണു മണിയായപ്പോൾ അവർ എൽക് ഓൾ ബാങ്കിലെത്തി. സ്റ്റേറ്റിംഗ് കാറിൽതന്നെയിരുന്നു. ഡിക്റ്റിൻസൻ ഒരു ചെക്കമാറാണെന്നവിധം കൗണ്ടറിനടുത്തുചെന്നു. പെട്ടെന്നയാൾ ട്രോസിന്റെ പോക്കറ്റിൽനിന്നു തോക്ക് പെട്ടിയിലെടുത്തു അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവരോടൊന്നും കീഴടങ്ങാൻ ആഴ്ത്താ

പിട്ടു. അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ പൊട്ടിത്തെറി അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവരെ സംഭ്രമിപ്പിച്ചു. ബാങ്കുദ്യോഗസ്ഥന്മാരും സന്ദർശകരും ഭയപരവശരായി കൈകളുൾത്തിനിന്നു.

'സേഫ്' തുറക്കണം.' അയാൾ ആജ്ഞാപിച്ചു. 'അത് ഒരു ടൈംലോക്കിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. രണ്ടരമണിക്കൂർ സ്വയം തുറക്കും.'

വി എ എ അസിസ്

കാഷിയർ ക്ഷമാപണസമരത്തിൽ പ

റഞ്ഞു. 'ശരി. ഞാൻ കാത്തിരിക്കാം.' ഡിക്റ്റിൻസൻ അറിയിച്ചു. ഭർത്താവ് മടങ്ങിവരാൻ വൈകുന്നതുകണ് സ്റ്റേറ്റിംഗ് സാവധാനം ബാങ്കിനുള്ളിൽ കടന്നു. തോക്കിന്റെ സഹായത്തോടെ അവർ രണ്ടാളും ബാങ്കിനുള്ളിലുണ്ടായിരുന്നവരുടെ ചലനങ്ങൾ നിയന്ത്രിച്ചു.

മിന്നിറുകൾ യുഗങ്ങൾപോലെ കഴിഞ്ഞുപോയി. കൃത്യം രണ്ടരമണിക്കൂർ സേഫ് സ്വയം തുറന്നു. രംഗനിയന്ത്രണം സ്റ്റേറ്റിംഗ് യെ ഏല്പിച്ചിട്ടു ഡിക്റ്റിൻസൻ സേഫിലുണ്ടായിരുന്ന പണം മുഴുവൻ കൈവശപ്പെടുത്തി. തങ്ങളെ പിൻതുടരുകയോ ബഹളംവെയ്ക്കുകയോ ചെയ്താൽ ചുട്ടുകൊള്ളുമെന്ന് മുന്നറിയിപ്പുകൊടുത്തിട്ടു സ്റ്റേറ്റിംഗ് ഡിക്റ്റിൻസൻമാർ കാറ്റിക്യറി സ്ഥലംപിട്ടു.

54

ഈ ഘട്ടത്തിലും തത്വചിന്തയെ നിർവ്വചിക്കാൻ ഞാൻ മുതിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ശാസ്ത്രമെന്നും ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ യെന്നും മറ്റും തത്വചിന്ത വിശേഷിച്ച് പ്രസ്താവത്തിൽ അതിശയോക്തിയില്ലെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു കൊള്ളുക. അത്യന്താധുനികശാസ്ത്ര ചുരികൾ റാത്രിയ്ക്കുവോൾ ഈ ചിന്താശക്തി കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഏതു കൊണ്ടെന്നാൽ. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പോലും; ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നാഗ്നാമകമായ നോട്ടങ്ങളിൽ അഭിമാനിക്കുന്നവരോടൊപ്പം, പ്രപഞ്ചത്തെയും, ജീവിതത്തെയും പറ്റി നമുക്കുവേണ്ട ചിന്തയും ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ, തത്വചിന്താമാർഗ്ഗം വലംബിക്കുന്നതു കാണാം. ഇതു കേരളാപക്ഷേ അനിവാര്യമാണ്. സംരൂപജനകവും ഭീതിപര്യമായ നാനാത്വത്തെ വെട്ടിച്ചുരുക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ശാസ്ത്രം എത്തിച്ചേരുന്നിടത്തും, അവശേഷിക്കുന്ന ഭൂമി, വീണ്ടും, കൂടുതൽ നിഗൂഢവും സംരൂപജനകവുമായ നാനാത്വമാണ്. മനുഷ്യം നന്നു, ബുദ്ധിമുട്ടും, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കുവേണ്ടും, ഇതാൽ സുതുച്ഛമാകില്ല. തന്നിരിക്കാണു ബുദ്ധിമുട്ടുകയാവാം തത്വചിന്താമാർഗ്ഗത്തിലൂടെ വ്യാപരിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതമാകുന്നതു്.

തത്വചിന്തയുടെ ഉള്ളടക്കത്തിലേക്ക് അല്പം കൂടി ചൂഴ്ന്നു നോക്കാം. ഇവിടെയും ബർട്രാണ്ട് റസ്സലിന്റെ ഒരു വിശകലനം, പാശ്ചാത്യചിന്തയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ പ്രൗഢതയോടെ പ്രയോജനപ്പെടും. തത്വചിന്തയുടെ ചരിത്രത്തിനുള്ള പ്രദേശികയിൽ നിന്ന് ചില ഭാഗങ്ങൾ ഞാൻ ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ: “ഏല്യാ സൂക്ഷ്മജ്ഞാനവും ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന— അങ്ങിനെ ഞാൻ കരുതുന്നു (ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞാനവും സൂക്ഷ്മതയുടെ പരകോടിയിലേക്കു തുണിപ്പെട്ട സാധാരണവും ഞാൻ നോക്കുന്ന പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.) സൂക്ഷ്മജ്ഞാനത്തെ അതിശയിക്കുന്ന ഏല്യാ സിദ്ധാന്തവും ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും ഉൾപ്പെടുന്നു. ദൈവശാസ്ത്രത്തിനും, ശാസ്ത്രത്തിനും മദ്ധ്യം, ഇരുവശത്തു നിന്നും കടന്നുകൂടുന്നതിനായിത്തീരുന്ന ഉപമയില്ലാത്ത ഒരു മേഖലയുണ്ട്. ഊർജ്ജം ഉപമയില്ലാത്ത മേഖലയെക്കുറിച്ച് തത്വചിന്ത ചിന്താഗണനയ്ക്കു ഏറ്റവും കൂടുതൽ

താല്പര്യമുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ എല്ലാതന്നെ, ഒന്നുകിൽ ശാസ്ത്രത്തിന് ഉത്തരം നൽകാൻ കഴിയാത്തവയോ, അല്ലാത്തപക്ഷം ദൈവ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ നൽകുന്ന ഉത്തരങ്ങൾ, മുൻനിർത്താത്ത ഉള്ളിലെന്നപോലെ അത്രക്കൊന്നും, നമ്മുടെ മനസ്സിന് ബോദ്ധ്യമാകാത്തതരത്തിലുള്ളവയോ ആയിരിക്കും. ലോകം, മനസ്സുപദർശിതമായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ? എങ്കിൽ പദാർത്ഥംഎന്താണ്? മനസ്സ് എന്താണ്? മനസ്സ് പദാർത്ഥത്തിന് വിധേയമാണോ? അതല്ല, അത് സ്വതന്ത്രമായശക്തികൾ ഉള്ളതാണോ? പ്രപഞ്ചത്തിന് എന്തെങ്കിലും ഐക്യമോ ലക്ഷ്യമോ ഉണ്ടോ? അത് എന്തെങ്കിലും ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് പരിണാമം കൊള്ളുകയാണോ യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത് എന്തെന്നുണ്ടോ? അതല്ല ഒരു "ക്രമ" (order) തൊട്ടു നമ്മുടെ സാമൂഹ്യമായ സ്നേഹം കൊണ്ടു മാത്രമാണോ. നാം അവയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നത്? മനുഷ്യൻ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻ കാണപ്പെടുമ്പോലെ, ചെറുതും അപ്രധാനവുമായ ഒരു ഗ്രഹത്തിലൂടെ, ദൂർബ്ബലമായി ഇഴഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന. ശുദ്ധമല്ലാത്ത അബ്ഗാരത്തിന്റെയും ജലത്തിന്റെയും ചെറിയൊരു പിണ്ഡം മാത്രമാണോ? അതല്ല; മനുഷ്യൻ ഫോലൈറൻ കാണപ്പെടുമ്പോലെയോണോ അതല്ല. ഒരു സമയം ഇവ രണ്ടുമോ? ഉത്കൃഷ്ടമായ ഒരു ജീവിതരീതിയും ഹിനമായ മറ്റൊരു ജീവിതരീതിയുമുണ്ടോ? അതല്ല, എല്ലാ ജീവിതരീതികളും നിഷ്പഫലമാണോ? വിലമതിക്കുവാൻ അർഹമായിത്തീരുകയോ, നന്മ ശാശ്വതമായിരിക്കുമോ? അതല്ല, പ്രപഞ്ചം അലംഘനീയമാവിയോ നാശത്തിലേക്ക് നീങ്ങുകയാണെങ്കിൽത്തന്നെയും, നന്മ, അധികാധികാണോ? ബുദ്ധി എന്നൊന്നുണ്ടോ അതല്ല, ബുദ്ധി എന്നു തോന്നുന്നത് പരമാവധി സ്ഫുടംചെയ്ത മനുഷ്യമാത്രമാണ് ഇത്തരം ചോദ്യങ്ങൾക്ക് പരിഹരിക്കണമെന്നുള്ളതരം കണ്ടെത്തുക സാധ്യമല്ല. ദൈവശാസ്ത്രങ്ങൾ, ഉള്ളെ സൂക്ഷ്മമായിത്തന്നെ, ഉത്തരം നൽകാമെന്നു് അറക്കാശ്ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ അറയുടെ സൂക്ഷ്മതയെന്നു് അവയെ സംശയപ്പെടുത്തുവാനു് കഴിയുന്നതല്ല. ഇവയെ പ്രതിരോധിക്കുന്നു. ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു്

മുത്തരം നൽകുകയല്ലെങ്കിൽത്തന്നെയും, അവയുടെ പഠനം തത്വചിന്തയുടെ കാര്യമാണ്. “തത്വചിന്തയുടെ ഉള്ളടക്കത്തെപ്പറ്റി ഇതിലേറെ വിശദമായ ഒരു വിശകലനം മറ്റൊരങ്ങും കണ്ടെത്താൻ എന്നിടം കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് സുദീർഘമായതിനെന്ന, റസ്സലിന്റെ അഭിപ്രായം താൻ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്. അതേപ്രവേശികയിൽത്തന്നെ മറ്റൊരുഘട്ടത്തിൽ റസ്സൽ പറയുന്നതും ശാസ്ത്രാഭിജ്ഞർ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്:— “നമുക്ക് അറിയാൻ കഴിയുന്നതാണ് ശാസ്ത്രം പറയുന്നത്. പക്ഷെ നമുക്ക് അറിയാൻ കഴിയുന്നത് വളരെ തുച്ഛവും. നമുക്ക് അറിയാൻ കഴിയാത്തത് എത്രയെന്നും നാം വിസ്മരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, വളരെയേറെ പ്രാധാന്യമുള്ള ഒട്ടേറെക്കാര്യങ്ങളിൽ നാം വിമുക്തരായിത്തീരും.”

സംക്ഷിപ്തമായി പറഞ്ഞാൽ, മൂന്നു മൗലികപ്രശ്നങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കണ്ടെത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് തത്വചിന്ത. ഒന്ന് പാരമാർത്ഥികമായിട്ടുള്ളതെന്ത്? അഥവാ ഉണയെന്ത്? (what is real or what is being) പ്രത്യക്ഷവും യാഥാർത്ഥ്യവും തമ്മിൽ സാരമായ അന്തരമുണ്ടെന്നു അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഈ ചോദ്യം പ്രസക്തമായിത്തീരുന്നത്. അതുപോലെ പ്രത്യക്ഷത്തിലുള്ള നാനാത്വത്തിന്റെ പിന്നിൽ, സാമാന്യമായ എന്തൊ ഒന്നു ഉണ്ടെന്നു സങ്കല്പവും ഈ ചോദ്യത്തിൽ അന്തർലീനമായിരിക്കുന്നു. പ്രാരംഭത്തിൽ, ഈ “സാമാന്യം“ ഭൂവ്യമാണെന്നു തത്വചിന്തകന്മാർ കരുതി. എല്ലാ വസ്തുക്കളും നിരന്തരവികാസപരമായ കാലത്തിലൂടെ ദേശത്തിൽ വ്യാപകമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്നവർ കരുതി. പക്ഷേ, ശുദ്ധഗണിതത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടെ, അക്കങ്ങൾ, ഭൗതികവസ്തുക്കളല്ലെങ്കിൽത്തന്നെയും, പാരമാർത്ഥികങ്ങളാണെന്നു ബോധം ഉദിക്കയും, ഉണയെ നിർവ്വചിക്കുന്നതിൽ, തത്വചിന്തകന്മാരുടെ ശ്രദ്ധ രൂപത്തിലേക്ക് തിരിയുകയും ചെയ്തു.

മണ്ടാമത്തെ ചോദ്യം അന്തസ്സത്തയെ
പുറററാണെ "ഞാനെ" എന്താണെ" ഉണ്ട
യെന്നാൽ എന്തു എന്ന ചോദ്യത്തിനു ശേ
ഷമാണെ "അഹം" പ്രശ്നം പാശ്ചാത്യ
രൂപചിന്തയിൽ ഉന്നിതമായതു്. മറ്റൊ

കവിധം പറഞ്ഞാൽ തത്വചിന്തകൻ ബാഹ്യപ്രപഞ്ചത്തിൽനിന്ന് ശ്രദ്ധ അന്തർജ്ജാതയിലേക്ക് തിരിച്ചു എന്നു സാരം. മോശാകൂട്ടിസാണു് ഈ വികാസത്തിന് കളമൊരുക്കിയതു്.

മുന്നാമത്തെ ചോദ്യം അതുകൂടി നിഷ്പ്രയാസം രൂപപ്പെടുത്താവുന്നതല്ല. ചോദ്യം എങ്കിലും, അനേകമോ, എല്ലാവരെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതിനായിട്ടാണ്. മുന്നാമത്തെ ചോദ്യം. വിവിധ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു രേഖാപരിശോധനയോടു അനുബന്ധമായിട്ടുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളും മനുഷ്യനേയും വിശദീകരിക്കുവാൻ ഓരോ ചിത്രം നമുക്ക് സഹായിക്കുന്നു. ഈ ചിത്രങ്ങളെ സമഗ്രമായി സങ്കലിപ്പിച്ച്, സമഗ്രമായ ഒരു ചിത്രം ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ? ഈ പ്രവേശികയുടെ പൂർവ്വഭാഗത്തു സൂചിപ്പിച്ചതുപോലുള്ള സമഗ്രമായ ഉദ്ഗ്രഥന പ്രക്രിയയെന്ന. ഇതു തത്വചിന്തയുടെ ധർമ്മമാണ്. പ്ലേറ്റോ മുതൽ റസ്സൽവരെയുള്ള തത്വചിന്തകന്മാരെല്ലാം തന്നെ ഈ രീതിയിൽ സമഗ്രമായ ഒരു ഉദ്ഗ്രഥനപ്രക്രിയയ്ക്കു ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ നമുക്ക് നൽകുന്ന ചിത്രം സ്വീകാര്യമായാലും അല്ലെങ്കിലും, പ്രവർത്തനമെന്നും, ജീവനെന്നും നോക്കിയാൽ അവയുടെ സമഗ്രതയെക്കുറിച്ചും സവിശേഷശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കുന്നവയെന്നും.

തത്വചിന്ത എന്ന പദം പൊതുവേ അംഗീകൃതമായതുകൊണ്ട് മാത്രമാണ് ഞാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. പരമാർത്ഥത്തിൽ തത്വചിന്തയും തത്വവിചിന്തനവും തമ്മിൽ സാരമായ അന്തരമുണ്ട്. തത്വചിന്തയേക്കാൾ പ്രധാനം തത്വവിചിന്തനമാണ്. കാരണം ഇതൊരു നിരന്തരപ്രക്രിയയാണ്. ഒരു തീർത്ഥാടനം. ഉണ്ടായതേടിയുള്ള ഉദാത്തവും ഉന്മേഷഭരിതവുമായ 'ഘൃഗയാവിനോദം.' 'കാരോത്തപ ചിന്തയും ഉപരിവിചിന്തനത്തിനുള്ള അസംസ്കൃതവിഭവമായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്യും.

അപ്പോൾ, അന്നിമമായ ഒരു "തലച്ചവി
ന്ത" മാനവരാശിക്കു ലഭിക്കുകയില്ലെന്നു
ണോ വിവക്ഷ? പ്രസക്തമായ ചോദ്യ
മാണിതു്. "അതെ" എന്നു ഉറപ്പിച്ചു പ
റയാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എങ്കിലൊ
ക്കണന്നാൽ പ്രവഞ്ചത്തിന്റെ ദയോ, ജീവ
ന്റെ ദയോ, നിമുഖതയെ അന്നിമമായി അ

നാവരണം ചെയ്യാൻ, മനുഷ്യസ്വഭാവം, സൗന്ദര്യം മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചാലും തത്വചിന്തയുടെ മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചാലും, സാധ്യമാവില്ല. കാരണം; ഈ നിഗൂഢത, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെയും ജീവന്റെയും സവിശേഷതയാണ്. ഈ നിഗൂഢത നന്നായാണ്, ശാസ്ത്രത്തെയും തത്വചിന്തയെയും കലകളെയും നിലനിറുത്തുന്നതും, ഏകദേശമായി അറിയാനാവാത്തതും. ഏതെങ്കിലും ഘട്ടത്തിൽ ഈ നിഗൂഢത അന്തിമമായി അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ, അതോടെ മാനവരാശിയുടെ ബൗദ്ധിക വാഗ്ദാനം അസ്തമിക്കും. ശാസ്ത്രങ്ങൾ നിലയ്ക്കും, കലകൾ നിർമ്മാകങ്ങളാകും. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ, ഭാവനാമണ്ഡലത്തിലാവാലും, ചിന്താമണ്ഡലത്തിലായാലും മനുഷ്യനെ കർമ്മപ്രബുദ്ധനാക്കുന്നത് പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ഈ നിഗൂഢതയാണ്. സൂക്ഷ്മത, സൂക്ഷ്മതയുടെ നേർക്കാലായാലും, ബഹുതമയത്തിന്റെ നേർക്കാലായാലും, സൂക്ഷ്മത സൂക്ഷ്മമായ ഉപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് ശസ്ത്രജ്ഞന്മാർ നോക്കുമ്പോൾ അന്തിമമായി ചെന്നെത്തുന്നത് ഈ നിഗൂഢതയിൽ ഈമിസ്സറിയിലാണ്. ഈ നിഗൂഢത നിലനില്ക്കുന്നിടത്തോളം കാലം വിവിധശാസ്ത്രങ്ങളും തത്വചിന്തയും നിലനില്ക്കും; മാത്രമല്ല, അത്യന്താപേക്ഷിതമായി വർത്തിക്കുകയും ചെയ്യും. മാനവരാശി നിലനില്ക്കുന്നിടത്തോളം കാലം, ഈ നിഗൂഢതയും നിലനില്ക്കും. ചിന്തിക്കുന്ന മാനവരാശി എന്നൊന്നില്ലെങ്കിൽ, പ്രപഞ്ചത്തിന് നിഗൂഢതയെന്നൊന്നുണ്ടാവുകയുമില്ലല്ലോ. അഥവാ, പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സത്തയിൽ നാം ലയിച്ചുചേരണം; ഒന്നായിത്തീരണം; ആ ഘട്ടത്തിൽ പ്രപഞ്ചമെന്നൊന്നുണ്ടാവില്ല. നാം എന്നൊന്നുണ്ടാവില്ല. അതു സാധ്യമാണോ? എന്തോ? അതേപ്പറ്റി ഈ ഘട്ടത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്യാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. എന്തായാലും ദൃഷ്ടാപേന നിലയിൽ മാറിനിന്ന്, മനുഷ്യൻ പ്രപഞ്ചത്തെയും, ജീവനെയും മേധാശക്തി ഉപയോഗിച്ച് വീക്ഷിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം തത്വചിന്തയും അനിവാര്യമായ ഒരു പ്രക്രിയയായിരിക്കും. ദൃഷ്ടാവും ദൃഷ്ടവസ്തുവും വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ, തത്വചിന്തയ്ക്കിന്നു പ്രസക്തിയില്ലല്ലോ? "തത്വചിന്ത" മാത്രമല്ല, ഉള്ളൂ.

കുടുംബചിത്രങ്ങൾ മലയാളസിനിമയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇന്നും ഒരു സങ്കല്പം മാത്രമാണ്. വിലകുറഞ്ഞ കമേർഷ്യൽ ചിത്രങ്ങൾ കുടുംബചിത്രങ്ങൾ എന്ന ലേബലോട്ടിച്ചാണ് മാർക്കറ്റിലെത്തുന്നതും വിറ്റഴിയുന്നതും. പക്ഷേ കുടുംബാംഗങ്ങൾ ഒന്നാകെയിരുന്നു കാണാൻ കഴിയുന്ന ചിത്രങ്ങൾ അവയിൽ ഇല്ലെന്നതന്നെ പറയാം. പണം വാരികൂട്ടാനുള്ള ആവേശത്തിൽ നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തെയും വിവേകത്തെയും വ്യഭിചരിക്കുന്ന അത്തരം ചിത്രങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നവർ മലയാളികളായ സിനിമാരസികന്മാരുടെ ദുർബലവികാരങ്ങളെ നൂറുശതമാനവും ചൂഷണം ചെയ്യുകയാണ്. ചിരിപ്പിക്കാനും, ഇക്കിളികൊള്ളിക്കാനും വേണ്ടി അവർ കഥയിൽ തിരുക്കിയററുന്ന ആഭാസരംഗങ്ങൾക്ക് പുരുമയോ വ്യത്യസ്തമായോ ഇല്ലെന്നതോ പോകട്ടെ നമ്മുടെ ആസ്വാദ്യതയെ അവ മരവിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. 'പകലന്തിയോളം പണിയെടുക്ക

സിനിമ

നവകുടുംബം' രണ്ടരമണിക്കൂർ എല്ലാം മനോഹരമായി കമേർഷ്യൽ ചിത്രനിർമ്മാതാക്കൾ തയ്യാറാക്കുന്ന കഥകളോ അതിലും വിചിത്രമാണ്. കഴിഞ്ഞ കുറേ മാസങ്ങളായി ഇത്തരം തരംതാണ വിവേകശൂന്യമായ ചിത്രങ്ങൾ കണ്ടുമാത്രം പ്രേക്ഷകർക്ക് മലയാളചലച്ചിത്രരംഗത്തെ കാരണവരായ കഞ്ചാക്കോ തയ്യാറാക്കി അവതരിപ്പിക്കുന്ന നല്ല ഒരു കുടുംബചിത്രമാണ് ചെന്നൈ വളത്തിയകുട്ടി. കുടുംബത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളോടുകൂടിയതാണ് പ്രായഭേദമന്യേ കാണാവുന്ന മലയാളത്തിലെ അപൂർവ്വ ചിത്രങ്ങളിലൊന്ന്. ഈ ചിത്രത്തിലെ ആദ്യപകുതി മനുഷ്യന്റെ വിധിയും വികാരവും വിശ്വാസവും തമ്മിലുള്ള വേർപിരിയലും കൂടിച്ചേർച്ചമാണ്. വിശ്വാസനീയതയുടെ അതിരുകൾ ലംഘിക്കാൻ സ്വാഭാവികതയോടെ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നത് അഭിനന്ദനീയമായ കാര്യമാണ്. 'ഇതൊ

രു മുത്തശ്ശിപറഞ്ഞ കഥയാണ്. പക്ഷേ സ.ഭവകഥയാണെന്ന് മുത്തശ്ശി ആണയിട്ടു പറയുന്നത് എന്ന ആമുഖമുള്ളതുകൊണ്ട് സ്വാഭാവികതയുടേതോ വിശ്വാസനീയതയുടേതോ തലമുടിനാരികീറി പരിശോധിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ആദ്യപകുതിയിൽ അങ്ങിനെയൊരു പരിശോധനയുണ്ടായാൽത്തന്നെ പോരായ്മയായി ഒന്നും കാണാനാവില്ലെന്നത് എടുത്തുപറയേണ്ട ഒരു കാര്യമാണ്.

ശ്രീനി എസ്റ്റേറ്റിലെത്തുന്നതോടെയാണ് കഥ ആരംഭിക്കുന്നത്. വാച്ചർ പട്ടണിയപ്പന്റെ മകൾ ചെല്ലമ്മ പുനിലാവിന്റെ കൈകയ്യണമായി ശ്രീനിയുടെ തളിരിളം മനസ്സിൽ വീണുലയിക്കുന്നതോടെ വികാരതീവ്രമാവുകയാണ് എസ്റ്റേറ്റിനും പരിസരവും. അവരുടെ പരിസരം മുഴുവൻ അജ്ഞാതമായ അനഭൂതികൾ കൊ

ചെന്നായ വളത്തിയ കുട്ടി

ണ്ടു ആവേശംകൊള്ളുകയാണ്. ശ്രീനിയുടെയും ചെല്ലമ്മയുടെയും മാനസികവ്യാപാരങ്ങൾ അതീവ ഏറ്റുമാനാണ് പകർത്തിയിരിക്കുന്നത്. ആ രാത്രിയിൽ, വികാരങ്ങളുടെ ചങ്ങലകൾ കെട്ടുപൊട്ടിയ ആ രാത്രിയിൽ സംഭവിക്കേണ്ടതു സംഭവിച്ചു. പക്ഷേ പ്രേക്ഷകനെ നടുക്കുംവിധം ശ്രീനിയുടെ പിതാവ് മകനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാനെത്തുകയാണ്. അന്നു പരന്നയുള്ള, സ്വന്തമായി അധികം കണ്ടുപിടിക്കാത്തതിട്ടില്ലാത്ത ആ മകൻ പിതാവിനോടൊപ്പം യാത്രയായി. പക്ഷേ, സ്നേഹധനമായ ആ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ മനസ്സു നിറയെ ചെല്ലമ്മയുടെ നിശ്ശബ്ദരോദനങ്ങളും കണ്ണീർക്കണങ്ങളുമായിരുന്നു. നമ്മുടെ പ്രേക്ഷകരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിലനിന്നുപരുന്ന ഒരിക്കലും തെറ്റാത്ത ചിന്താധാരണങ്ങളെ തുടർത്തു രംഗ

സിന്ധു

ങ്ങൾ ചിന്തിച്ചുകുളയുന്നുണ്ട്. അച്ഛനമ്മമാരുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾക്കനുസരണമായി ശ്രീനി ദയയെ വിട്ടാൽ കഷ്ടമാണ്. ചെല്ലമ്മ ശങ്കുവിന്റെ കൗത്സര്യം താലിക്കുട്ടിയെ മറ്റൊരു ജന്മമെടുത്തുകൊണ്ടാണ്. ഹസ്തരേഖാവിദഗ്ദ്ധനായ ജാതകം പിള്ളയുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ ചെല്ലമ്മയെയും കുട്ടിയെയും വേർപിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം മരണത്തെ മുന്നിൽ കണ്ടു തകരുന്ന ശങ്കുവിന് ആ കുട്ടിയെ കാട്ടിൽ വലിച്ചെറിയാനുള്ള മനക്കരുത്ത് ലഭിക്കുന്നത് ആത്മരൂപപ്പെടാനില്ല.

ധനികനായ പ്രസാദിനെയും ഭാര്യ അമ്മിണിയെയും മകൾ ഓമനയെയും സംവിധാനകനായ കഞ്ചാക്കോ ഒരു മുന്നറിയിപ്പുമില്ലാതെയാണ് രംഗത്തവതരിപ്പിക്കുന്നത്. പ്രേക്ഷകരെ ഒരു സന്ദർശനത്തിന്റെ വക്കിലും, മൈസൂറിലെ വന്യമൃഗസങ്കേതത്തിലെ കാഴ്ചകൾ കണ്ടു നടക്കുമ്പോഴും പ്രധാനകഥാപാത്രങ്ങളായി ഇവർക്കെത്തു ബന്ധമെന്ന ചിന്ത കാണിക്കട്ടെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. ചിത്രം ജീജ്ഞാസയോടെ കാഴ്ചക്കൊണ്ടിരിക്കാൻ ആ ചിന്ത നല്ല പോലെ സഹായിക്കുന്നുണ്ട്. കാട്ടിലെ ഒരു കൊലക്കൊമ്പന്റെ ആക്രമണത്തിൽ, ഓമന സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന അനപ്പാത്തു നിന്നും തെറിച്ച് പോവുകയാണ്. കൂട്ടനിലവിളികൾക്കിടയിലും ദിവസങ്ങൾ നീണ്ടു നിന്ന അനേകപണ്ഡിതർക്കിടയിലും ആ കുടുംബത്തിന്റെ കഥ തല്ലാലത്തേക്ക് അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, ഉല്ലാസഭരിതമായ വർണ്ണഭംഗിയായ ഹരോദ ലോകത്തിലേക്ക് കഞ്ചാക്കോ ഫൈനലായിക്കയറുന്നു.

പ്രസിദ്ധമായ ചാർലൻ സാഹസിക കഥാപാത്രങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നതാണ് രണ്ടാം പകുതി. മഞ്ചാടിയും ഓമനയും കാട്ടിന്റെ രോമാഞ്ചങ്ങളായി വളരുകയാണ്. ആനകളും കാട്ടുപോത്തും പുലിയും ചെന്നായയും ചലമ്പാമ്പും അവയുമായി ഇടപഴകിയുള്ള ഈ കുട്ടികളുടെ യുവമിഥുനങ്ങളുടെ ജീവിതം ആരെയും അകർഷിക്കുന്ന തരത്തിലാണ് വെള്ളിത്തിരയിലേക്ക് പകർത്തിയിരിക്കുന്നത്. സംവിധാനക

നായ കണ്യാക്കോയും മായാഗ്രാഹകനായ ബാലമഹേശ്വരയും അർഹിക്കുന്ന പ്രശംസ ചെറുതല്ല. കൗതുകത്തോടെ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കാവുന്നതാണ് തുടർന്നുള്ള രംഗങ്ങൾ. പക്ഷേ, അവശേഷിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളെല്ലാം ഒരേ ബിന്ദുവിൽ കണ്ടുമുട്ടുന്നതിന് എത്രത്തോളം യാഥാർത്ഥ്യമായി പൊരുത്തമുണ്ട് എന്നാലോചിച്ചാൽ കുറവുകളുടെ പട്ടിക നീളം. പക്ഷേ, അവിടെയും ഒരു ന്യായീകരണമുണ്ട്. ആ ന്യായീകരണമാണ് കഥയെക്കുറിച്ചുള്ള "ആമുഖം." ഇതൊരു മുത്തശ്ശി പറഞ്ഞ കഥയാണ്.

ആദ്യപകുതി മനുഷ്യവികാരങ്ങളുടേയും ബന്ധങ്ങളുടേയും തുടർച്ചയുടേയും വളർച്ചയുടേയും ഏതാധർമ്മജകമായ ചിത്രീകരണമെങ്കിൽ, രണ്ടാം പകുതി സാഹസികതയുടേതാണ്. നയനങ്ങൾക്ക് ഉത്സവമേവുന്ന കാനനഭംഗികളും, മികച്ച ഗാനങ്ങളും കൊണ്ട് രണ്ടാം പകുതി കുറെക്കൂടി ഏകദേശമായി അപകടകളുടെയും നാധാരണ ഉദയാചിത്രങ്ങളിൽ നിന്നും പലതുകൊണ്ടും സവിശേഷതയുണ്ട്. ചെന്നായ് വളർത്തിയകട്ടിക്ക്. തൃപ്പികരമായ സംഭാവനയും, യുക്തിയേയും വിവേകത്തെയും ബുദ്ധിയേയും അധികം മുറിച്ചെടുത്തതേ നിൽക്കുന്ന കഥ. മായാഗ്രാഹണത്തിലും സംവിധാനത്തിലും എടുത്തു പറയത്തക്ക പലലോകങ്ങളും അധികം ശല്യപ്പെടാറുണ്ട്. ചിത്രസംയോജകനായ ശേഖർ സംവിധായകനെയും മായാഗ്രാഹകനെയും തിരക്കഥാകാരനെയും മനോധർമ്മങ്ങളെ, സ്വന്തം മനോധർമ്മത്തിൽ സമഞ്ജസമായി നമ്മളിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ചിത്രം തുടക്കം മുതൽ ഒക്കെ ഒരു നിശ്ചിതമായി ഒഴുകിപ്പരക്കുന്ന ഒരു ചട്ടാറ്റുപോലെ പ്രേക്ഷകന് അനുഭവപ്പെടുന്നതിന്റെ പിന്നിലുള്ള രഹസ്യം ഇതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല.

മലയാളത്തിലെ നിത്യനായകനായ നസീറാണ് ഈ ചിത്രത്തിലെ ആദ്യപകുതിയിലെയും രണ്ടാം പകുതിയിലേയും നായകനാണെന്ന് അറിയിക്കുന്നത്. ചെറുപ്പത്തിന്റെ തുടിപ്പിൽ വികാരവിവശനായ ശ്രീനിയേയും, സാഹസികനും കൃത്യമായ മരഞ്ചാടിയേയും അനുഭവസമ്പന്നനായ ആ നടൻ തന്റെ മികച്ച അഭിനയം കൊണ്ട് മിഴിപ്പററാക്കി. ആദ്യചിത്ര

ത്തിൽ തൊട്ടാൽ പൊട്ടുന്ന പ്രായത്തിലുള്ള സുന്ദരിയായ ചെല്ലമ്മയെ കാമാന്തിയോടെ നോക്കിയിരിക്കുന്ന ശ്രീനിയുടെ വിവിധവികാസേമ്മിശ്രമായ ആ മുഖം പ്രേക്ഷകന് മറക്കാനാവില്ല. ചെല്ലമ്മയായി വരുന്നത് ശാരദയാണ്. ആദ്യരംഗങ്ങളിൽ അതിഭാവുകതയും അനുഭവപ്പെടുന്നവെങ്കിൽക്കൂടി ശാരദ ചെല്ലമ്മയെ ഭംഗിയായി അവതരിപ്പിച്ചു. ശ്രീനിയുടെ സഹധർമ്മിണി ഉഷയായി അഭിനയിച്ച രാധിക തൃപ്പികരമായി എങ്കിൽക്കൂടി, എവിടെയോ പൊരുത്തക്കേട് അനുഭവപ്പെടുന്നു. തോട്ടക്കാർക്ക് ശങ്കവിനെ എം. ജി. സോമനാണ് അവതരിപ്പിച്ചത്. ഈ ചിത്രത്തിലെ അവിസ്മരണീയമാണ് ആ കഥാപാത്രം. ആരോരുമില്ലാത്ത നിഷ്കളങ്കനായ ശങ്കവിനെ, തന്മയതപത്തോടെ സോമൻ അവതരിപ്പിച്ചു. പല രംഗങ്ങളിലും സോമൻ വെള്ളിത്തിരയിറങ്ങി, നമ്മുടെ മനസ്സിലും നിറയുന്നു. ജാതകംപിള്ള മലയാളസിനിമയിലെ പുതുമയുള്ള ഒരു കഥാപാത്രമാണ്. അടുർഭാസിയാണ് ജാതകംപിള്ള. വെറുമൊരു ഹാസ്യകഥാപാത്രമല്ല ജാതകംപിള്ള. കഥയുടെ ചങ്ങലക്കണ്ണികളെ കൂട്ടിയിണക്കുന്നതിൽ ഈ കഥാപാത്രത്തിന് വലിയൊരു പങ്കുണ്ട്. ചിരി പലയിടത്തും അതിർ കടക്കുന്ന പോ എന്നു തോന്നുന്നിടത്തൊക്കെ തന്റെ പൊടിക്കൈകൾ കൊണ്ട് പരിചയസമ്പന്നനായ, പ്രഗത്ഭനായ ആ നടൻ രക്ഷപ്പെടുന്നു. ഹാസ്യത്തെക്കുറിച്ച് തനതായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടാണ് അതിനോടൊത്ത സാഹായിക്കുന്നത്. കൊള്ളത്തലവനായ മായാഗ്രാഹന് മനസ്സിൽ അളളിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള നായകനായ കഥാപാത്രം ക്രമയുടെ മുന്നിൽ പാതയെ മുതുമ്പിനെ ജനാർദ്ദനൻ ഉജ്ജ്വലമാക്കി. യൗവനയുക്തരായ ചെന്ന മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രായം കുറഞ്ഞ നായകനായ ഉണ്ണിമേരിയാണ്. ഇതിനകം വളരെയധികം ചിത്രങ്ങളിൽ ഉണ്ണിമേരി അഭിനയിച്ചു പക്ഷേ, പ്രേക്ഷകരെ മോഹിപ്പിക്കുന്ന, അവരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പറ്റുന്ന ഒരു നടിയായാൻ കഴിഞ്ഞത് ഈ ചിത്രത്തിലാണ്. ശാരദയേയും ഷീലയേയും മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും സ്ഥാനങ്ങളിലെത്തിച്ച പ്രഗത്ഭനായ കഞ്ചാക്കോ

ചെന്നായ വളർത്തിയ കട്ടിയിൽ അടുർഭാസി, എം. ജി. സോമൻ

യുടെ തുടർന്നുള്ള ചിത്രങ്ങളിലെ ഉണ്ണിമേരി മലയാളത്തിലെ മികച്ച ഒരു നടിയായുമെന്ന് നമുക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാം.

കെ. പി. ഉമ്മർ, ജയഭാരതി, പുഷ്പാ എന്നിവർ കഥാപാത്രങ്ങളോടു് തികച്ചും നിതീപുലർത്തി. ആലുംമുക്കം (പരോപകാരം, അടുർപങ്കു (പത്മാക്ഷി) എന്നീ ജോഡികൾ ഒരേക്കന ചിരി നിർമ്മലമാണ്. ഒരിക്കലും ആഭാസത്തിന്റെ കയ്യാൽ ലേക്ക് ആ ഹാസ്യരംഗങ്ങൾ ഒഴുകിത്തന്നില്ല.

ചെന്നായ് വളർത്തിയ കട്ടിയിലെ ഗാനങ്ങൾ ചെന്നയിലും സംവിധാനത്തിലും ഉന്നത നിഷ്ഠയോടെയാണ്. "കാത്തിരുപ്പുള്ള നിവർത്തി - രാത്രി..." എന്നാരംഭിക്കുന്ന ഗാനം സോമനെയും നടയ്ക്കുന്ന താരങ്ങളിൽ തോരാത്ത ചിത്രീകൃതത്തിൽ അനിന്ദ മാറോട്ടുചെത്തു നിന്നെപ്പണക്കുന്ന വരികളിലെത്തുമ്പോൾ ഗാനരചയിതാവായ കൈന്ദവ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ ആദ്യമാവല്ല താൻ ഉദയാചിത്രങ്ങളിൽ ഗാനങ്ങളെഴുതുന്നത് എന്ന പ്രതീതിയുണ്ടാക്കുന്നു. "അയ്യോമാംഗല്യ സുപ്രഭാതവും" "പഞ്ചമിചന്ദ്രികയെന്ന നിരാളം" എന്നീ ഗാനങ്ങളുടെ ആത്മാവിലേക്ക് നാം ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുമ്പോൾ ആ രോണൽ കുറേക്കൂ

ടി പ്രകാശമുള്ളതാവുന്നു. എം. കെ. അർജ്ജുനൻ കൈന്ദവിന്റെ അർത്ഥപുഷ്പിയുള്ള ആകർഷകമായ വരികളെ തന്റെ സംഗീതംകൊണ്ട് നിത്യസന്തരണമായി ചിരിക്കുന്നു.

എല്ലാ ദൃഷ്ടകൾക്കുമുള്ള ഒരു ആകർഷകമായ മികച്ച ഒരു കടുംബ ചിത്രമാണ് ചെന്നായ് ഉത്തിയകട്ടി സംവിധായകനെന്ന നിലയിൽ കഞ്ചാക്കോയ്ക്ക് അഭിമാനിക്കാവുന്ന ചിത്രങ്ങളുടെ നിരയിൽ അപസാനമുണ്ടാകണം ഈ വികാശങ്ങളും സംഗ്രഹകേന്ദ്രബാലം ഹേതു മടകുവ മറയുടെകോണുകൾ ഒപ്പിയെക്കുന്ന ദൃശ്യങ്ങൾ ഈ ചിത്രത്തിന്റെ ആകർഷണീയതയെ അത്യുന്നതനിലയിലെത്തിക്കുന്നു. മലയാളസിനിമയുടെ വളർച്ചയ്ക്കും വികാസത്തിനും വർഷങ്ങളായി സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്ന ഉദയയുടെ ഏറ്റവും പുതിയ ഒരു കലാസൃഷ്ടി നമ്മുടെ ചിത്രാസ്വാദകർക്ക് വിഷയമായ ഒരു വിഭവമാണ്. 'നക്ഷത്രം' കാണാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ചിത്രം എന്ന ലേബൽ പ്രഗത്ഭനായ കഞ്ചാക്കോ ചെന്നായ് വളർത്തിയ കട്ടിയിലൂടെ ഒരു താഴ്വാരമുയർത്തിയിരിക്കുന്നു.